

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 44

Dijous, 21 d'abril de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 54

Í N D E X

Necrologia

de l'exdiputat Sr. Miquel Porter i Moix (tram. 401-00014/07) (p. 3)

Projecte de llei

de la Comissió Jurídica Assessora (tram. 200-00011/07) (p. 5)

Designació

de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00002/07) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP) (tram. 300-00953/07) (p. 14)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00948/07) (p. 18)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 300-00952/07) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 302-00114/07) (p. 27)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el seu capteniment amb relació a l'actual situació política (tram. 317-00124/07) (p. 33)

al president de la Generalitat sobre les infraestructures que necessita Catalunya (tram. 317-00123/07) (p. 34)

al president de la Generalitat sobre l'opinió que li mereix la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00127/07) (p. 35)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa del retorn dels papers de Salamanca (tram. 317-00126/07) (p. 36)

→

al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix l'actualitat política dels darrers dies
(tram. 317-00125/07) (p. 37)

al Consell Executiu sobre l'emplaçament del nou equipament de l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona
(tram. 310-00392/07) (p. 38)

al Consell Executiu sobre quina valoració fa de l'estat d'execució del Pressupost de la Generalitat
i sobre l'evolució del dèficit fins el 31 de desembre de 2004 (tram. 310-00384/07) (p. 39)

al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desenvolupament del Programa d'educació per a la salut
(tram. 310-00389/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre els criteris per a l'elaboració del calendari laboral aplicable als sectors d'activitat
econòmica (tram. 310-00391/07) (p. 41)

al Consell Executiu sobre el nombre d'òrgans judicials que es preveu crear durant l'any 2005
(tram. 310-00387/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a eliminar la prostitució de les carreteres de Girona
(tram. 310-00390/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre les actuacions previstes davant l'anunci del Govern de l'Estat de construir
una línia de 400 kV entre Bescanó (Gironès) i Baixàs (Rosselló, França) (tram. 310-00383/07) (p. 45)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial
(tram. 302-00115/07) (p. 46)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran (tram. 302-00116/07) (p. 51)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Modificació del l'ordre del dia

A sol·licitud de l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, i de conformitat amb el diputat interpellant, es posposa per a una altra sessió plenària la interpellació que figura com a punt número 7 de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'habitatge. Si no se suscita cap objecció, es considerarà acceptada aquesta proposta. *(Pausa.)*

Necrologia de l'exdiputat Sr. Miquel Porter i Moix (tram. 401-00014/07)

El primer punt de l'ordre del dia és la necrologia de l'exdiputat senyor Miquel Porter i Moix; és dedicat a la memòria de l'il·lustre senyor Miquel Porter i Moix, que fou diputat d'aquest Parlament a la primera legislatura.

Aquesta presidència vol adreçar una salutació molt cordial a la seva família, a la qual prego que vulguin acceptar els més sincers sentiments d'amistat i condolença que li manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, per fer el parlament en memòria del senyor Miquel Porter Moix.

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyores i senyors diputats, familiars de Miquel Porter Moix, Miquel Porter Moix era nét d'un drapaire montblanquí establert a Barcelona, fill d'un prestigiós llibreter i bibliòfil que va començar a estimar els llibres recollint-los, amb tot d'andròmines, en el carretó del negoci familiar que passava arreplegant les coses més diverses per les cases. Va ser, abans que res, Miquel Porter, un home lliure.

Tercer de cinc germans, va néixer a Barcelona el 10 de maig de 1930, i va créixer en una casa atapeïda de llibres. Una malaltia infantil el va obligar a allitar-se durant prop d'un any, al llarg del qual la lectura es va convertir en una de les seves passions, al costat de la música, el teatre i el cinema.

El pare, que tenia molt bona veu, va encomanar a tota la família l'amor per la bona música, amb anades regulars al Palau de la Música i al Liceu, i, de tant en tant, organitzava sessions de cinema familiar, a casa mateix, fent així les delícies dels fills i dels seus amics i amigues.

La infantesa i l'adolescència d'en Porter, doncs, va ser un oasi de cultura en un entorn de privilegi, en una època tan intensa com van ser els anys republicans, la guerra i la negror del franquisme.

Als catorze anys va començar a treballar a la llibreria paterna, definitivament instal·lada al Palau del Marquès de Barberà i la Manresana. Si bé s'hi entrava pel Portal de l'Àngel, l'accés a la secció de llibres vells es feia pel carrer de la Canuda. Des del British Museum fins a la Biblioteca del Congrés de Washington, a l'entremig van figurar-hi tot de grans clients, del país i de fora, amb els quals s'establí una gran confiança professional, fins al punt de ser enviats a una subhasta o altra de llibre, amb les despeses a càrrec del client bibliòfil. Tot plegat va donar al jove Miquel Porter relacions molt diverses i una mentalitat encara més àmplia que aquella que ja tenia per simple neguit personal.

Enquadernaven llibres vells, en compraven de rebuscadíssims, recuperaven obres antigues, adquirien biblioteques senceres i van arribar a ser un punt de referència internacional en el llibre hispànic. Quants estudiants, com jo mateix, no vam passar hores i hores en aquell indret quasi mític, ple de llibres a vessar, on remenàvem pels prestatges i les taules d'exposició i venda, fins que alguna meravella ens sorprenia a les mans! Amb els anys, Miquel Porter va ser també vicepresident del Gremi de Llibreters de Barcelona.

«Historiador i pare de família.» Vet aquí els objectius vitals que el jove Miquel Porter va expressar en una redacció escolar, quan li preguntaven què volia ser quan fos gran; objectius que van acabar, finalment, complint-se. Casat amb la Mette, amb qui va tenir quatre fills i dues filles, va enllestir els estudis superiors d'història, després de passar pels maristes.

El 55 es llicenciava a la Universitat de Barcelona i, durant la carrera, començava ja el seu compromís cívic amb el país i la cultura, tot participant en la revista clandestina *Curial*, amb Antoni Comas, Joaquim Molas, Joan-Francesc Cabestany i Albert Manent, tots els quals escrivien els textos a mà, de casa estant, i els passaven a net amb la màquina d'escriure de can Porter.

A banda de la revista, feien tertúlies i lectures de poemes per part de Carles Riba o Joan Oliver, en uns moments en què llegir poesia en català no era tan sols un acte purament estètic. També assistia a les classes d'història que Ferran Soldevila impartia, d'amagat, als Estudis Universitaris Catalans, i a les tertúlies del grup Miramar, on coincidia amb gent com Josep Benet, Maurici Serrahima o Rosa Leveroni. Les seves activitats cíviques van acabar amb sis detencions, dos judicis i una estada a la presó de Lleida, no precisament de visita.

Interessat, més que no pas per la història militar o de les dinasties, per la història de les arts, la cultura i la comunicació, ben aviat va centrar en aquest món tots els seus esforços intel·lectuals. Molt més home de cinema que no pas de teatre, va formar, tanmateix, el Teatre Viu, amb Ricard Salvat, on feien sessions experimentals, improvisant, inicialment al menjador familiar dels Porter, davant un públic format per gent com el poeta Joan Brossa, el filòsof José María Valverde o el fotògraf Pomés.

La iniciativa va durar des de 1955 fins al 1960, el naixement de la Nova Cançó. A casa seva, en Miquel Porter havia crescut acompanyat també de milers de discos. Els diumenges cantaven en família i havien fundat

una coral i tot. Ballador de mena i amant de la xerino-la, va constatar, com d'altres, l'absència de cançons en català que formessin part de la quotidianitat. És així que va compondre «Les floristes de la Rambla», la seva primera incursió en aquest àmbit, i que es va integrar en el grup conegut com Els Setze Jutges, amb el qual va recórrer tot el país, cantant amunt i avall, amb un esperit coratjós que els seus companys de guitarra encara recorden. Tot i el seu posat potser una mica trist, ell tenia no l'alegria que passa, sinó l'alegria de la vida.

Però el Miquel Porter més conegut va ser, sens dubte, l'home del cinema. Tot va començar amb el projector Nic de la infantesa; va continuar amb l'impacte dels primers films soviètics, quan tenia només set anys, el cine a casa i les innumbrables sessions de cineclub que ell va dirigir, animosament, sense defallir mai, arreu de Catalunya.

Van venir també els primers articles sobre la matèria, els primers llibres –tots capdavaners, obrint camí–, les col·laboracions regulars, al llarg dels anys, a *Serra d'Or*, *Destino*, *Avui*, i la creació de la Col·lecció Cinematogràfica Catalana, veritable arxiu museu del cinema al nostre país. Miquel Porter recuperava pel·lícules, feia films experimentals, enregistrava manifestacions contra la dictadura i ho conservava tot com un material valuósíssim per a la història nacional, tant cultural com política.

El 1969 va entrar com a professor d'història del cinema a la Universitat de Barcelona, on es jubilà ja doctor i catedràtic de la matèria. Guionista de *La ràbia*, d'Anglada; actor d'*Umbracle*, de Portabella, o de *La ciutat cremada*, d'Antoni Ribas, el cinema va ser la gran passió de la seva vida. El 1974 va rebre el Premi Sant Jordi de Cinematografia pel conjunt de la seva tasca en aquest àmbit.

Per això no va estranyar ningú que, en recuperar-se la Generalitat, el conseller de Cultura Max Cahner pensés en ell per encarregar-li el Servei de Cinematografia del Govern català. Va compaginar, en Miquel Porter, aquella responsabilitat amb l'escó al Parlament de Catalunya pel seu partit, Esquerra Republicana, a la primera legislatura. En aquesta cambra, va entrar-hi ara fa vint-i-tres anys, el 30 de març de 1982, amb la legislatura ja començada, i va fer-ho en haver de substituir-hi el diputat del mateix Grup Francesc Vicens, que més endavant va ocupar un escó al Senat. Va ser membre de la Comissió de Política Cultural i també de la Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les empreses filials.

Però, com ell mateix recordava en primera persona, resumint així la seva experiència parlamentària, deia: «Vaig intervenir-hi dues vegades, i només en preguntes parlamentàries. El que sí que vaig fer va ser formar part de comissions, com la redactora del projecte del que va ser la primera Llei de normalització lingüística i de la primera Llei sobre els audiovisuals. Com a mínim, a aquestes comissions vaig tenir la sensació de ser útil. Això a part, a les altres sessions parlamentàries, vaig formar part d'allò que se'n diu "la utilitat del nombre". Semblava els oficis de Setmana Santa quan era petit: "Levate", "Flectamus genua"; és a dir, cada vegada que s'havia de votar, disciplinadament aixecar-se, seguint

les instruccions del partit, i després tornar a seure. Ho vaig trobar molt poc interessant.»

Malgrat que mai no va faltar-li feina, perquè quan no en tenia se la buscava, encara va disposar de temps per escriure una novella, *Renoi, quina portera!*, el 1986, i també d'esforçar-se per consolidar un sindicalisme nacional assumint la Secretaria General de la Confederació Sindical de Catalunya.

En Miquel Porter va ser professor de l'Escola Catalana de Cinematografia de la Universitat de Barcelona, de l'Escola de Llibreria de l'INLE, de la Universitat Catalana d'Estiu, de l'Escola d'Estiu de Mestres i del Col·legi de Doctors i Llicenciats de Barcelona. Va publicar nombrosos llibres, com apuntava abans, en l'àrea del cinema. Va ser membre de la Comissió del Departament d'Extensió Universitària per a les Qüestions Cinematogràfiques de la Universitat de Barcelona i de la Coordinadora de la Facultat de Geografia i Història de la mateixa universitat; assessor del Consell de la Cinémathèque Nationale de París, i fundador de l'Institut del Cinema Català, i organitzador de diferents simposis i encontres cinematogràfics, aquí i a fora. Fundador i impulsor de diverses iniciatives culturals, membre del Secretariat de l'Àmbit de Cinema del Congrés de Cultura Catalana, va presidir també el Club d'Amics de la UNESCO de Barcelona i va ser membre del Consell Consultiu d'Òmnium Cultural i del Consell del Centre d'Estudis Catalans de París.

Anys a venir, havia de fer-se càrrec de la presidència de la Universitat Catalana d'Estiu, on impartia classes de cinema i, amb Josep Maria López i Llaví, dirigia les sessions cinematogràfiques del vespre, amb col·loqui inclòs. El recordo com si fos ara, vestit d'home anunci, entaforat al bell mig d'un cartell gegant que, per davant i per darrere, es veia molt més que no pas ell, fent-nos saber el film que s'exhibia aquell vespre a la sala de cinema de Prada de Conflent.

Era així, ell. D'aspecte fràgil, però amb una fortalesa cosa de no dir, en Miquel Porter era un transgressor amable, un subversiu simpàtic, un esperit crític, un home lliure. Quan enraonava, s'expressava amb una cadència lenta, la veu trencada i una fonètica impecable; més que pronunciar paraules, en realitat sillabejava, de tanta precisió com posava a cada mot.

La mort de la seva dona, però, el va ensorrar, i ja mai més no va ser el mateix. En Miquel Porter va viure intensament, va fumar molt de tabac negre, va beure alcohol, va llegir milers de llibres, va fer-nos estimar moltes pel·lícules, va compartir moltes hores felices.

I una matinada del 18 de novembre se'n va anar per sempre. Però, en comptes de morir-se com fa tothom, ell, sempre original, va plegar de viure.

Gràcies, Miquel, per tantes coses.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Els convido, senyores diputades i senyors diputats, a fer un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Projecte de llei de la Comissió Jurídica Assessora (tram. 200-00011/07)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern local sobre el Projecte de llei de la Comissió Jurídica Assessora. D'acord amb l'article 101 del Reglament, fa la presentació de la iniciativa, per part del Consell Executiu, l'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, presento avui, en nom del Govern, el Projecte de llei de la Comissió Jurídica Assessora, en la preparació del qual ha treballat el Departament de Governació i Administracions Públiques, i que ha estat discutida en el si de la Ponència de la Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local, nomenada el dia 17 de febrer del 2005. És, doncs, que la ponència ha treballat amb celeritat i també amb un alt grau d'acord pel que fa a les esmenes recollides o bé transaccionades.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

No ens manquen precedents de l'existència d'un òrgan jurídic consultiu. Per acord del 28 de maig de 1918, l'Assemblea de la Mancomunitat creà una oficina d'estudis jurídics, amb l'encàrrec d'actuar com a òrgan de consulta del president i de l'Assemblea. Posteriorment, el Consell Executiu de la Generalitat, en la reunió de 24 d'octubre de 1932, creà la Comissió Jurídica Assessora, integrada pels primers juristes de l'època, la qual elaborà la major part dels projectes de llei que foren elevats al Parlament aquells anys. El seu restabliment es produí com a conseqüència del restabliment de la Generalitat, mitjançant el Decret de 17 d'octubre de 1978. Més endavant, la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del president i del Consell Executiu de la Generalitat, va establir que s'havia de regular, mitjançant una llei, l'òrgan consultiu del Govern. La Llei 3/1985, de 15 de març, va donar compliment a aquest mandat parlamentari en establir les competències, la composició i l'organització de la Comissió Jurídica Assessora. Aquesta disposició va ser modificada per la Llei 21/1990, de 28 de desembre. Posteriorment, el Decret legislatiu 1/1991, de 25 de març, va aprovar la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990. L'article, doncs, del Decret legislatiu va ser modificat per la Llei 1/2000, de 30 de març, i l'apartat 2 de l'article 6 i l'article novè, per la Llei 31/2002, de 30 de desembre.

Avui, la Comissió Jurídica és l'alt òrgan consultiu del Govern de la Generalitat, i té com a funció principal el control preventiu de la legalitat de les disposicions generals i dels actes de l'Administració de la Generalitat, així com d'alguns actes de les administracions locals de Catalunya. L'existència de la Comissió Jurídica Assessora respon a la necessitat d'establir uns mecanismes de control preventiu de caràcter estrictament jurídic, per tal que l'activitat de les administracions públiques de Catalunya s'ajusti a l'ordenament jurídic. Aquesta

funció té el valor afegit de reduir el risc d'impugnacions innecessàries davant dels tribunals. Per a l'exercici de les seves funcions, la Comissió està dotada d'autonomia orgànica i funcional.

Durant aquests anys de funcionament, la Comissió Jurídica Assessora ha anat consolidant la seva funció d'òrgan consultiu, objectiu i independent de les administracions catalanes. En els exercicis 1999-2003, s'han emès 3.353 dictàmens, dels quals 384 feien referència a disposicions de caràcter general, i 2.499, a expedients de responsabilitat patrimonial; la resta versaven sobre altres matèries. Durant l'any 2004, s'han aprovat 526 dictàmens, 391 dels quals versaven sobre expedients de responsabilitat patrimonial. Tanmateix hi ha raons que recomanen aquesta revisió legislativa. Les noves funcions que han hagut d'assumir les administracions, com a conseqüència de les necessitats i requeriments de la ciutadania, fan necessària una reestructuració d'aquest organisme, per tal que pugui exercir les seves funcions amb la celeritat i rigor que li exigeixen les administracions consultants. Així, doncs, un dels objectius principals de l'avantprojecte és fer més operatiu el funcionament de la Comissió i adaptar la normativa al que, d'alguna forma, ja s'està produint en la pràctica.

En l'actualitat, la Comissió funciona en ple i en permanent. El ple està constituït per vint-i-cinc membres, i la permanent, per onze. Les competències del ple es limiten a l'aprovació de la Memòria anual de la Comissió i als dictàmens relatius als avantprojectes de llei i als projectes de decret legislatiu. Això ha comportat que, mentre la permanent, durant l'any 2003, va celebrar un total de quaranta-tres sessions, el ple es va reunir cinc vegades. L'any 2004, es van celebrar quaranta-quatre sessions de la permanent i dues del ple.

Amb la nova estructura, la Comissió estarà formada per quinze membres, deu menys que abans, i s'elimina la distinció entre ple i permanent. L'objectiu que es persegueix amb aquesta composició més reduïda és facilitar el desenvolupament dels debats, preservar la congruència i la unitat de la doctrina jurídica creada, i simplificar la burocràcia.

La segona gran finalitat de l'avantprojecte és establir un règim d'incompatibilitats propi dels membres de la Comissió, que garanteixi la total objectivitat i imparcialitat dels dictàmens, però que alhora no impedeixi mantenir la rigorosa qualificació tècnica constitucionalment exigible. En aquest sentit, s'ha buscat un sistema d'incompatibilitats que permeti una dedicació parcial, a fi que segueixi existint, al si de la Comissió, una pluralitat de procedències professionals, amb el benentès que l'altra activitat que desenvolupin no estigui relacionada amb les matèries competència de la Comissió.

En tercer lloc, l'avantprojecte adequa les competències de la Comissió a les modificacions legislatives que s'han anat produint, amplia les competències amb relació als supòsits en què ha de dictaminar preceptivament i també pel que fa a l'elaboració de dictàmens no preceptius.

Per últim, l'avantprojecte aprofita per regular aspectes de la seva organització interna i el règim econòmic de contractació administrativa i de personal.

El títol primer de la Llei, que conté les disposicions generals, estableix la naturalesa de la Comissió Jurídica Assessora i la seva adscripció.

El títol segon, relatiu als òrgans de la Comissió, introdueix importants novetats en la composició d'aquest organisme. Es redueix considerablement el nombre dels seus membres, que passa de vint-i-cinc a quinze, amb la finalitat de fer-la més àgil i operativa, i se suprimeix la distinció entre el ple, el qual tenia assignades unes competències molt reduïdes, i la permanent, que era qui realment exercia la majoria de les funcions de la Comissió.

Una altra novetat és la regulació de les incompatibilitats dels membres de la Comissió, que es fa a l'article cinquè, amb l'objectiu de dotar la Comissió d'una major objectivitat i independència, i alhora coadjuvar la consolidació de la imatge de rigor i prestigi de la Comissió Jurídica Assessora. L'article sisè preveu les causes de pèrdua de la condició de membre de la Comissió, fins ara tampoc regulades.

El títol tercer està dedicat a les competències de la Comissió. L'article vuitè enumera els supòsits en què ha de dictaminar preceptivament la Comissió, que s'han ampliat els procediments d'elaboració de disposicions de caràcter general que es dictin amb desplegament del dret comunitari, al recurs extraordinari de revisió, a la revisió d'ofici de les disposicions generals i als procediments de municipalització, en règim de monopoli, dels serveis. També s'amplien les competències de la Comissió amb relació a l'elaboració d'informes no preceptius, en preveure que es puguin sotmetre a la seva consideració qüestions no previstes com ara convenis amb d'altres comunitats autònomes o amb l'Administració de l'Estat, plecs de clàusules administratives de contractació de caràcter tipus, i procediments sancionadors d'especial rellevància.

El títol quart es refereix al procediment per a la sol·licitud i emissió de dictàmens. En aquesta nova regulació, i amb la finalitat de donar una major transparència a l'actuació de la Comissió, s'estableix que el nom del ponent o ponents han de figurar al dictamen. S'escurça el termini per emetre els dictàmens i es disposa que, quan el dictamen no tingui caràcter vinculant, transcorregut aquest sense que s'hagi realitzat, s'entendrà que s'ha complert el tràmit.

El règim econòmic de contractació i patrimonial, així com el règim de personal, estan regulats al títol cinquè.

Al títol sisè s'estableixen les retribucions dels membres de la Comissió.

Per últim, el títol setè regula l'elaboració de la Memòria anual i la publicació dels dictàmens de la Comissió.

En resum, el Projecte de Llei que presento fa més operatiu el funcionament de la Comissió, estableix un règim d'incompatibilitats propi dels membres de la Comissió, adequa les competències de la Comissió a les modificacions legislatives que s'han anat produint, i aprofita per regular aspectes de la seva organització interna i de règim econòmic de contractació administrativa i de personal. En definitiva, doncs, aquest Projecte representa un pas endavant en la regulació de la Comissió Jurídica Assessora.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. En el torn de presentació d'esmenes, té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'honorable diputada senyora Maria Eugènia Cuenca.

La Sra. Cuenca i Valero

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, he seguit atentament les explicacions del conseller, i, honorable conseller, li haig de dir que responen al text del Projecte, que no, les seves explicacions, al text, una vegada deliberat en Ponència i en Comissió, sobretot en el que es refereix als terminis i a algun altre aspecte que ara li indicaré. Perquè vostè es referia a escurçar uns terminis, i ara tenim unes esmenes tècniques, que per tant són acceptades i signades per tots els grups parlamentaris, en el sentit d'allargar una mica més els terminis, perquè s'ha considerat, tècnicament, pel lletrat de la Ponència, que no són suficients per poder donar compliment de la feina que ha de fer la Comissió Jurídica Assessora. Això és un punt, però n'hi ha d'altres també.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

Senyores i senyors diputats, quan sentia l'explicació del conseller, a més d'aquest punt que els acabo d'exposar, semblava que estiguéssim assistint aquí a la creació d'un òrgan nou, que innovés l'organització de la Generalitat, i per tant el dret d'organització. Això és simplement una modificació d'una llei vigent, la Llei que va crear la Comissió Jurídica Assessora, i fins i tot el mateix preàmbul d'aquest Projecte de Llei que estem debatent diu que: «s'ha consolidat en les seves funcions d'independència», per tant, simplement perquè ho sàpiguem, senyores i senyors diputats, el que estem fent són petites i puntuals modificacions a la Llei de la Comissió Jurídica Assessora.

És una llàstima haver presentat aquesta Llei en aquest moment, perquè vostè, honorable conseller, i el Govern tripartit saben que en aquest moment hi ha una ponència que està treballant per un projecte de reforma de l'Estatut de Catalunya. Tantes vegades l'oposició ha presentat iniciatives i vostès, el Govern tripartit i els grups parlamentaris que li donen suport han dit: «Això no podem procedir a regular-ho, perquè seria pertorbar els treballs de la Ponència.» Doncs, per què presentem aquesta Llei, ara? Si no és necessària, si la Comissió Jurídica s'ha consolidat, si és independent, si és objectiva... Perquè, conseller, objectivitat és objectivitat, no és ni més ni menys tota l'objectivitat. O és objectivitat, o no ho és. Per tant, això tampoc s'aconsegueix amb aquest Projecte de Llei.

Per què no esperàvem a veure quina és la proposta de la Ponència que està elaborant l'Estatut d'autonomia? Sé, tenim coneixement, que han passat per sobre aquest tema de la Comissió Jurídica Assessora, però alguns membres del Govern tripartit que tenim actualment a Catalunya, en l'anterior legislatura es manifestaven: «Si modifiquem l'Estatut, segurament igual caldria, o no estaria de més veure i explorar la possibilitat, potser, de refondre el Consell Consultiu i la Comissió Jurídica

Assessora.» És ben cert que un és un òrgan més de consultor parlamentari, i l'altre és un òrgan consultiu..., més que consultiu, d'assessorament de l'Administració de la Generalitat. Però en tot cas, era una proposta, era un comentari, era una via oberta per tal que es tractés en la Ponència que elabora l'Estatut. Això, suposo que no està tancat, que també es pot seguir tractant.

I si resultés que fan una proposta que ens canvia la Llei immediatament? Quina és la pressa? Quina és la pressa a regular aquest òrgan que funciona bé, que és objectiu, que és independent, que s'ha consolidat? No veiem, de cap manera, el perquè, la premura de procedir a aquesta regulació, a completar, a modificar aquesta regulació sense dir-ho, perquè el text de la Llei no diu que és una modificació de la Llei de creació de la Comissió Jurídica Assessora.

Convergència i Unió va presentar divuit esmenes, i moltes, jo diria que nou o deu –ja dic nou o deu, sé quines són, però la desena jo crec que està inclosa, i per tant s'haurà de retirar, o perquè està ja introduïda en les esmenes tècniques. D'aquestes, se n'han acceptat deu, com deia, que crec que milloren, evidentment, el text, com també milloren altres esmenes que a la Ponència s'han acceptat, del Grup Parlamentari Popular. Són esmenes que se'ls pot dir esmenes tècniques, però és que sense elles és una confusió de terminologia tal, la que tenia el Projecte, que era molt, molt difícil d'entendre i, per tant, molt i molt difícil presentar esmenes, perquè en uns llocs parlava de reglaments, en altres llocs de disposicions generals, deia «i/o reglaments o disposicions generals»... En fi, la feina ha estat per poder presentar aquestes esmenes. Però, en qualsevol cas, milloren el text..., milloren el text les esmenes dels grups, i també l'estimada col·laboració del lletrat de la Comissió, el senyor Ismael Pitarch, que en aquest cas crec que ha tingut més feina que en altres projectes de llei per donar-li una certa claredat i que fes aquesta Llei entenedora.

Ens queden unes esmenes pendents –una és a l'article 8–, i són esmenes importants, perquè jo diria que les que han acceptat són importants des del punt de vista d'entendre la Llei, de tècnica jurídica, però queden esmenes importants pel Grup de Convergència i Unió i, a més, per complir els objectius de la Llei, que és més independència.

Honorable conseller, vostè no sé si s'hi ha fixat –suposo que sí, és clar–, però aquest Projecte configura com a membres nats el director del Gabinet Jurídic Central i el director de l'Institut d'Estudis Autonòmics. El fet que són dos càrrecs molt qualificats i que hi han de ser presents no vol dir que hagin de ser membres nats; podien simplement assistir, com fan en altres òrgans, a les reunions de la Comissió Jurídica Assessora quan dictamini i informar dels textos que s'han de dictaminar, que evidentment coneixen, perquè són alts càrrecs de la Generalitat, i sobretot el director del Gabinet Jurídic Central. Perquè abans hi era, el director del Gabinet Jurídic Central, no el director de l'Institut d'Estudis Autonòmics, però formava part del ple, al qual anaven molt pocs informes a dictaminar, perquè funcionava en comissió permanent, però ara tot funciona en ple. Per tant, aquests dos càrrecs sempre votaran –no seran ponents però votaran–, informaran i deliberaran

sobre els aspectes que ja coneixen per la seva funció, pel seu càrrec de directors generals.

Per tant, això..., més independència, no. Simplement no s'entén per què, per poder tenir els coneixements d'aquests dos càrrecs en l'informe dels dictàmens que hagi d'elaborar la Comissió Jurídica Assessora, n'han de ser membres nats. Per tant, per això presentàvem l'esmena, en el sentit de supressió, que hi poguessin assistir però no ser-ne membres nats.

Un altre aspecte on mantenim també esmenes és l'aspecte d'incompatibilitats. Per què ha de ser incompatible el defensor del poble, o defensora del poble, i un membre del Tribunal Constitucional? És una altra administració, estem fent expedients de l'Administració catalana, no estem fent expedients de tot l'Estat. Per tant, tampoc veiem el perquè.

De totes maneres, aquestes esmenes són unes esmenes de dir: atenció!, perquè són tantes les incompatibilitats, que això pot quedar políticament correcte i tenir una explicació fantàstica als mitjans de comunicació i al fòrum on es vulgui explicar, però en el món jurídic hi ha preocupació, perquè no poden ser tampoc funcionaris de la Generalitat, que coneixen molt l'Administració. Qui dictaminarà? Gent que potser són professors universitaris i que no coneixen l'Administració de cap manera, que no hi han estat mai, que no saben ni el que és un expedient? Són unes incompatibilitats que..., jo crec que hem de ser realistes i, si volem realment un òrgan que funcioni, que la Comissió Jurídica Assessora funcioni, crec que hem de tenir personalitats de reconegut prestigi professional, i en queden molt pocs –en queden molt pocs. N'hi ha algunes que estan molt ben posades i les quals compartim, però atenció perquè..., atenció, sobretot, quan vostè procedeixi al nomenament, o que el Govern procedeixi al nomenament dels nous membres, perquè, si fem moltes incompatibilitats, després queda molt poc caldo de cultiu i professionals competents per poder cobrir aquesta feina.

Hi ha unes altres esmenes que són sobre l'elaboració dels dictàmens que, d'acord amb la Llei, són preceptius. És preceptiu, segons l'article vuitè de la Llei, l'emissió d'un dictamen per a les reclamacions de responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, de totes; s'ha elevat la quantia molt..., la quantia sigui igual o superior a cinquanta mil euros. Vostè, quan feia la presentació, deia que la meitat de la feina d'aquesta Comissió Jurídica Assessora ha estat, precisament, l'elaboració d'aquests dictàmens de reclamació de quantitat, reclamacions patrimonials. Doncs, vostè ara li traurà tota la feina, a la Comissió Jurídica Assessora, perquè, per cinquanta mil o per sobre de cinquanta mil euros, ja veurà vostè que arribaran..., amb els dits d'una mà en tindrà prou. Què hauran de fer els particulars? Menys seguretat, molta menys seguretat jurídica; hauran d'anar al recurs contenciós administratiu –i jo crec que no és això el que hem de pretendre, que els particulars es defensin sempre en els tribunals i no tinguin acollida en l'Administració–, o, si no, procediran a signar convenis d'acord d'indemnització sense que s'hagi controlat l'objectivitat de la quantitat que allà es posa. Per tant, més juridificació, molta menys feina per a la Comissió Jurídica Assessora.

Tampoc entenem per què no han pogut acceptar una esmena que ja ens semblava una quantitat alta, que era l'esmena de Convergència i Unió, que proposava dotze mil euros. També li haig de dir que a l'Estat hi ha un límit, si no ho recordo malament i si no s'ha canviat la darrera Llei de pressupostos, de cent euros, perquè la major part de reclamacions de quantitats de cap manera arriben a aquestes quantitats que aquí figuren, però, en tot cas, ja controlarem, com a oposició, que ens correspon, quan vostè faci la memòria de part d'aquest any i de l'any que ve, doncs, veurem quantes..., si vostè pot dir el mateix, que la meitat de la feina que ha desenvolupat la Comissió Jurídica Assessoradora, i que a més vostè ho ressaltava com una feina realment important, de càrrega de treball important, quedarà, evidentment, molt minvada.

Després, és clar, en la Llei s'estableix l'obligatorietat, la preceptivitat de l'elaboració de dictàmens, i també té una funció que és simplement consultiva. Però, per als expedients de reclamació patrimonial per sota de cinc mil, vostè tampoc ho enumera com a funció consultiva; per tant, es queda molt desproveït que els particulars hi puguin acudir a fer..., que els departaments, en un moment determinat, puguin acudir a la Comissió Jurídica Assessoradora, per saber si la reclamació és correcta, si objectivament és correcta.

També hi ha un aspecte que és una altra esmena de Convergència que diu: «Es poden consultar tots aquells procediments que siguin d'especial rellevància.» Però és que algú ho sap, el que és l'especial rellevància? Ningú ho sap. Tot i la dificultat de definir-ho, Convergència havia presentat una esmena per poder acotar, concretar una mica més; tampoc ha estat estimada. Per tant, «especial rellevància» serà tot allò que a un conseller d'un departament, o a l'òrgan que sigui, li pugui semblar que és d'especial rellevància, però molt poc objectiva, perquè la rellevància, ja sabem que no cal ser un gran jurista, ni tan sols estudiant de dret, per saber que això de la rellevància té una graduació tan immensa que o l'acotes i la defineixes, o és millor no posar-la.

I, finalment, mantenim una altra esmena, però que en les esmenes plantejades avui com a esmenes tècniques està inclosa, i per tant... Era una esmena per entendre, per entendre més l'article 13, perquè no s'entenia si els ponents dictaminaven, intervenien i participaven en els debats. Però ara tot això ha quedat molt més aclarit.

Senyores i senyors diputats, per tota aquesta explicació i aquestes raons, el meu Grup Parlamentari s'abstindrà, perquè finalment, i després d'explicar les esmenes, vull dir als senyors i senyores diputats quina és la pretensió que en la nostra opinió té aquesta Llei i en què troba justificació presentar una llei amb la urgència que explicava abans. Doncs, hem trobat bastant bona explicació en la transitòria primera, que diu que en el termini d'un mes seran cessats tots els membres que componen la Comissió Jurídica Assessoradora i es procedirà al nomenament d'uns nous membres.

Honorable conseller, senyores i senyors diputats, no compartim, evidentment, i no volem ser partícips d'aquest procediment amb què, per tal de modificar, de nomenar de nou, de cessar primer i nomenar de nou, hàgim hagut d'assistir a una tramitació d'una modifica-

ció de la Llei, que no calia –repeteix que era una llei..., la Comissió Jurídica Assessoradora és un òrgan independent, objectiu, que s'ha consolidat. Per què havíem de tramitar aquesta Llei mentre la Ponència que elabora l'Estatut està treballant? Encara no ha arribat a aquest punt, no sabem què farà amb la Comissió Jurídica Assessoradora, encara no sabem si serà un òrgan estatutari o no. El meu Grup Parlamentari em sembla que ha manifestat que no cal que ho sigui, però bé, estem en aquesta discussió i resulta que ara ens plantegen aquesta Llei. Només –només– s'entén per la finalitat que deia, la finalitat única, que és la de procedir a la substitució de tots els membres, professionals de reconegut prestigi, que avui integren la Comissió Jurídica Assessoradora, i substituir-los per altres membres d'acord amb els seus interessos i, dic jo, la seva confiança política, si és que no la tenien en els que ara hi són. Segur que sí la professional, però potser no la política; o, si no, encara s'entén menys.

Per tant, senyores i senyors diputats, per totes aquestes raons, creiem que no hauria de prosperar aquesta Llei, i, en tot cas, ens abstenim perquè tampoc podem estar en contra d'un òrgan i del funcionament d'un òrgan que té molts anys de bon funcionament i de prestigi, d'objectivitat i independència en les seves funcions.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora diputada. Té la paraula ara, per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Joan Galceran.

El Sr. Galceran i Margarit

Sí, moltes gràcies, honorable president. Senyores i senyors diputats, bé, efectivament ens trobem davant d'aquest Projecte de llei de la Comissió Jurídica Assessoradora que el Govern i el Departament de Governació i Administracions Públiques ens ha presentat en aquest Parlament i que la Ponència n'ha presentat aquí, per a la seva votació, doncs, el Dictamen.

Escoltant la il·lustre diputada senyora Eugènia Cuenca, jo voldria fer un esment, precisament, que hi han coses en què, evidentment, sempre hi podem estar i participar, en aquesta roda, de qualsevol modificació de la Llei, i en aquest cas, en aquest cas específicament, nosaltres estem d'acord en una cosa: la Comissió Jurídica Assessoradora ha funcionat, i ha funcionat força bé, n'estem contents, té prestigi. Precisament el que el Departament vol és actualitzar-la en aquests moments; pensem que la seva última modificació de llei, o la llei anterior, data de l'any 90, i que, per tant, ens fa l'efecte que, després de catorze o quinze anys convé, doncs, actualitzar-la, precisament perquè continuï el prestigi en els seus dictàmens i assessoraments que fa a l'Administració de la Generalitat, i també –cal dir-ho– a les administracions locals, ja que aquestes són també de les més importants que necessiten i requereixen aquests dictàmens.

El conseller ha explicat clarament i molt bé quines són les modificacions que proposa aquesta Llei. No voldria,

per tant, fer-me repetitiu, però sí que cal dir i cal tornar a exposar que és una modificació de la Llei, és una nova llei de la Comissió Jurídica Assessora que el que fa és dotar-la de més agilitat, que és un dels elements que més nosaltres creiem que requereix la societat moderna d'avui en dia, l'Administració de la Generalitat i les administracions locals; dotar-la de transparència, i, per descomptat –no cal dir-ho–, l'objectivitat, ja la té, que la reconeixem i que estem perfectament contents de l'actual Comissió Jurídica Assessora.

Però, fins i tot, podríem dir clarament que amb els debats de la Ponència, amb les esmenes presentades pels diversos grups, en aquest cas de Convergència i Unió i del Partit Popular –que han estat, doncs, moltíssimes d'elles, acceptades per tota la Comissió, i fins i tot el Partit Popular ha estat on ha estat i no li resten esmenes vives–, doncs, suposa que està al nivell, primera, de consens d'una llei que tots acceptem com a bona; que la mateixa posició de qui m'ha precedit en la paraula de no votar-hi en contra, sinó simplement d'abstenir-se, és la prova més evident que és una bona llei i que és un bon text que permetrà encara funcionar millor per a allò per què ha estat creada.

La Comissió Jurídica Assessora..., evidentment, no estem d'acord amb Convergència en el tema del tràmit, que actualment es discuteix en l'Estatut, que s'hi ha fet aquí molta reincidència intentant justificar que no calia fer aquesta Llei. En aquest cas, hem de dir que això no és cert. L'Estatut, evidentment, s'està discutint, i s'està discutint, lògicament, però la Comissió Jurídica Assessora no és cap institució de l'Estatut, no és cap institució de Catalunya: és un òrgan, és un òrgan del Govern de la Generalitat, de l'Administració de la Generalitat, i que, per tant, no té per què estar en l'Estatut. Malgrat això, la Ponència de l'Estatut, evidentment, discutirà i proposarà el que cregui convenient, però per això no tenen res a veure la discussió i el debat de la Ponència estatutària amb el que és la discussió i el debat de la Llei de la Comissió Jurídica Assessora.

Per tant, per tots aquests motius, nosaltres, naturalment, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, doncs, recolzem clarament aquesta Llei, perquè la farà –no cal dir-ho–, sobretot, més àgil. Creiem que és un encert haver-ne simplificat el funcionament, precisament perquè treballa cada cop molt més i que, per tant, no hi hagi la comissió permanent i el plenari, sinó que tot sigui de ple. Per això també se n'ha reduït el nombre de membres, perquè entenem que l'eficàcia en la gestió dels dictàmens és fonamental per a la bona gestió dels assumptes tant de l'Administració de la Generalitat com de les administracions locals. I per tots aquests motius jo crec que és un dels clars exponents que hi ha hagut d'aquests consens, jo crec que molt general, i l'acceptació de moltíssimes de les esmenes presentades pels grups de l'oposició en el tràmit de ponència, molt ben seguits i assessorats, evidentment, pel lletrat senyor Ismael Pitarch.

Si haguéssim de fer alguna exposició més, per no repetir-nos amb el que molt bé ha exposat el senyor conseller, jo crec que el que hauríem de tindre molt present és que aquesta Llei el que per nosaltres suposa i és fonamental és perquè és un alt òrgan, també institució del

Govern de la Generalitat i de les administracions locals, que cada cop es necessita més. Que no es pot, doncs, dir, com s'ha dit abans, que és fa només una llei perquè amb la transitòria es vol només canviar els seus membres; això és enormement injust i em fa l'efecte, doncs, que no és una deontologia política que haguem de portar aquí, sinó que el que volem és actualitzar, com tantíssimes lleis de l'anterior Govern, que no vol dir que estiguessin malament, sinó que estan desfasades en el temps –tornem a repetir que fa catorze anys que no s'ha tocat un punt ni una coma–, que ens hem d'actualitzar en tots aquests punts que s'han dit aquí, i que ha dit molt bé el conseller en exposar la Llei, i que, per tant, està més que justificada.

Si nosaltres haguéssim de parlar i haguéssim de dir que som els que hem introduït la transparència en els dictàmens i en la deliberació dels dictàmens dels seus membres, acceptant fins i tot esmenes perquè constin, doncs, els que han participat en les deliberacions i així fins i tot el ponent d'aquestes..., són elements que volem que hi quedi clar precisament aquesta transparència, aquesta objectivitat, que ja hi era, aquesta independència en els dictàmens de tots els membres de la Comissió Jurídica Assessora.

Per tot això, jo..., em fa l'efecte que és una bona llei, que ens n'hem de felicitar, perquè precisament continuï, la Comissió Jurídica Assessora, servint com serveix l'Administració de la Generalitat i l'Administració local amb l'objectivitat i independència per les quals va ser creada; que va ser un evident encert i que, per tant, jo crec que ens n'hem de felicitar, com hem de felicitar també el ponent del Grup Popular, que ha tingut una contribució i una actitud tan positives en tot el tràmit a la Ponència, precisament, perquè ningú discuteix aquesta Llei, ningú discuteix la Comissió Assessora, al contrari, que el que volem és fer-la encara més transparent, evidentment més objectiva i sobretot adequar-la a l'ampliació de suports que hi han hagut de competències perquè puguin dictaminar els nous moments i les noves exigències d'avui dia, que ens exigeixen els nostres ciutadans i que ens exigeix la societat.

Per tot això, evidentment, doncs, no acceptarem les esmenes que van quedar vives del Grup de Convergència i Unió. Sí que acceptarem, doncs, l'esmena número 31 de l'article 13. I, en aquest sentit, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà, com és lògic, favorablement la proposta de la Ponència de la Comissió Jurídica Assessora.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, jo voldria començar la meua intervenció, doncs, destacant que no comparteixo pràcticament cap dels arguments que abans ha des-

granat, des d'aquesta tribuna, la senyora Cuenca quan parlava del Projecte de llei que avui sotmetem aquí a debat i a votació.

I no comparteixo cap d'aquests arguments, perquè d'entrada, senyora Cuenca, jo no he sentit, ni crec que cap diputat ho hagi sentit, el conseller, doncs, manifestar que el que es pretenia era pràcticament crear una nova llei. Perquè en realitat el que ha fet el conseller, amb un to jo diria molt natural i molt cordial, és explicar que el que es vol és actualitzar una llei i el funcionament d'un organisme que ja funciona. Perquè aquest Govern, senyora Cuenca, doncs, el que vol és donar continuïtat a tot allò que ja funciona. Perquè en una democràcia precisament les coses es fan d'aquesta manera i s'aprofita tot el treball fet pels anteriors governs. I aquest Govern i els partits que li donem suport en cap moment menystenim tota la tasca feta. I és veritat que la Comissió Jurídica Assessora és un òrgan que s'ha guanyat un prestigi i que, per tant, doncs, en bona part l'estructura d'aquest òrgan s'ha de preservar i s'ha de mantenir. Per tant, el conseller el que ha dit és dir: «Hem de retocar algunes coses, n'hem de canviar altres, però conservant tot allò que s'ha acreditat que té un bon funcionament».

No entenc, tampoc, que després de més d'un any de funcionament del nou Govern vostè encara s'entesti a parlar de Govern tripartit. Escolti, el Govern de la Generalitat de Catalunya no té adjectius, és el Govern del país. Nosaltres mai vam parlar de Govern bipartit –bipartit– quan parlàvem del Govern de Convergència i Unió; era el Govern del país, el Govern i prou, el Govern de Catalunya. Per tant, jo, la veritat, li demanaria que quan torni a fer referència al Govern del nostre país parli del Govern i prou, no cal afegir el Govern tripartit; és el Govern. Sí que el formen... Perquè si hem de parlar dels partits que el formen, en tot cas hauríem de parlar que el formen cinc partits, no tres... (*veus de fons*) –no tres–, en tot cas, el formen cinc, però abans el formaven dos i no ho esmentàvem. Per tant, jo..., em sembla que això ajudaria, doncs, una mica a donar un altre to als debats i una alçada.

Després, no és veritat que el text del Projecte de llei que se sotmet a votació fos un text confús. És a dir, vostè aquí ha volgut donar la impressió que els que havien preparat aquest text, doncs, no ho havien fet amb el rigor i amb la professionalitat necessaris. Sí que és veritat que hi havia aspectes millorables, i per això s'han acceptat esmenes de l'oposició, però en general el text era un text ben treballat, ben elaborat i força digne. I algunes de les transaccions que s'han acceptat no han estat pas perquè el redactat fos confús, sinó perquè el que s'ha intentat és incorporar propostes de l'oposició que el podien millorar.

La insistència seva, també, a ressaltar que hi ha un excés de nombre d'incompatibilitats, doncs, tampoc l'entenc, perquè, miri, moltes d'aquestes incompatibilitats fan referència a membres d'òrgans que moltes vegades entren en conflicte amb la Generalitat o amb els quals la Generalitat hi pot tenir diferències. Per tant, entenem que aquestes incompatibilitats són molts lògiques.

I després, no pateixi respecte a la composició de la Comissió Jurídica Assessora perquè en el mateix text es fa

referència que s'escollirà juristes de reconegut prestigi en el camp professional, acadèmic. Per tant, quan parlem de juristes de reconegut prestigi, doncs, ja estem indicant que realment seleccionarem les persones més adequades, amb el perfil professional més adient.

Respecte a l'esmena 27, que fa referència a la rellevància, és cert que la rellevància en termes jurídics és un terme una mica abstracte, però és que el que hi afegim després, quan deien «rellevància ja sigui per la seva quantia, incidència social o ambiental», tampoc no resolva aquest problema, perquè, en tot cas, o fem una descripció prolxa i exhaustiva de tots els supòsits, o, si només n'esmentem tres, tampoc estem corregint aquesta certa abstracció que podria presentar la rellevància. Per tant, o esmentem tots els supòsits en els quals es pot concretar aquesta rellevància o bé no n'esmentem cap. I com que enteníem que esmentant-ne tres tampoc no resolíem el problema, doncs per això hem preferit deixar el text tal com estava perquè la seva esmena no el millorava de cap manera.

I després, també, permeti'm que li digui que no ho entenc quan imputa al Govern o a la conselleria la intencionalitat de reformar la Llei de la Comissió Jurídica Assessora només per procedir a fer uns nous nomenaments; és a dir, vostè creu que l'única raó que hi ha darrere d'aquesta reforma és una raó purament instrumental i partidista. Miri, això en psicologia se'n diu «projecció», que es tracta d'atribuir als altres la pròpia forma de fer. És a dir, segurament com que vostè té aquesta concepció del poder, és a dir, com que potser vostè o altres consellers correligionaris actuaven d'aquesta manera, es pensa que l'actual Govern també actua d'aquesta manera. És a dir, vostè està projectant al conseller i a la conselleria, doncs, la seva pròpia forma d'actuar. Per tant, aquí no hi afegiria res més.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per acabar, doncs, sí que voldria esmentar que el nou Projecte de llei, tot i que ja s'hi ha estès de forma exhaustiva i entenedora, el conseller, el que fa és dotar de més agilitat i de més eficàcia la Comissió Jurídica Assessora; incrementa també la transparència, en el sentit que identifica els ponents, obliga a identificar el nom dels ponents que intervinguin en les deliberacions i en el treball; incrementa també la independència, perquè el nombre d'incompatibilitats és més ampli i, per tant, això fa que els membres d'aquesta Comissió siguin més independents en tots els sentits i no estiguin condicionats per la seva tasca fora de la Comissió, i finalment el que fa és incrementar el nombre de competències de la mateixa Comissió. Per tant, aquí no hi ha cap afany de reduir la feina de la Comissió, sinó al contrari de donar-li major protagonisme, d'ampliar el seu camp d'actuació i, en definitiva, d'assegurar que pot seguir fent aquesta tasca que ha seguit fent fins ara i que és una tasca, doncs, del tot necessària i del tot imprescindible.

Per tant, votarem en contra de les seves esmenes. Acceptarem l'esmena número 31, la que fa referència a l'article 13.

I, per últim, doncs, el que voldria ressaltar, el nostre Grup, és l'actitud col·laboradora, cordial del diputat Jordi Montanya, que ha presentat un seguit d'esmenes,

que nosaltres considerem molt treballades, que han ajudat a millorar el text i que, a més a més, aquesta actitud i aquest rigor professional que ha mostrat a l'hora de confeccionar les esmenes ha permès que s'hagin produït moltes transaccions, i això al final ha derivat en què s'hagin acceptat moltes esmenes, que se n'hagin transaccionat moltes altres i que, a més a més, finalment, les que no s'han pogut acceptar o transaccionar, el Partit Popular, doncs, les ha retirat. Jo vull destacar aquesta actitud cordial i col·laboradora.

I, per últim, voldria agrair, doncs, als serveis del personal de la cambra que ha intervingut en la Ponència, que a més ha treballat amb molt bon ritme, perquè en dos sessions hem enllestit la feina, però sobretot voldria destacar, doncs, la tasca del lletrat Ismael Pitarch, que sempre amb la seva saviesa, amb la seva bonhomia, doncs, acostuma a fer contribucions importants al funcionament de les ponències.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, permetran una intervenció, si més no, més jurídica que política, tot i que considerem que tractant-se del debat i votació del Projecte de Llei de la Comissió Jurídica Assessora el rerefons de la intervenció ha de ser imperativament més jurídic que polític, fora de les al·lusions que puguem fer al marge del text que se sotmet avui a consideració de la cambra.

Per la nostra part i per les al·lusions que hi ha hagut, volem posar de manifest que el nostre Grup Parlamentari, o almenys el diputat que els parla, sempre ha considerat que el Govern és el Govern, el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, al marge de si és tripartit, pentapartit o, en fi, en certa manera, si ens anem a la legislatura anterior també podríem parlar que els partits que donaven suport al Govern era un tripartit, perquè hi havia Convergència, hi havia Unió i hi havia el Grup Parlamentari del Partit Popular, tot i que no formava part del Govern. Per tant, entenem que aquest és un debat sobrer, que no correspon o que no interessa, no que no interessi pel que fa al debat del Projecte de Llei que es duu avui a terme.

I els antecedents del mateix ja els ha posat de manifest l'honorable conseller. Hi ha tres dates essencials o bàsiques a ressaltar: el 1918, el 1932 i el 1978, que fan els antecedents o fan la cementació del que és avui la Comissió Jurídica Assessora. El 1918, en crear-se l'Oficina d'Estudis Jurídics, veritable òrgan consultiu del president de la Mancomunitat catalana. Posteriorment, l'any 1932 per decret del Govern de la Generalitat va ser creada, per primer cop, amb el nom que manté fins a la data, la Comissió Jurídica Assessora, tot just recent aprovat l'Estatut d'autonomia de Catalunya de la Generalitat republicana; Comissió que neix amb la finalitat d'elaborar estudis per als projectes de llei que foren encomanats al Consell. I així arribem, doncs, gairebé als dies d'avui,

al president Tarradellas, que una de les primeres mesures que adoptà va ser el restabliment de la Comissió Jurídica Assessora, i així el Decret del 17 d'octubre del 78 la restablí com a alt òrgan consultiu del Govern de la Generalitat. I en l'actualitat la regulació la trobem, o està continguda, bàsicament, en el Decret legislatiu 1/1991, del 25 de març. Anys de funcionament de la Comissió Jurídica Assessora, que l'han continuat consolidant i prestigiant de manera important, o millor dit, molt important, i assumint els darrers anys noves funcions que creiem que realment feien necessària la nova Llei que avui se sotmet a consideració de la cambra.

Nosaltres entenem que l'actual Llei millora substancialment l'anterior contingut del Decret legislatiu 1/1991, que aprovà la refosa de les lleis 3/1985 i 21/1990, per diversos motius i per diverses raons, i, per tant, el nostre Grup Parlamentari anuncia que hi donarà suport. Entenem que l'actual text el fa més operatiu, pel que fa al funcionament intern, que el fa més àgil en la seva tasca, que reforça les seves atribucions, i amb una sèrie de novetats que ja s'han posat de manifest en les intervencions que m'han precedit, que, de ben segur, la dotaran d'una major independència, objectivitat i transparència.

Nosaltres en voldríem destacar..., i, tal com hem dit, hi donarem suport, fonamentalment perquè s'han acceptat o s'han transaccionat moltes de les esmenes que vam aportar, en total vam presentar vint-i-set esmenes, entre les acceptades i transaccionades, han sigut prop de vint..., però, especialment, dues, a les quals em referiré posteriorment.

I ara, en aquest moment, voldríem, doncs, remarcar, en definitiva, les que ens van generar dubtes, com, per exemple, el termini dels tres anys de nomenament dels membres de la Comissió Jurídica Assessora; ens va generar seriosos dubtes si esmenar o no aquest article, ja que, doncs, consideràvem que era un període excessivament curt; és renovable per un altre període de tres anys com a màxim, però, en definitiva, vam considerar que se sacrificava l'estabilitat en el càrrec dels seus membres, però que, pel contrari, dinamitzarà –dinamitzarà– considerablement l'activitat de la Comissió Jurídica Assessora.

També volem ressaltar, doncs, que els dictàmens de la Comissió continuen sense ser vinculants, excepte quan una llei així ho estableixi; això va suposar en les anteriors disposicions normatives o legislatives que regulaven el funcionament de la Comissió grans discussions o debats. Nosaltres entenem que la Comissió Jurídica Assessora és precisament, i tal com diu el seu propi nom, un òrgan assessor i que, per tant, fora de casos molt concrets, efectivament, els seus dictàmens no han de ser vinculants.

També volem destacar la perceptivitat dels dictàmens de la Comissió, que ho recull l'article 8, i voldríem destacar com d'especial rellevància, la qual cosa ja parla per si sola de la importància de la Comissió, l'apartat 8.3.f, on s'haurà de dictaminar preceptivament pel que fa a la creació de comarques i modificació de les demarcacions comarcals, la qual cosa, doncs, avui en dia creix..., una importància rellevant, ja que, doncs, està damunt de la taula la discussió sobre la reorganització territorial de Catalunya o la possible reorganitza-

ció territorial de Catalunya versus vegueries, o no, això ja es veurà, però el que sí que és cert, doncs, és que serà francament interessant veure el criteri que mantindrà en els seus dictàmens la Comissió Jurídica Assessoradora pel que fa a aquesta qüestió, com també volem destacar l'especial rellevància o importància de l'apartat 8.3.f pel que fa a la modificació de les figures del planejament urbanístic que tingui per objecte alterar la zonificació o l'ús urbanístic dels espais lliures, de les zones verdes i dels equipaments.

I també hi ha dos qüestions sobres què nosaltres sí que volem fer un incís especial, que són les recollides en els articles 13, 14 i 15, perquè entenem que sí que suposen un canvi substancial i que han de millorar –han de millorar– el funcionament de la Comissió Jurídica Assessoradora: per un cantó –per un cantó–, el fet del període de temps per emetre el dictamen, i, per un altre cantó, el fet que si el dictamen és un i l'organisme que l'ha sol·licitat actua o resol de manera diferent, haurà d'estar fonamentat i motivat.

Aquesta entenem que era una de les disfuncions o una de les anomalies, si en podem trobar alguna, de funcionament de la Comissió Jurídica Assessoradora, on la pràctica jurídica diària, doncs, ens demostrava que molts cops, en moltes ocasions, es donaven situacions veritablement..., jo no diria que inadmissibles, però que sí que provocaven un perjudici greu o important en jutjar-les, especialment pel que fa a les reclamacions per responsabilitat patrimonial contra l'Administració. Ens trobàvem, o es trobava el justiciable, o l'administrat, amb dictàmens que trigaven molt de temps, en ocasions fins i tot més d'un any –més d'un any–, podríem donar dades, que no les donarem, evidentment, però les podríem donar, i això, doncs, suposava, evidentment, doncs, un perjudici important al justiciable, doncs, a l'hora de veure defensats o atesos els seus interessos, en un sentit o en un altre –el dictamen, evidentment, doncs, havia de tenir un sentit o n'havia de tenir un altre.

I també creiem i volem destacar el fet, que també es donava amb una certa habitualitat –amb una certa habitualitat–, doncs, que el dictamen emès per la Comissió Jurídica Assessoradora..., no pel criteri, pel criteri del dictamen..., no era seguit per l'òrgan que l'havia sol·licitat, i, per tant, ens trobàvem, també, a la pràctica forense diària i a la pràctica judicial, amb el fet que el mateix dictamen de la Comissió Jurídica Assessoradora feia prova en contrari de la mateixa Administració. Per què? Perquè la reclamació prèvia..., evidentment, l'administrat havia fet un seguit de reclamacions o de consideracions a l'Administració i el dictamen de la Comissió Jurídica Assessoradora li havia donat, si se'm permet l'expressió, la raó, però, posteriorment, la resolució de l'òrgan de l'Administració era contrari als interessos del justiciable, o de l'administrat, i també contrari al dictamen de la Comissió Jurídica Assessoradora. Per tant, entenem que quan l'organisme dictamini o resolgui en contra del dictamen de la Comissió Jurídica Assessoradora el fet que ho hagi de fonamentar donarà una major seguretat, tant al justiciable com també, doncs, en definitiva..., millorarà el mateix funcionament de la Comissió Jurídica Assessoradora, o, com a mínim, els objectius que té marcats aquesta.

Nosaltres veiem que se nos esgota el temps...

El president

Sí, s'esgota.

El Sr. Montanya i Mías

...i, per tant, voldríem agrair, també, doncs, la tasca de la resta de ponents –creiem que el debat i les discussions han estat sempre a la Ponència dins d'un màxim de cordialitat i respecte mutu i amb voluntat de consens per fer possible, doncs, la Llei que avui, de ben segur, doncs, es prendrà en consideració–, així com també, doncs, en fi, l'actitud de la resta dels ponents, que han fet que puguem transaccionar aquesta Llei.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

També voldríem agrair –i amb això ja acabem, president– la col·laboració dels assessors de la Ponència, del lletrat Ismael Pitarch i la tasca del gestor parlamentari, i també, d'una manera molt especial, a l'assessor del nostre Grup Parlamentari, en Carles Jaume Fernández.

Res més, moltes gràcies. I, en definitiva, només posar de manifest que hi donarem suport i que ens abstindrem pel que fa a les esmenes presentades per Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Intervinc per anunciar el vot afirmatiu del meu Grup Parlamentari en aquest Projecte de llei, un projecte de llei que nosaltres considerem important; regulem l'òrgan pròpiament consultiu del Govern, que exerceix funcions amb autonomia orgànica i funcional, per tal de garantir-ne l'objectivitat i independència.

Jo voldria també començar afirmant que sí que trobem nosaltres oportú que en aquests moments s'entri en la modificació de la Llei, i faré una breu referència al tema de l'Estatut.

Efectivament, en l'Estatut estem encara a la primera lectura. Per tant, tot el que ara decidim és revisable posteriorment. En tot cas, en la primera lectura sí que s'ha debatut la qüestió; hi va haver unanimitat en considerar que aquesta institució, aquest organisme, no havia de formar part de la regulació de l'Estatut. En tot cas, això no és, ni molt menys, restar importància a la Comissió, sinó que simplement es considera que no és una institució estatutària.

És evident, com deia la diputada Cuenca, que, en tot cas, hi pot haver canvis d'opinió en la segona lectura, però, en tot cas, sí que vull situar que en la primera no hi va haver cap objecció per part de ningú a l'hora de considerar així la qüestió.

Bé, també el conseller ens ha fet jo crec que una exposició clara dels antecedents històrics, fins i tot previs a

l'etapa actual, el restabliment també l'any 78 per decret, el prestigi que ha acompanyat la seva actuació i les diverses modificacions que ha tingut ja per llei, alguna, cal recordar-ho, fins i tot per llei de mesures fiscals i administratives.

En tot cas, ara se'n fa una regulació pensem que més clara, més coherent, i, en aquest sentit, per tant, hi donarem suport.

Destacar algunes de les novetats que ja s'han dit. La reducció a quinze membres, integrat per juristes de reconegut prestigi. Ens sembla que aquesta reducció aportarà més agilitat i eficàcia. A nosaltres, en canvi, ens sembla positiva la incorporació del director del Gabinet Jurídic de la Generalitat i del director de l'Institut d'Estudis Autònoms, positiva perquè suma dos directius amb també experiència jurídica, i pensem que pot aportar criteris, en aquest sentit, d'homogeneïtat jurídica.

Pensem també que és positiva la regulació de les incompatibilitats, que ajuda a assegurar la independència i el rigor. I, en aquest sentit, també hem de dir que considerem especialment correcte la incompatibilitat amb els càrrecs directius d'empreses concessionàries o contractistes de les administracions, més si tenim present que l'article 8 atorga a la Comissió l'informe sobre resolució i nul·litat de concursos i contractes administratius. Ens sembla, per tant, que la incompatibilitat queda perfectament justificada.

Amb relació a les competències, bàsicament al control preventiu jurídic, pensem també que val la pena destacar alguns dels casos de dictamen preceptiu, i en aquest sentit coincidim a destacar els dos temes que ha destacat el diputat del Partit Popular; sembla especialment significatiu el tema, que ja hi era, de les modificacions en les figures de planejament urbanístic, i més en uns moments en què Catalunya viu una pressió urbanística important i, alhora, una voluntat de preservar el territori, i, per altra banda, les qüestions relacionades amb els informes relatius a l'organització territorial.

El tema de l'establiment de les obligacions de l'Administració local a l'hora de fer consulta o l'ampliació amb relació a les elaboracions de dictàmens no preceptius, o també la qüestió de la presentació de la memòria anual davant del Govern.

En resum, nosaltres pensem que estem davant d'una regulació que té una continuïtat clara amb la regulació anterior, però que, alhora, vol millorar i potenciar el paper de la Comissió Jurídica Assessora, que, a més a més, en la tramitació s'ha vist també enriquit per les aportacions tècniques del lletrat Ismael Pitarch.

I sí que voldria comentar que ens sembla, de totes maneres, no prou coherent, potser, criticar constantment el Govern de la Generalitat perquè no entra projectes de llei i que quan discutim aquest s'acusi de pressa en el temps, quan penso que, a més a més, la premsa ha quedat demostrat que no està justificada i que, a més a més, no és contradictori amb el tema de l'Estatut.

En canvi, tot i lamentar que no es produeixi unanimitat, sí que voldríem destacar que considerem molt positiu que es modifiqui la regulació sense vots en contra i amb una àmplia majoria.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. *(La Sra. Cuenca i Valero demana per parlar.)* La senyora Cuenca demana la paraula? Podem cridar a votació, de tota manera, mentrestant.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Demano la paraula per contradiccions i també perquè estimo que la intervenció de la portaveu del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat un torn en contra, ja que ha destinat el 97 per cent a torn en contra i no a posicionament, però, en tot cas, per contradiccions.

El president

Per contradiccions té un minut.

La Sra. Cuenca i Valero

Gràcies, senyor president. Una contradicció, una d'elles, no? Algun representant del Grup Socialista manifestava que l'última modificació de la Llei de la Comissió Jurídica Assessora de l'any 90..., i haig de manifestar que l'última, la darrera modificació, és per la Llei 31/2002.

I el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana... Miri, permeti que li digui que, per a un polític, recórrer a la psicologia per defensar la seva posició és un pessim recurs, i vostè ha utilitzat això només com a únic argument, permeti que li ho digui.

De totes maneres, em disculpo per allò del «govern tripartit», però és que ho diuen vostès, quan, en realitat, són pentapartit, però, en tot cas, vostès l'han qualificat o bé de «tripartit» o bé de «govern catalanista d'esqueres», i d'això, en queda un pòsit, i és difícil de vegades canviar-ho. Ho sabem, que el govern tripartit i el govern catalanista d'esqueres és el Govern de Catalunya, però diem l'expressió que vostès molt sovint utilitzen.

Gràcies, senyor president.

(Pausa llarga.)

El president

Comença la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, excepte l'esmena número 31.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 44 vots a favor, 14 abstencions i 71 vots en contra.

S'inicia la votació de l'esmena del Grup Parlamentari de Convergència i Unió número 31, les esmenes tècniques que figuren en el text del dossier i el text del Dictamen.

Comença la votació.

(Veus de fons.) No? *(Pausa.)* S'anulla la votació. *(Més veus de fons.)*

Rectifico. Farem estrictament la votació de l'esmena número 31, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Ha quedat clar el terme de la votació? *(Pausa.)* Només l'esmena número 31, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Ara votarem les esmenes tècniques que figuren en el text del dossier.

Comença la votació.

També han estat aprovades per 129 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Finalment votarem el text del Dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de la Comissió Jurídica Assessora ha estat aprovat per 86 vots a favor i 43 abstencions.

Designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00002/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la designació de tres membres del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de l'article 3.1.a de la Llei 1/1981, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, correspon procedir a l'elecció de tres nous membres. Els membres designats cal que ho siguin per majoria de les tres cinquenes parts. Els candidats proposats són el senyor Joaquim Borrell i Mestre, el senyor Pere Jover i Presa i el senyor Jaume Camps i Rovira.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o electrònica i secreta. Podem fer-la per assentiment... *(Pausa.)* Constatat que hi ha el quòrum es proposa, doncs, que sigui per assentiment.

Si és així i, a efectes de quòrum, queda clar que hi ha més de noranta diputats i diputades en aquests moments present a l'hemicicle, i no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els senyors Joaquim Borrell i Mestre, el senyor Pere Jover i Presa i el senyor Jaume Camps i Rovira com a nous membres del Consell Consultiu.

(Aplaudiments perllongats.)

Interpellació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública (XHUP) (tram. 300-00953/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les fundacions i els hospitals de la xarxa hospitalària d'utilització pública. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyor diputat, pot fer ús de la paraula.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, es tracta de la interpellació que porta per títol «sobre les fundacions i els hospitals de

la xarxa d'utilització pública». La veritat és que jo em vull centrar bàsicament en les fundacions i molt concretament en el que ha esdevingut a la Fundació Puigvert.

Em deixaran que comenci fent..., me'n vagi una mica del tema per explicar la nostra posició. Tots sabem que a Catalunya tenim una molt important tradició d'associacionisme, de mutualisme. Tots sabem que això es deu a diverses causes: una, la iniciativa de la societat civil catalana, i, per un altre cantó, també, moltes vegades, aquesta existència de governs amics al llarg de la història a Madrid que no han tingut en compte les necessitats de la nostra societat, i, per tant, hem hagut, d'alguna manera, de suplir aquestes mancances. La veritat és que l'Estat no pot estar a tots els llocs; no només no pot estar, sinó que no deu estar a tots els llocs.

Actualment, en el tema de la salut és evident que no podem arribar a tots els llocs. Fiquem un exemple clar: la dependència. No és possible avui cobrir, en un sistema universal i gratuït, tots els problemes que ens planteja la població. I fico l'exemple de la dependència perquè em sembla que és molt clar.

Això què significa? Doncs, significa que la societat civil, les fundacions tenen un paper molt important en el nostre concepte de model sanitari; paper que hem de respectar.

Què ha passat a la Fundació Puigvert? A la Fundació Puigvert, jo entenc que hi ha hagut un enfrontament intern, un enfrontament intern que tenia la importància que tenia, però que s'ha magnificat molt i moltíssim a través dels mitjans de comunicació; un enfrontament intern que ha acabat amb una posició per part de la conselleria de Salut que nosaltres, consellera, li he de dir sincerament, no entenem.

No entenem que quan el que ha esdevingut a la Fundació Puigvert és qualificat com un tema menor, com un tema sense gran importància, com un error administratiu —que, per cert, si és un error en el cobrament de facturacions, caldria veure quin és el paper de l'Administració en el moment de controlar aquest doble pagament de la facturació, i, per tant, no només responsabilitat exclusiva de la Fundació—..., però, en tot cas, un tema menor. Un tema menor que ens ha portat a una actitud per part de la conselleria, per part del Govern de la Generalitat, que és el que nosaltres no entenem.

Quan sentim que la conselleria vol intervenir la Fundació Puigvert i ens diu que no és legal, és a dir que quan la conselleria no segueix exactament la normativa, quan la situació creada no ha tingut en compte ni els fonaments conceptuals de la nostra ordenació jurídica, ni els procediments exigibles a l'Administració, nosaltres ens preocupem. Perquè al final, després de tota aquesta situació, tenim la sensació que s'ha instrumentalitzat un tema menor per tal de poder intervenir la Fundació Puigvert amb el que podríem anomenar una OPA hostil o un intervencionisme que no té cap justificació, cap mena de justificació.

I aquí torno al principi. Per al bon funcionament del nostre model és imprescindible el respecte absolut a la societat civil i el respecte al paper de la societat civil.

Aquest tema a nosaltres ens preocupa molt, moltíssim, perquè entra al moll de l'os del que nosaltres considerem quin ha de ser el model sanitari de Catalunya.

La veritat és que la sensació és que s'ha utilitzat aquest tema com a excusa per tal d'ocupar –per tal d'ocupar– la Fundació, sense cap altre argument que la voluntat d'ocupar-la, sense cap necessitat, sense cap mena de justificació. És més, no només se vol ocupar la Fundació, sinó que es fa amb mètodes coactius. És a dir, a nosaltres ens sembla escandalós sentir, per part d'autoritats públiques de Catalunya, que una cosa no és legal, però que la farem perquè entre altres coses aquesta Fundació, que és societat civil, té, a canvi dels serveis que dona, un 80 per cent del seus ingressos provenen de la mateixa Administració.

Quin model sanitari volem? Nosaltres entenem que el que ha passat a la Fundació Puigvert és, entorn d'un tema menor, una actitud per part del Govern d'intervencionisme que no té cap sentit i que fica en qüestió el mateix model sanitari i la mateixa relació de la conselleria amb les fundacions i amb determinats conceptes de tota la xarxa hospitalària.

Ens sembla molt greu. Creiem que això és així. Ara bé, també podria ser una altra cosa, que també ens preocuparia i ens preocuparia moltíssim: podria ser que no hi hagués aquesta voluntat d'intervenció, podria ser que no hi fos, podria ser, però llavors no ens expliquem per què –per què– no s'ha fet a través de l'ordenament jurídic.

És a dir, si s'ha de fer una determinada actuació entorn de les fundacions, per què tenim el Patronat? Per què no seguim l'ordenament jurídic? Per què no fem allò que ens diu la Llei? No és un tema menor, consellera, seguir la llei en democràcia. Jo ja sé que hi haurà qui em dirà que això de la democràcia formal és una qüestió i que el que importa són els objectius. Però, miri, deixi'm dir-li des del nostre Grup una cosa que sabem molt bé: la democràcia són les formes –la democràcia són les formes–, sempre; sense formes no hi ha democràcia. Podria ser que darrere d'això no hi hagués aquest objectiu d'intervindre. Si vostès volen intervindre la Fundació es pot fer per acord, parlant amb la gent del Patronat, parlant amb la gent de la Fundació Puigvert, però de cap de les maneres amb mètodes coactius.

I si no és això... –jo els preguntaria–, si no és això, què és? Podria ser, i els ho dic, i els ho accepto, sincerament, una altra cosa, però seria una cosa molt més greu. Seria una cosa molt més greu perquè entràriem en el camp de la inconsciència, entràriem en el camp d'un tema absolutament menor que porta a derivades que no ha de portar, entràriem en un tema absolutament matusser i entràriem en un tema que aquí, en aquest Parlament, en algun moment n'ha planat l'ombra, sobre si en aquesta baralla interna de la Fundació Puigvert, entre la família Puigvert i la direcció, no hi han uns altres temes de proximitat política o de simpatia política. L'altre dia sortia aquí, al Parlament, que la família Puigvert era militant d'un dels partits que donen suport al Govern de la Generalitat. Estàriem parlant de nepotisme? No ho crec –no ho crec. Ja li dic, si no és voluntat d'intervenció, resulta que el cas és molt més greu.

A partir d'aquí, jo, consellera, li faig una petició. Tenim mecanismes en el nostre ordenament jurídic per arribar

a acords amb la Fundació Puigvert, tenim mecanismes de transparència, tenim mecanismes d'intervenció, però jo li reclamo l'absolut i més escrupulós respecte a l'ordenació jurídica; el que tenim de fer fem-ho a través del protectorat, fem-ho respectant les formes, perquè, hi insisteixo, en democràcia no existeix la democràcia si no es respecten les formes.

I, aquest tema, el considerem, des del nostre Grup, francament, molt, molt, molt greu. No creiem que es pugui intervindre una fundació amb mètodes coactius. Perquè, fixi's bé, quan s'anuncia que es nomenarà el gerent de Sant Pau membre del Patronat i que si no s'accepta hi hauran mètodes per imposar-ho, la pregunta següent és: i si aquest membre té determinades posicions dins del Patronat, continuarem amb el mètode coactiu per tal que la Fundació faci allò, exactament allò que vol el Govern?, continuarem així?, ho farem en altres fundacions?, començarem a intervindre totes les fundacions i a intervindre la societat civil sense respectar l'ordenament jurídic i simplement perquè tenim mètodes coactius per fer allò que el Govern vol? Si això és així, consellera, em sembla que és molt greu. Jo espero que no sigui el cas, jo espero que avui, en la rèplica, em digui que això que estic dient no és cert, que les sospites de nepotisme entorn a la pertinença a un determinat partit polític per part de la família Puigvert no ens han portat aquí. Espero que vostès ens garanteixin que realment el Govern de la Generalitat respectarà la Llei, la norma, la forma i la democràcia i sobretot pel mateix bé del Govern però també per respecte a l'associacionisme, a la societat civil catalana, que li recordo que ens serà molt necessària per arribar allí on l'Estat no podrà arribar, allí on la Generalitat no podrà arribar. I en salut és molt evident que tenim molts de camps on no podem arribar. No només no podem, no podem –suposo que no volem– i estic convençut que no devem, perquè sinó acabarem canviant el model sanitari català i farem un model intervingut que no ens donarà resposta a les necessitats de la nostra sanitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula per a la resposta l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no tingui cap dubte que nosaltres, hereus de la millor tradició, no de Convergència, sinó d'una societat civil organitzada des de l'edat mitjana, on es va apostar per un model de beneficència, posteriorment amb un municipalisme actiu, amb sectors gremials, industrials al segle XIX i al XX, que és el que va donar origen, doncs, al model sanitari català. I, per tant, nosaltres en som hereus, tant com Convergència. Per descomptat, en aquest Govern, doncs, nosaltres respectem profundament les fundacions i en especial també les fundacions que són proveïdores públiques del sistema de salut. Per tant, no en tingui cap dubte, eh?, que nosaltres no som intervencionistes; el que som és Govern. Governar vol dir planificar, garantir la qualitat assistencial, decidir les prioritats amb els agents, per descomptat, i des d'un principi de confiança.

En el sistema sanitari de Catalunya hi han vint-i-dos fundacions beneficoparticulars, totes elles –i vostè pot parlar amb totes elles– han vist com el nou Govern no només les respecta, sinó que parteix d'un principi absolut de confiança com a proveïdors públics. I, per tant, no sé a què ve la seva intervenció. Aquesta consellera i el Govern han tingut un respecte absolut amb relació a temes que formen part, doncs, de la vida privada i de relacions entre les famílies.

Però, a la Fundació Puigvert, que li recordo i si vol hi anem junts a veure-ho, en el seu anagrama posa Hospital Universitari Sant Pau - Universitat Autònoma. De fet, la Fundació Puigvert, Fundació que ens apreciem, que forma part d'una llarga tradició d'aquest país, va néixer com a servei de nefrologia i d'urologia de l'Hospital de Sant Pau. I vostè sap que en els antics estatuts hi havia membres nats de l'Hospital de Sant Pau. Després, en un canvi d'estatuts, van desaparèixer aquests membres nats. L'únic que ha fet el Departament de Salut és, primer, obrir un expedient informatiu, a demanda –després d'una denúncia– per veure, doncs, si hi havia algun tipus d'irregularitats. Va concloure aquest expedient administratiu dient que sí que hi havia irregularitats administratives catalogades com a lleus, però hi eren. I això va motivar, per descomptat, obrir un expedient sancionador, que està ara obert i en vies..., doncs, per descomptat, seguint la normativa administrativa que tenim. Però això, que és important, va portar a reflexionar –com forma part del que ha de fer un govern: les fundacions han de tenir tranquil·litat, tranquil·litat entre els patrons, tranquil·litat amb els professionals. Set-cents treballadors intranquils, amb carta adscrita majoritària per tots els comitès d'empresa, demanaven al Departament de Salut que hi intervingués, perquè no hi havia un clima laboral: canvis de personal, oposicions o oferta de places a la Fundació Puigvert que quedaven vacants, eh?

Per tant, vostè parla d'intervencionisme d'OPA? Hi ha qui diu que aquesta consellera ha estat fins i tot excessivament cautelosa en la seva intervenció. I d'aquesta consellera no es pot dir de cap manera i de cap membre del Govern que hagi fet cap valoració negativa de la Fundació Puigvert, tot al contrari. Governar vol dir clarament garantir en tot moment la qualitat assistencial. I, per tant, com a Govern hem fet simplement allò que ens toca fer: dir que l'Hospital de Sant Pau ha d'estar present en els òrgans del Patronat.

Diu alegalment? Nosaltres ho hem fet, primer, reunint-nos; clarament aquesta consellera s'ha reunit amb els patrons, o és que ho dubta? Diu que no hi ha hagut diàleg? No només la consellera, sinó alts càrrecs del Departament han estat clarament parlant amb totes les parts dient que de fet el que estem demanant és quelcom que no sabem ben bé per què, doncs, va decaure en la reforma dels estatuts.

Insisteixo, eh?, la Fundació Puigvert és el Servei de Nefrologia i d'Urologia de l'Hospital de Sant Pau. I, per tant, nosaltres simplement demanem que el gerent de l'Hospital de Sant Pau sigui un patró més, un membre més.

Diu: «I si no ho volen?» No ho compliqui vostè polititzant un tema que el Govern no ha polititzat, senyor

Sancho. El dia 25, dilluns vinent, hi ha una reunió del Patronat, on per carta se li anuncia a la consellera, després, per descomptat, que la consellera s'adreçarà als patrons dient que ens semblava que calia retornar a una situació de sentit comú, que ningú pot valorar com cap OPA ni cap menyspreu de l'autonomia d'aquesta fundació. Simplement que hem d'estar allà perquè cada dia enviem moltíssims pacients que entren per la porta d'urgències a l'Hospital de Sant Pau o que van a les consultes a l'Hospital de Sant Pau en el Servei de Nefrologia i Urologia també de l'Hospital de Sant Pau. El 88 per cent, gairebé el 90 per cent dels ingressos de la Fundació Puigvert són diners públics. Per tant, no parli i no utilitzi paraules que no estan justificades, perquè de cap manera aquest Departament i aquesta consellera han fet. I, a més, ha tingut un tracte clarament d'increment de l'activitat, l'any 2004, que és del qual puc respondre, senyor Sancho. Un increment de les altes del 3 per cent, de les urgències..., de la factura, eh?, que paguem de les urgències d'un 6,45 per cent; de l'hospital de dia, d'un 17 per cent, de cirurgia major d'un 29 per cent. Per tant, són molts els pacients del sistema públic que van cada dia i durant tot l'any a aquest centre.

Insisteixo que el debat amb relació a la Fundació Puigvert i altres sempre ha estat mesurat, i posaré un altre exemple del qual vostè em pensava que en voldria parlar: la Policlínica del Vallès. A la Fundació Puigvert simplement diem, per una millor governabilitat i retornar allò que no havia d'haver canviat mai, necessitem estar presents, volem estar presents en el Patronat, en tant que servei de nefrologia públic i d'urologia del sistema públic de referència i en tant que de l'Hospital de Sant Pau. I farem un seguiment molt més escrupolós perquè no es repeteixin les irregularitats administratives que hem detectat. S'ha de retornar al bon clima entre els patrons, el bon clima entre els set-cents professionals, el prestigi.

En canvi, situem en un altre escenari la Policlínica del Vallès. Vostè ho podia haver dit: «en aquest cas sí que han intervingut vostès.» Doncs, sí, hem intervingut. I en aquest cas hem decidit treure-li el concert anunciant-li, per descomptat, legalment amb les vies administratives, dient-li que d'aquí a tres mesos rescindirem el contracte de compra d'activitat. El perquè? Això sí que és intervencionisme. No, no, és que em competeix a mi; jo sóc la garant de la qualitat assistencial, amb una Policlínica, des de l'any 95, en fallida constant, amb societats interposades constants, embargaments d'Hisenda i Tresoreria de la Seguretat Social, amb requeriments d'inversió que no es fan. Això és intervencionisme del legítim, del que li toca a algú que ha de governar per garantir la qualitat.

Fixi's en els matisos, senyor Sancho. I vostè acusa aquest Departament de no creure en la societat civil, de fer intervencionisme. Durant aquest any i quatre mesos de Govern, aquesta consellera, que pràcticament deu haver visitat la major part dels hospitals de la xarxa pública de Catalunya, ha arribat a pactes amb això que en diu vostè la societat civil. El nou hospital de Sant Boi el farà l'ordre de Sant Joan de Déu, aquesta part de la societat civil també hi estem d'acord, senyor Sancho. Hem arribat, per descomptat, a demanda de la Fundació Altaia, hem entrat en el Patronat. En nom de què?

Ajudar la governabilitat. Això és intervencionisme? No, no, això és governar, que em sembla que això és el que van deixar de fer en els últims temps.

El president

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula per a la rèplica l'illustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. L'he escoltada atentament i miri, deixi'm dir-li una cosa: jo no li he discutit que vostès han de governar i tindre objectius, jo li he discutit una altra cosa. I deixi'm que li fiqui ben clar: què és una fundació? Les fundacions són figures jurídiques que tenen un legat, un patrimoni que serveix a una idea fundacional sota la responsabilitat d'un grup de persones que és el Patronat, i la tutela de l'Administració a través d'un protectorat. Jo li pregunto: té vostè l'autoritat real, jurídica, per ser vostè qui intervingui o és el protectorat? Em diu que no governàvem, potser el que fèiem era respectar absolutament tots i cadascun del procediments, perquè governar és això. Perquè quan jo li he dit que la democràcia són les formes, li ho he dit molt sincerament. Jo ja sé que hi ha la temptació de la intervenció dintre de la societat civil des de la perspectiva que al Govern li interessa, sense respectar, les formes. És això el que és intervencionisme. I és una altra cosa, és una carència ideològica que a mi em sembla que han de fer-se mirar. Però és que és així.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Escolti, jo el que li reclamo és absolut respecte a les formes, perquè és aquí on se genera confiança en els patronats i en les fundacions i on hi ha col·laboració del Govern en la societat civil, i això és governar. Això altre és governar d'una manera que no toca. És governar d'una manera que acaba tenint sospites de nepotisme, perquè les podem tenir. Escolti, vostè em diu: «Jo no he creat...» No, no, qui no ha creat alarma social he sigut jo, si no hem sortit, si no hem dit res, si hem estat un munt de temps callant en bé del sistema sanitari català.

Em parla d'altres hospitals, parlem de la legionel·losi del Duran i Reynals; no vam obrir la boca. Si els entenem que governar té les seves dificultats i no volen crear alarmisme. Però, consellera, hi han uns sistemes reglats. En democràcia, la forma és el fons; no hi ha democràcia sense formes i sense respecte a la legalitat. Això és el que els estem dient. I quan vostè em diu que no coacciona, miri, en aquest Parlament va dir exactament: «La Fundació Puigvert vol entrar en el Patronat.» És legítim, és legal, no ho he dit jo, vostè diu: «és legal, ho podem imposar? No, però serà, eh?, serà perquè, entre altres coses, el 88 per cent dels ingressos de la Fundació Puigvert són diners del Departament.» Escolti, això no és coacció? El 88 per cent és pagament de serveis que dona la Fundació Puigvert, es paga per uns serveis, no se'ls subvenciona, se'ls paga. I, evidentment, si a la Fundació se li diu això, quina opció se li deixa per opinar si pot entrar o no ha d'entrar el Govern al seu Patronat? Si a mi fins i tot em pot semblar bé que entri el Govern al Patronat, i és més, si vol i necessita algun interlocutor que l'ajudi que acceptin això, endavant.

Però, fixi's bé, resulta que es fa imposant per mètodes coactius i s'acaba discutint, per exemple, i per dir-li una cosa que a mi m'ha molestat personalment, fins i tot la figura de l'Esperança Martí. Miri, deixi'm dir-li una cosa: l'Esperança Martí té una cosa que ni vostè ni jo hem conquerit, ens costarà molt conquerir el que ella té, consellera; ella té autoritat i prestigi, i nosaltres encara no el tenim en la seva mesura. I volem imposar-li coses, perquè algú diu: «Jo tinc el poder.» Doncs miri, el poder, el Govern són coses diferents. El Govern, si és democràtic, ha de respectar les formes i les maneres reglades i això és el que li demanem. No li discutim els objectius, potser fins i tot hi estem d'acord, però sense respectar les formes i amb coaccions, no. No, perquè la coacció és una cosa que crea hàbit, que crea addició, és una droga al Govern, consellera. La coacció és això. I a partir d'aquí, si iniciem una coacció avui, demà continuarem amb la coacció i no sabem si no continuarem coaccionant tota la societat civil si no està d'acord amb les formes i maneres, amb els objectius que té el Govern. I és evident que la societat civil i el Govern poden tenir acords, però han de tenir acords mitjançant el diàleg i el respecte a les lleis. Simplement li he reclamat això, sempre m'he ofert perquè els seus objectius en el sistema de salut i en la salut la poguessin ajudar per tirar endavant. Però hi han coses per les quals nosaltres no hi podem passar, no hi podem passar, perquè respectem el nostre sistema i respectem les nostres fundacions.

Gràcies, consellera.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Salut

Necessitaríem més temps per parlar de les carències ideològiques de la seva intervenció, senyor Sancho.

Legítim, legal, coaccions... Fixi's, respecte al patronat d'aquesta Fundació i d'altres fundacions, vaig dir en aquest mateix faristol que era legítim, gairebé com a sinònim de «sentit comú», que el Departament de Salut, a través de l'Hospital de Sant Pau –que vostè no vol parlar d'aquest tema; hi insisteixo, aquest és el tema substancial–, ha de ser present en els patrons. Vaig dir: «Podem imposar-ho?», vaig dir: «No podem ni volem imposar-ho.» De cap manera vaig dir que nosaltres utilitzaríem formes coactives, que no ho hem fet. No digui qüestions que no són. Hem fet el que havíem de fer amb tota la prudència, demanant als patrons que tornin a acceptar –perquè de fet ja hi era– un membre de l'Hospital de Sant Pau.

Però vostè va més enllà, vostè parla de la senyora Esperança Martí, que aquesta consellera ha tingut un respecte absolut per la senyora Esperança Martí. Podríem discutir si des del meu punt de vista és bo per a la governabilitat una persona que acumula el càrrec de presidenta de la Fundació i, alhora, gerent o directora general. Perquè vostè sap que gestionar una empresa, qualsevol empresa..., és complicat formar part d'un patronat i, per altre costat, alhora, haver de prendre de-

cisions de gerència i de direcció general. Podríem discutir-ho, i els hem comentat que seria bo..., malgrat que el canvi que es va fer de la Llei de fundacions permet, fins i tot, que els patrons cobrin. És així, és legal; però des del punt de vista de governabilitat, de climes, això es confon. Però, hi insisteixo, ni en això hem entrat, eh? Hem anat a preservar l'autonomia d'aquest patronat.

I, per tant, cap valoració negativa de la senyora Esperança Martí, que té una llarga trajectòria en el sistema sanitari. Però, hi insisteixo, és que potser en el fons tenim dificultats o maneres diferents d'entendre el que vol dir governar. Aquest model, que és un model de provisió diversificada, és un model que t'obliga clarament, en el mateix sistema de titularitat pública i en el sistema de titularitat privada col·laborador, a fer exactament el mateix. Tot ha de garantir el resultat final, la qualitat assistencial, amb independència de la titularitat. I, això, em pensava que ho compartíem. I això és a tots nivells. Fixi's la diferència d'això que vostè en diu «intervencionisme»..., i no ha volgut fer cap referència a per què vostès no van intervenir a la Policlínica del Vallès i han deixat que aquest Departament, doncs, que aquest nou Govern ho faci. Cap problema: és la meva obligació, intervenir quan cal. No hem intervingut la Fundació Puigvert, no l'hem intervingut. El que estem fent, simplement, és un retorn al sentit comú des del principi absolut de la confiança i de l'exercici de la meva responsabilitat.

I, per tant, hi insisteixo: és que, a vostè, em sembla que el seu subconscient el que li està dient és que no governaven. I això no és intrusisme: és un exercici «en ares» al respecte dels ciutadans. Perquè, si no, aquest model seria un model que diria: «Vostès facin el que vulguin.» No, no, no. I diu vostè: «I què feia el Protectorat de Fundacions?» Li ho preguntí en passat, què feia el Protectorat de Fundacions. Poca cosa, eh? L'actual Protectorat de Fundacions, que el conseller Vallès ens explicarà les reformes, doncs, que cal fer o que estan endegant, d'un major control en el bon sentit de la paraula, d'auditoria, especialment en aquells on els diners són públics..., i la responsabilitat de l'atenció als ciutadans és clarament una responsabilitat pública, senyor Sancho.

Per tant, aquí estem en un debat, veig, molt més de fons del que pensava. Per la Fundació Puigvert, no hi perdi ni un minut. Espero que el sentit comú..., a més, com que estem d'acord en els objectius, doncs, anirem junts. Dilluns entrarem..., autoritzarà el patronat que un membre de l'Hospital de Sant Pau formi part del patronat, i millorarem la governabilitat i retornarem la confiança, també, als set-cents treballadors i als ciutadans.

I, amb relació a valoracions subjectives de les formes, això forma part, doncs, de la seva percepció. Em sembla que aquesta consellera, tant el fons com les formes, intenta sempre conservar-los.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari (tram. 300-00948/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús de la llengua catalana en el món judicial i en l'àmbit penitenciari. En nom d'Esquerra Republicana, la formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre Grup ha pujat a aquesta tribuna altres vegades, doncs, per presentar interpellacions referents a la situació i a l'ús del català en l'àmbit judicial. I ho ha fet perquè comparteix i moltes vegades es fa ressò de la preocupació que existeix dins de la societat catalana respecte a la poca presència que té el català dins de l'àmbit judicial.

A diferència del poder legislatiu que aquesta cambra representa, en el qual l'ús del català és un fet normal i habitual, com hauria de ser arreu, o a diferència també del poder executiu i de l'Administració, doncs, que estableixen ben clarament que el català serà la llengua d'ús habitual i de relació amb la ciutadania, en el món judicial, en l'àmbit judicial –i aquesta és una situació que s'arrossega malgrat aquests vint-i-cinc anys d'autogovern–, doncs, el cert és que el català té una situació precària, està en una situació..., que li costa consolidar-se com a eina de treball habitual, i en molts casos, doncs, quan s'utilitza, sembla que s'utilitza d'una forma consentida, d'una forma tolerada i com si, diríem, per part d'algun funcionari de l'Administració de justícia, es tingués una deferència. És a dir que en molts casos s'utilitza, però sembla com si hi entrés per la porta petita i es fa, diríem, sense el tractament que li correspondria com a llengua pròpia del país.

Bé, això, ho hem constatat tots. Hi ha hagut intents per corregir aquesta situació, s'han aplicat mesures... Nosaltres entenem que, tot i que els governs anteriors ho van intentar, no hi van reeixir; van aconseguir algun èxit parcial, van aconseguir algun avenç remarcable, però en general, si fem una valoració global, si fem una valoració àmplia i exhaustiva, podem concloure que encara hi ha molt camí per recórrer, que hi ha molta feina per fer i que, realment, en molts sentits estem encara a les beceroles d'aquest procés de normalització lingüística que un dia o altre s'haurà de dur a cap dins del món judicial.

Si repassem les causes, doncs, d'aquesta situació, em sembla que tots estarem d'acord que les causes són diverses, que les causes són plurals. La primera, segurament, és que a vegades per part de la ciutadania no s'adopta una actitud prou agosarada, una actitud prou ferma, a l'hora de fer valdre els drets lingüístics que té qualsevol ciutadà. És a dir, a vegades el ciutadà, doncs, actua d'una forma una mica poruga o una mica acomodaticia, o a vegades opta per la inèrcia o per la passivitat.

També és cert que no podem demanar al ciutadà una militància contínua a favor dels drets lingüístics. I tam-

poc podem caure en la temptació d'impulsar campanyes com les que s'havien impulsat per anteriors governs, en les quals es feia recaure tota la responsabilitat de la normalització lingüística en els ciutadans. Tots recordem aquella campanya que deia: «El català depèn de tu.» Home, sí que és veritat que el català depèn de cadascun dels ciutadans, però també és cert que, la responsabilitat principal, la tenim els polítics i la té l'Administració. És a dir, els dirigents polítics, els caps de l'Administració, són els que han de donar exemple, són els que han d'estirar del carro, són els que han d'arbitrar mesures, són els que han de donar seguretat a la ciutadania, i això moltes vegades no s'ha fet. És a dir, s'ha traslladat tota la responsabilitat a la ciutadania, però des de l'Administració han faltat, a vegades, actituds fermes i exemplars. Per tant, doncs, constatem que l'actitud ciutadana a vegades no és prou valenta i ferma, però tampoc pensem que siguin els principals responsables, doncs, d'aquesta situació precària que té la llengua catalana en l'àmbit judicial.

Voldríem destacar també el capteniment d'una part dels lletrats i dels advocats, que tots sabem que no tenen res en contra del català. És més, sempre que tenen oportunitat de manifestar-se, s'expressen a favor del seu ús normal i quotidià, en tots els procediments judicials, però que, a l'hora de la veritat, molts d'aquests lletrats opten per usar el castellà. És a dir, en alguns casos ho fan també per comoditat, en uns altres per inèrcia, però aquesta actitud, evidentment, no afavoreix gens l'ús del català.

Jo voldria esmentar algun cas d'algun d'aquests bufets que provenen de llinatges molt catalans, que a més presumeixen de la seua catalanitat, però que, en canvi, a l'hora de la veritat, és a dir, a l'hora dels fets, a l'hora de la feina, doncs, sistemàticament opten pel castellà, amb la qual cosa no estan fent cap favor a la normalització lingüística i, a més a més, moltes vegades confonen el ciutadà, perquè potser el ciutadà havia acudit a algun d'aquests gabinets amb la intenció de poder usar el català, però, és clar, davant d'aquesta actitud de l'advocat, que és el que hi entén, que és l'autoritat, doncs, opten per renunciar a la seua llengua.

De tota manera, la causa principal d'aquest estat de precarietat en què es mou la nostra llengua, la llengua pròpia del país, doncs, jo diria que és..., la causa principal obeeix a l'absència d'un autèntic poder judicial català. És a dir, el nostre Grup pensa que mentre no existeixi un poder judicial català, amb el màxim d'atributs possibles, serà molt difícil que la llengua catalana es converteixi en la llengua d'ús habitual als jutjats i sigui la llengua d'ús habitual entre el món jurídic i la ciutadania.

Sabem que aquesta mancança es pot corregir amb el projecte d'estatut que s'està preparant. Per tant, demanem, doncs, conseller, que des de la conselleria de Justícia s'insisteixi sobretot en la necessitat d'anar perfilant i d'establir les bases per poder consolidar aquest poder judicial català propi, que hauria de permetre, per exemple, que tinguéssim, comptéssim amb un consell general del poder judicial també català; que hauria de permetre també que el Tribunal Superior de Justícia fos l'última instància judicial, i que hauria de permetre

també que els jutges, els secretaris judicials, en fi, tots els funcionaris de l'Administració de justícia, no poguessin exercir la seua funció sense el coneixement acreditat del català i sense el coneixement del dret propi de Catalunya.

Si aconseguíssem totes aquestes fites, si aconseguíssem, doncs, realment, que en el vèrtex de la piràmide i en els òrgans i institucions principals d'aquest poder judicial hi hagués persones que donessin exemple, que usessin el català en les seves deliberacions, en les seves resolucions i en els seus treballs, doncs, això segurament que provocaria un efecte en cascada i els qui estan per sota serien molt més proclius a la utilització del català.

Sabem –i ho celebrem– que l'actual conselleria de Justícia està impulsant actuacions a favor de la normalització del català en l'àmbit judicial. I voldríem aquí esmentar, per exemple, l'esforç que s'ha fet amb la publicació de la Carta de drets lingüístics, que hem de procurar que tingui el màxim de difusió i que, sens dubte, estimularà els ciutadans a exigir el respecte pels seus drets lingüístics. Aplaudim també la iniciativa de crear aquests cursos de formació tutelats per la Generalitat, que permetran segurament que hi hagi molts més opositors catalans i que, per tant, que hagin..., que coneguin la llengua i el dret propi del país, doncs, per tal que puguin accedir a places de jutges o de fiscals o de secretaris judicials, creiem que aquesta també és una bona iniciativa, però entenem que s'ha d'arbitrar més mesures.

Jo li voldria fer unes quantes preguntes respecte a la situació del català. Una seria: és admissible que un advocat que presenta una demanda en català pugui veure's obligat a traduir-la perquè el jutge així li ho exigeix al·legant falta de mitjans? És previst fer cursos de formació a jutges i a secretaris sobre drets lingüístics? Quant temps es preveu per fer traduir al castellà els documents que s'envien fora del nostre àmbit lingüístic?

També seria interessant saber...

El vicepresident primer

Senyor Estradé, se li ha acabat el temps d'aquesta primera intervenció.

El Sr. Estradé i Palau

Molt bé. Doncs, com que se m'ha acabat el temps però després tindrà un altre torn, l'aprofitaré per acabar de plantejar-li aquestes preguntes i per formular alguna proposta més.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. Al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, il·lustre diputat senyor Estradé, moltes gràcies

es per l'oportunitat de debatre amb aquest to de cooperació les qüestions referides a la política de normalització lingüística a l'Administració de justícia.

Vostè ha dit molt bé que el català no ocupa avui, després de vint-i-cinc anys d'autogovern, el lloc que li correspon, ni per normativa, ni per realitat social de Catalunya. I crec que aquesta situació és per molts ciutadans del país una expressió més de l'allunyament que hi ha entre l'Administració de justícia i la ciutadania.

Quan parlem..., quan aquest conseller i quan molts companys i col·legues parlem de justícia de proximitat, també ens referim a això, no ens referim estrictament a la institucionalització d'una determinada forma de dirimir conflictes, ens referim també al fet que aquesta justícia actuï a Catalunya en la llengua que Catalunya té com a llengua pròpia i cooficial.

Quins obstacles hi ha hagut perquè això fos una realitat? Vostè ja els ha apuntat. Hi ha actituds personals en els operadors del sistema judicial que no ho afavoreixen, certament, però la principal dificultat, el principal obstacle és la realitat d'un sistema judicial, d'un sistema jurisdiccional que, com deia molt bé vostè, encara està massa associat a una visió centralista, uniforme, monolítica de l'Estat. I vostè deia bé que s'ha descentralitzat el legislatiu, com aquí comprovem, s'ha descentralitzat l'executiu, i l'Administració, probablement no en la mesura que desitjaríem alguns, però que s'ha avançat d'una manera substantiva.

En canvi, no és el cas en l'Administració de justícia. I aquest és el peu forçat de la situació actual. Per això que les primeres actuacions necessàries són actuacions en l'ordre normatiu, en l'ordre legal. I aquest mateix Parlament, amb el suport àmpliament compartit de tots els grups parlamentaris, ha pres iniciatives legislatives de reforma de la Llei orgànica del poder judicial, que estan en fase de tramitació en el Congrés dels Diputats, per assegurar que el personal judicial i de l'Administració de justícia compti amb la idoneïtat lingüística necessària quan hagi d'exercir aquest servei aquí, a Catalunya, i, en realitat, se li exigeixi el mateix que s'exigeix a qualsevol servidor públic aquí, a Catalunya, sigui quina sigui la titularitat del servei que ostenta.

Però, com ha dit vostè molt bé, també per donar més fonament a aquesta activitat legislativa, és important que el nou Estatut inclogui tota una sèrie de previsions sobre la qüestió. I les inclou a partir del coneixement que tinc dels treballs de la Ponència.

Vostè deia «que el Govern faci», i jo dic, i trasllado la pilota, jo dic «que la Ponència avanci», avanci en aquest sentit, en la direcció que compartim i que crec que és absolutament necessària com a condició fonamental per a la ubicació del català en l'Administració de justícia.

Certament, el mèrit, per traslladar-ho a una qüestió que ha sigut sempre controvertida, la condició de mèrit preferent per ocupar plaça a Catalunya del coneixement del català, no és suficient, no és suficient perquè tingui un impacte sobre la utilització del català.

En aquest moment hi ha a Catalunya sis-cents jutges i magistrats. D'aquests sis-cents jutge i magistrats un 40

per cent tenen acreditat el mèrit del coneixement del català. I podríem deduir que no està malament. Però per desgràcia no podem afirmar, encara que sigui de manera aproximada, que el 40 per cent de les actuacions judicials a Catalunya es facin en català. I això planteja dubtes raonables sobre la forma de regulació d'aquest mèrit, que té, com comprovem fàcilment, una efectivitat extraordinàriament limitada.

Ara bé, la reforma legal per si mateixa, la reforma de la norma, no rectifica la realitat, pot ajudar a rectificar-la, però no és suficient. I des de la Generalitat, des de fa anys, s'han emprès activitats, disposicions, mesures d'incentiu, de foment de l'ús del català, de difusió del català a l'Administració de justícia.

Aquestes mesures, en general, són les que ha continuat aquest Govern perquè no ha considerat que s'havien d'interrompre, tot i que sí que, com diré immediatament, s'han introduït correccions per fer-les més efectives.

En primer lloc, es tracta de posar a disposició del personal al servei de l'Administració de justícia alguns recursos lingüístics en l'aprenentatge de la llengua i s'han de fer cursos per al personal de l'Administració de justícia. Se n'han estat fent durant anys! Ara bé, també és lamentable comprovar que, del personal al servei de l'Administració de justícia, sense incorporar els cossos d'Estat, que són entorn del 6.500 empleats públics, n'hi ha un 60 per cent —un 60 per cent— que no han pogut acreditar cap coneixement reglat del català. És una dada, que després de tants anys de treball en aquesta direcció encara tinguem aquest contingent tan important de personal que no pot acreditar el coneixement de la llengua escrita, que és el que es requeriria perquè s'introduís en l'Administració amb naturalitat l'ús del català.

També, com a instrument al servei de l'Administració de justícia, es preparen els formularis documentals que s'integren en les bases documentals informàtiques; es facilita, tot i que encara hi ha feina a fer, i no la detallaré, l'accés per via d'internet dels textos legislatius en català; hi ha subscrits convenis amb el BOE, que no són prou eficients i que hi estem al damunt; s'ha adquirit recentment un nou programa de traducció automàtica que supera les prestacions del fins ara existent, i que està al servei de totes les oficines judicials, etcètera.

Però no n'hi ha prou amb dotar amb instruments si després els instruments no són utilitzats per qui els hauria d'utilitzar. I en aquesta línia anava el denominat Pla pilot, al qual s'acollien voluntàriament una sèrie d'oficines judicials.

Aquest Pla pilot, després de la reunió de la Comissió de Normalització del Català a l'Administració de Justícia feta, celebrada el mes de maig de l'any passat, aquest Pla pilot es va corregir, i es va corregir també amb el suport de la Secretaria de Política Lingüística, perquè es va comprovar que el resultat, tot i ser apreciable, tenia una certa desviació: es va comprovar que la meitat de les oficines que s'havien acollit al Pla, en realitat el que havien muntat era un servei de traducció, és a dir, seguien treballant en castellà i el que feien era traduir del castellà. És, si vostès volen, un progrés, però un

progrés excessivament modest de cara a l'objectiu de convertir el català en llengua natural d'ús a l'Administració de justícia.

Es van canviar, doncs, les condicions i els requisits i això ens porta a uns resultats, que crec que encara són provisionals, perquè no ha passat un any des de la implantació del nou Pla pilot, que són favorables, o indicativament favorables. Aproximadament el 60 per cent de les sentències, segons el mecanisme anterior, eren redactades en castellà i després es traduïen al català; en aquests moments el 70 per cent de les sentències són dictades ja en català.

Com dic, és una certa progressió, però una progressió modestíssima si tenim en compte que les oficines acol·lides al Pla són una minoria i que les sentències dictades en català són també una minoria; són 42.000 aproximadament, però no passen del 25 per cent de totes les que es dicten a Catalunya.

Hem de mirar més enllà, i per això mateix tenim una oportunitat en la reforma de l'oficina judicial, que obligarà a elaborar la relació de llocs de treball del personal al servei de l'Administració de justícia. I en aquesta relació de llocs de treball el Departament està disposat a configurar places de perfil lingüístic en les quals el coneixement acreditat d'un nivell suficient del català sigui una exigència.

De totes formes, seguim en l'àmbit de les actuacions indirectes, d'aquestes actuacions de foment, mentre no hi hagi disposicions més taxatives, més vinculants del deure de coneixement del català que poden provenir, com parlàvem fa un moment, de la reforma de l'Estatut.

Però també ens hem de preocupar, i vostè ho ha dit, i crec que ho ha fet amb molta correcció, perquè aquí tenim una part important del problema, també ens hem de preocupar i d'ocupar de quina és la pràctica lingüística dels usuaris de la justícia, no solament del personal professional al servei de l'Administració de justícia, i especialment d'aquells que anomenem operadors o cooperadors obligats de l'Administració de justícia, advocats i procuradors, perquè són ells, més que els justiciables, més que el ciutadà, els que interactuen amb l'Administració de justícia, i hi interactuen verbalment i hi interactuen per escrit.

I ells no poden allegar raons d'origen cultural, d'origen territorial, de transitorietat en la seva estada al país, per refugiar-se en l'ús del castellà. Poden allegar altres motius. Però també dels contactes que he mantingut amb els professionals se'n desprèn que algunes d'aquestes raons semblen més un pretext que realment un motiu. Quan es pretexta que no seran ben acollits pels titulars dels òrgans judicials, no sembla, contrastat amb el testimoni d'altres advocats i operadors, que aquesta sigui la regla general, sinó que, en tot cas, són casos excepcionals que poden ser estridents, que poden ser desagradables, però que no són els casos generals.

Si això és així...

El vicepresident primer

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Justícia

Molt bé. Si això és així, hem de seguir actuant en aquesta línia, i també en la segona part de la intervenció podré afegir alguna cosa més.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyors conseller. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Senyor president, moltes gràcies. Evidentment, ja ho he dit abans, que no seria un torn de rèplica, sinó el que faré és aprofitar aquest temps per completar la primera intervenció, perquè m'han quedat algunes preguntes i algunes propostes per fer.

En la línia del que estava apuntant ara el conseller en els seus darrers mots, també li podríem dir si hauria la possibilitat de garantir que els advocats que pledegen en representació de la Generalitat, tant els que són funcionaris com els que estan contractats expressament, usin el català. Perquè també tenim dades que demostren que, a vegades..., o amb una certa freqüència, hi ha hagut advocats que han representat la Generalitat en un judici i han presentat la seva demanda en castellà. I això creiem que és inadmissible, en el sentit que l'Administració és la que ha de donar exemple.

Després, podem també garantir que els advocats que accedeixen al torn d'ofici coneguin el català, és a dir, estiguin en disposició d'utilitzar les dues llengües? Això també seria una qüestió que valdria la pena aclarir.

I també ens preguntem o preguntem si és admissible que els advocats de l'Estat puguin allegar el desconeixement del català, tal com fan d'una forma sovintejada.

I, per últim, també ens plantejem si podríem garantir l'obligació de conèixer el català per totes aquelles persones que vulguin exercir l'advocacia a Catalunya, és a dir, si en el moment de col·legiar-se els podríem exigir un coneixement del català?

Quant a les propostes, doncs, la primera que plantejaríem és la traducció i la publicació de les lleis processals i substantives bàsiques que no tenen versió oficial catalana, perquè, és clar, si reclamem un major ús del català o un ús normal i natural del català, hem de garantir que els operadors jurídics, els advocats i els procuradors disposin de la legislació necessària en català.

També ens hauríem de plantejar si cal instar l'Estat per tal que les edicions del BOE es poguessin publicar simultàniament en català i castellà, amb la qual cosa guanyaríem molt temps i assegurariem també la disposició de textos que permetessin ja als advocats treballar amb tota normalitat, i que fossin realment legislació homologada.

I després, ja ens ha dit que a les oficines judicials hi haurà places amb perfil lingüístic, però si mentrestant això no està garantit també ens plantejem si no es podria habilitar persones d'aquesta oficina judicial per tal que poguessin fer de traductors, potser com a mesura temporal.

Li voldríem recordar, també, que hi ha un seguit de textos legals que no estan traduïts al català o que no estan traduïts de forma oficial i que, per tant, la versió catalana no està, doncs, homologada, com, per exemple –i així ens ho han fet arribar l'Associació de Juristes per la Llengua– podria ser el Codi de dret administratiu, el Codi civil, el Codi de comerç, el Codi del notariat, la normativa que regula les suspensions de pagaments, la Llei canviària i del xec, la legislació penal, és a dir que hi ha tot un corpus legislatiu que hauríem de poder garantir que els operadors jurídics el tenen traduït per poder exercir la seva feina amb total normalitat i perquè això no suposi un obstacle afegit a l'hora que aquestes persones puguin presentar, doncs, les demandes en català.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per últim, fariem referència al potencial d'ús que té la llengua catalana al món penitenciari. I em remeto a un informe d'un lingüista de la Generalitat, el senyor Rafael Torné, que ens ha fet arribar un estudi molt complet, que pel que sabem la conselleria també en té constància, on explica que realment el català només s'utilitza en els equips de tractament, en els protocols, en els expedients, però en canvi, al pati, en la relació amb els interns és pràcticament una llengua absent i desconeguda, amb la qual cosa, doncs, estem desaprofitant una oportunitat per donar a conèixer a moltes persones, doncs, que en molts casos són immigrades, el coneixement de la llengua i la cultura del país.

Per tant, també reclamem a la conselleria que arbitri mesures per tal que el català estigui present als patis, estigui present a la megafonia, que en molts centres només s'hi utilitza el castellà, i perquè els funcionaris, en el seu ús normal amb els interns, és a dir, a l'hora d'entrevistar-los, a l'hora de fer una avaluació de la seva trajectòria i de la seva conducta, emprin també el català, perquè s'ha demostrat que hi ha un potencial d'ús important desaprofitat i que quan els funcionaris prenen la iniciativa d'usar-lo amb normalitat hi ha un nombre significatiu i sorprenent d'interns que l'utilitzen o que, com a mínim, l'entenen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia

Gràcies. Ja deia, al concloure la primera part, que la relació amb les corporacions professionals d'advocats i procuradors han d'insistir més en la promoció de l'ús del català davant de l'Administració de justícia. I estem en contacte amb ells per veure de quina manera, concertadament, podem establir mesures que facilitin aquest ús i que dissipin aquests temors, aquestes pors o aquestes timideses de les quals tots hem sentit..., hem tingut notícia.

Hem donat suport, com sap bé el diputat, a l'Associació de Juristes en Defensa de la Llengua Pròpia en aquesta actuació de distribuir per tots els edificis judicials de Catalunya la Carta dels drets lingüístics, i tam-

bé a altres projectes d'una associació que em sembla que té particular rellevància i mèrit i possibilitats d'incidència, justament perquè neix no de l'Administració, sinó que neix de la mateixa professió, i això els fa, en certa manera, capaços de tenir, com dic, una incidència superior.

S'ha referit també, el diputat, a intensificar el que ja s'està fent en la traducció de textos legals, tant de nous textos legals que van apareixent en el *Butlletí Oficial de l'Estat* en castellà i més tard en català –i per tant apareixen, però apareixen amb una diferència que provoca que la primera aproximació en aquest text dels professionals s'hagi de fer en castellà–, com de contactes i convenis amb editorials professionals especialitzades en l'edició de textos legislatius que incorporin també el català en la seva obra editorial.

Ha fet també esment dels advocats de l'Estat. Hem tingut coneixement d'algun episodi d'aquest tipus. Quan aquest episodi ha estat documentat, n'hem fet trasllat immediatament al delegat del Govern de l'Estat aquí, a Catalunya, perquè l'advocació de l'Estat a Catalunya està obligada a seguir la política lingüística –la normativa en lingüística catalana– i no té cap dret a exigir la traducció de documents, ni que sigui en seu judicial. Així ho hem oficialat en totes les ocasions que n'hem tingut coneixement.

I finalment, sobre la situació del català en els establiments penitenciaris, com vostè sap molt bé no és la política lingüística la que més ens preocupa i ens ocupa en els centres penitenciaris. Això vostè ho sap, però no és raó per menystenir-la. En aquests moments s'està fent un esforç de cursos de català per als interns. Em diuen, en les xifres que jo tinc, que aproximadament uns cinc-cents interns segueixen actualment cursos de català.

Hem de tenir molt en compte que on hi ha plurilingüisme multiplicat extraordinàriament –i ho sap ben bé el diputat Estradé– és en els nostres centres penitenciaris, on fins i tot les dificultats d'alfabetització en la llengua original de l'intern són molt notables i elevades. Tot i així, jo ahir era al centre penitenciari de Girona i en la visita, casualment, vaig entrar en dues aules on s'estava impartint català, tant a persones nascudes a Catalunya que no tenen el nivell per raons de formació –com és lògic en una bona part d'aquest tipus de població–, com a un altre grup que era de persones estrangeres, que també, partint d'idiomes molt diferents, s'aproximaven a un coneixement rudimentari del català.

Ara bé, dit això, recullo també el suggeriment que fa el diputat que el català tingui una presència verbal i comunicativa més intensa que la que ja té. Perquè tota la documentació, com vostè sap, és en català. El personal utilitza en els informes que ha de dictar el català, però la comunicació verbal, i aquesta pública, com vostè diu, d'altaveus, justament per la complexitat dels perfils lingüístics dels interns fa que el català no tingui el lloc que hauria de tenir.

En tot cas –i acabo perquè veig que el temps s'esgota–, tenim una responsabilitat en la difusió i promoció del català en l'Administració de justícia en totes les seves manifestacions i dimensions. Crec comptar amb el su-

port majoritari, per no dir unànim, de la cambra per seguir amb aquestes actuacions. I entre tots els que estem aquí representats hem d'obtenir també aquest suport de la societat civil, tan invocada en la interpellació que ha precedit aquesta, i que hauria de ser també més activa, més activista, en aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport (PEIT) (tram. 300-00952/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el Pla estratègic d'infraestructures de transport. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per a la seva exposició l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el títol pot desorientar una miqueta, perquè pot fer l'efecte que estiguem parlant d'un hipotètic pla estratègic d'infraestructures i transports de Catalunya, i aquesta interpellació fa referència al Pla estratègic –al projecte, més aviat, perquè en aquests moments no és aprovat– d'infraestructures i transport a nivell de l'Estat.

Per què fer una interpellació d'aquestes característiques en la seu del Parlament nacional de Catalunya, aquí, quan aquest Pla correspon a l'Estat? Doncs, escolti'm, perquè ens afecta d'una manera molt rellevant i molt important, per una banda, i per altra banda perquè avui també ens pertoca judicar i ens pertoca establir mecanismes de complicitat amb el Govern amb relació a les al·legacions que ha presentat, i que nosaltres algunes les valorarem positivament, però d'altres, n'haurem de fer una valoració crítica.

En aquesta interpellació, senyor conseller, potser el més important serà la moció subsegüent i serà la capacitat que tinguin vostès, els membres del tripartit, de donar suport ferm davant d'un pla que creiem que en molts aspectes no està prou ben plantejat.

Un pla d'aquestes característiques a Catalunya li és molt rellevant, i, si no, que ens expliquin un dels primers plans amplis que es van fer, elaborat pel senyor Borrell, en el qual, doncs, home, bàsicament va condemnar Catalunya a tenir un model, per exemple, des d'un punt de vista de vies d'altres prestacions –de carreteres d'altres prestacions–, doncs, a quedar sotmesos a règim estrictament de peatges, mentre a la resta de l'Estat s'invertia d'una manera molt significativa en matèria d'autovies lliures de pagament. Si en aquell Pla concret, per exemple, hi hagués quedat constància de la necessitat d'implementar l'autovia Cervera - Lleida, o Lleida - Igualada, no ens hauríem d'haver esperat deu, dotze, quinze anys a poder-la tenir concretada. Per tant,

escolti'm, no estem parlant d'una qüestió menor, estem parlant d'un element transcendent.

I veient el resultat d'aquest projecte de pla que la ministra ha posat sobre la taula, tenim la sensació, senyor conseller –aquest és el primer element adreçat directament a vostès–, que vostès influeixen molt poc. I això ens preocupa, perquè hem vist molt poca empremta de Catalunya, com a mínim en el projecte inicial.

Compte, que és un projecte que té elements positius i que en aquests moments els vull subratllar. Primer, dinàmica de trencament de la radialitat, per fi, per tendir a una política d'infraestructura bastida en xarxa. Segon, s'aposta per la porositat dels Pirineus i l'elaboració d'un mapa d'infraestructures a nivell estatal que prevegi, doncs, que l'Estat no s'acaba a la frontera administrativa, diguem-ne, entre l'Estat espanyol i l'Estat francès, sinó que ens hem de comunicar amb la resta d'Europa. O, per exemple, a nivell concret, el reconeixement de la consolidació de l'aeroport del Prat com a *hub* aeroportuari.

Però quin és el principal problema? Nosaltres creiem que dos, no? Primer, la diagnosi prèvia que es fa, i en parlaré més a fons, obviant un element molt essencial, que és que Catalunya és terra de peatges i que Catalunya vol deixar de ser terra de peatges exclusivament. I segon, que és un pla que és un autèntic homenatge a la inconcreció i, per tant, a la inseguretat, des d'aquesta perspectiva. Per tant, escolti, si l'haguéssim de titllar d'alguna manera, és el pla *talante*, és un pla que bàsicament és un marc sense quadre, sense que ens expliqui una relació exhaustiva i detallada de les concrecions.

I Catalunya el que necessita és justament concrecions, perquè no ens passi el que ens ha passat en els darrers pressupostos de l'Estat, aquests pressupostos als quals Esquerra Republicana ha donat suport i que suposen un decrement molt significatiu de la inversió pública de l'Estat a Catalunya. Per què? Saben per què, senyor Vigo? Perquè no hi ha projectes, en aquests moments, nous. Bàsicament per això.

I aquest Pla no incorpora nous projectes. En determinats casos, fins i tot retalla els que havia plantejat l'anterior Govern amb relació al PEIT. I, per tant, escolti'm, percepció que vostès influeixen poc, que a l'hora d'elaborar aquest Pla, vostès no han comptat que, com a molt, vam participar, devíem participar en una d'aquestes reunions de disset directors generals de carreteres de tot l'Estat. I Catalunya no vol ser una dissetena part d'un tot, sinó que volem que hi hagi una certa capacitat de bilateralitat.

I, per tant, els demanem i els instem que ho facin. Han perdut una primera oportunitat. Ara tenim tot el procés d'al·legacions, que ja ha estat tancat, i –segon element de crítica, senyor conseller– ens hauria agradat que vostè hagués obert un procés de participació a l'hora de redactar aquestes al·legacions, amb la societat civil, amb els sectors implicats i amb aquest Parlament i amb la resta de grups parlamentaris, establint aquests elements de complicitat. I què ens trobem? Ens trobem simplement una nota de premsa absolutament cofoista dient que «La Generalitat presenta les seves al·legacions al

Pla estratègic que valora d'una manera absolutament extraordinària». A dia d'avui encara no tenim aquestes alegacions. No hi hem pogut participar ni nosaltres ni la societat civil i, a més a més, doncs, pel que sembla d'aquest comunicat de premsa, doncs, es deixen determinades qüestions que per nosaltres són molt fonamentals.

Entro en l'anàlisi d'aquest Pla estratègic estatal. Li comentava l'error de diagnòstic. És a dir, el Govern espanyol, el Govern socialista fa un pla estratègic que obvia l'element essencial de qualsevol diagnòstic que faci referència a Catalunya, que és que a Catalunya –el que els deia abans– hi ha un desequilibri extraordinari entre autovies lliures de pagament i autopistes de peatge. No parlem de la xarxa francesa en la qual el peatge és igualable. En absolut, parlem d'una realitat radicalment discriminatòria. Elaborar qualsevol proposta concreta obviant aquesta situació de partida creiem que consolida una situació radicalment injusta. I això, senyor conseller, és molt preocupant. És a dir, que surti aquest Pla estratègic que ignori aquest tema, home!, doncs, a nosaltres, evidentment, ens produeix una certa inquietud, i ens qüestionem allò que li deia: què ha fet el seu Govern? Què han fet aquests grups parlamentaris nacionalistes que donen suport al Govern?

Per tant, nosaltres el que volem és que hi hagi solucions en aquesta matèria. No podem esperar més, senyor conseller. Mala notícia: vam començar a treballar el grup de treball de peatges a principis de l'any passat; aquest Pla es posa sobre la taula el mes de desembre, i, escolti, cap referència a les feines que hem fet.

En matèria de carreteres, per exemple, aquí hi ha un procés que jo qualificaria d'una certa –i permetin-me haver d'utilitzar un terme mèdic, que en aquest cas és complicat– esquizofrènia, si m'ho permeten. El quart cinturó. No hi és, el quart cinturó. No hi és, bàsicament, perquè Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya no han volgut que hi fos. I vostès, a les seves alegacions, ens diuen que sí? Les alegacions, les coneix Esquerra Republicana? Les coneix Iniciativa? Què faran, finalment, amb el quart cinturó? Un pla d'aquesta característica, d'aquesta naturalesa! Creuen que una via que és absolutament essencial ha de quedar ignorada i, en tot cas, s'ha de posar a través d'aquestes alegacions, que tenim la sensació que tindran un futur, diguem-ne, poc reeixit? A Madrid van per l'M-60, pel *pentàgon central*, que en diuen, i nosaltres encara estem pendents de la B-40, i amb el ritme que vostès segueixen, amb aquest desori intern del tripartit, em sembla que tardarem més.

O un altre tema: s'obvia la connexió Montblanc - nacional II. Escoltin, esdevindran, Tarragona i Lleida, les dues úniques capitals de província de l'Estat que no estaran connectades per autovia, perquè segons aquest Pla diu que no hi ha prou densitat de trànsit. No hi ha prou densitat de trànsit en aquest tram, concretament? I, en canvi, sí, per exemple, que aquest Pla preveu l'autovia de la Plata - Huelva - Cáceres - Badajoz - Salamanca, que té una intensitat mitjana diària molt inferior, però que ajuda a l'equilibri territorial, i, per tant, nosaltres no ens hi oposarem en aquest sentit. Per tant, no és que, diguem-ne, hi faltin coses, sinó que se'n tre-

uen d'aquelles que ja estaven previstes. I, per tant, ens agradaria saber en quina línia van les seves alegacions.

O en matèria ferroviària. Bàsicament, es condiciona tot al trànsit de passatgers i, per tant, es condiciona el trànsit de mercaderies, es talla. Escolti, nosaltres el que demanem és un compromís concret del Govern espanyol i també del Govern de la Generalitat de Catalunya de segregar trànsit específic de mercaderies, perquè, si no, no ens en sortirem de cap de les maneres.

Amb relació a rodalies, tenim la sensació que les inversions són curtes i que aquesta via orbital ferroviària hauria de començar a ser operativa. I aquí ja no parlem d'aquest Pla estratègic, sinó del Mollet - Papiol, que si ens esperem més em sembla que, al final, les vies se'ns oxidaran.

I acabo, senyor president, simplement amb el tema dels aeroports. Simplement, cogestió; demanarem això. Ja li avancem que aquest no és el model que comparteix Convergència i Unió.

En qualsevol cas, el que ens agradaria és que ens expliqués allò que ja ens hauria d'haver explicat abans, que és com ha participat el Govern en l'elaboració d'aquest projecte, i sobretot que ens expliqui d'una vegada quines són les alegacions que presenta el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria contestar, només de començar, alguna de les qüestions que plantejava el diputat senyor Rull, per dir-li que vostè es trobarà en funcionament la línia Mollet - Papiol abans de l'estiu, de manera que no cal que vulgui anar tan de pressa, perquè algunes de les coses que demana estan sobre la taula i estan ben plantejades.

Segona resposta. Hi ha hagut, abans d'aquest Pla estratègic, durant el Pla estratègic, i hi haurà després del Pla estratègic, una taula de concertació Catalunya - Foment bilateral. Hi és, hi ha sigut i hi continuarà sent per a tot allò que pugui afectar el Pla estratègic d'infraestructures del transport i tot allò que no afecti el Pla estratègic d'infraestructures del transport.

Tercer. El Pla té un gran encert per sobre de tots els que vostè li ha reconegut, té un gran encert, que és que, per primera vegada, opta estratègicament, d'una forma clara i rotunda, més pel ferrocarril que per la carretera. I, en canvi, comet un error, que nosaltres hem manifestat, i l'hem manifestat tant en la Conferència Sectorial on es va presentar com en les alegacions, que és que és un pla que dibuixa només l'àmbit de les competències directes exercides pel Govern de l'Estat, de tal manera que en aquesta suposada continuïtat transfronterera que vostè deia, en el cas de l'E-16 hi ha un tram de deu

quilòmetres –túnel del Cadí - túnel del Puimoret, zona de Puigcerdà - Bourg-madame- que és de titularitat estatal, hi ha aquell tros, però no hi ha la C-16, i si no hi és, no empalma. Per tant, és veritat que hi ha una certa voluntat de crear porositat en el Pirineu, però, fruit d'una manera d'entendre la distribució competencial que establiria compartiments estancs entre el que és dels uns i el que és dels altres, per exemple en comunitats autònomes insulars, on hi ha un règim de conveni específic pel que fa a la gestió de les carreteres, hi ha un blanc. De les Balears, no n'hi ha ni una sola ratlla, en aquest Pla estratègic, perquè res no connecta amb res i totes les carreteres són sotmeses a un règim de conveni específic i especial entre el Ministeri de Foment i la comunitat autònoma.

I nosaltres els ho vam dir, i els ho vam dir en el moment en què el Pla estratègic va sortir del laboratori de la Secretaria - Direcció General de Planificació Territorial, que ocupava l'actual nova secretària d'Infraestructures, la senyora Josefina Cruz Villalón. Els vam dir: «Heu fet un pla estratègic acadèmic, de laboratori, però ara l'heu de fer quadrar amb el mapa administratiu..., obviant» –exactament igual, com vostè deia- «la relació França - Espanya, la relació Catalunya - Espanya, en allò que fa a les carreteres de competència del Govern de la Generalitat; planifiqui estratègicament, no en funció de la titularitat competencial, sinó en funció de la funcionalitat de la infraestructura, i posi-hi totes aquelles que, siguin titularitat de qui siguin, tinguin una funció estratègica; posi-hi tots els eixos; posi-hi l'Eix Transversal, encara que sigui de competència de la Generalitat.» Plantejem, doncs, les coses d'una manera que permeti abordar a fons totes les qüestions.

I, bé, nosaltres hem dit que valorem positivament que s'hagi canviat la radialitat per la planificació de les infraestructures en xarxa; hem dit que valorem bé que es torni a la planificació estratègica; hem dit que no ens sembla malament l'horitzó 2020, però en tres etapes, 2005-2008, 2008-2012 i 2013-2020, pel que fa a la planificació estratègica de les infraestructures del transport en l'àmbit estatal, i hem dit, en canvi, que el Govern de Catalunya no pot ni vol esperar els plans sectorials, perquè, efectivament, el producte de laboratori que és el PEIT fins ara diu: «-I em remeto als plans sectorials per a la concreció que vostè demana: carreteres; transport per carretera; transport ferroviari; transport marítim i ports; transport aerí, mercaderies i viatgers. –Bé, doncs, Catalunya no es pot esperar als plans sectorials; volem, abans, fondre els nostres propis plans d'infraestructures del transport i de la mobilitat, que agruparan el Pla de carreteres i el Pla ferroviari de Catalunya, al Pla estratègic; facin el favor de posar-hi l'Eix Transversal ferroviari, que, encara que sigui una iniciativa del Govern de la Generalitat, volem que l'hi incloguin, perquè té vocació estratègica de reequilibri territorial a Catalunya, però també amb relació al transport de viatgers i mercaderies en ample europeu per al conjunt de tota la geografia.»

I, en conclusió, què els hem dit? Els hem dit, primer: «En allò que és competència seva, si efectivament vostès diuen que volen concertar amb les comunitats autònomes, concertem, i concertem en termes pressupostaris i signem un conveni que sigui el nostre pla a

Catalunya d'inversions de l'Estat en infraestructures de l'Estat a Catalunya, sens perjudici de les que ja estan planificades i previstes; anem a un nou conveni.»

I això té molt a veure amb una al·lusió que vostè ha fet de passada –i que pretenia ser punyent, i no ho ha aconseguit- respecte als pressupostos generals de l'Estat d'enguany. Justament, en la negociació parlamentària dels pressupostos es posen les bases i els fonaments d'aquest futur conveni de caràcter territorial, pla a Catalunya, entre el Ministeri de Foment i la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Segon, els hem dit: «No ens podem esperar als plans sectorials; incorporin el nostre Pla d'infraestructures de mobilitat en aquest Pla que vostès han fet.»

Tercer: «No plantegen correctament i volem que plantegin en termes competencials, no de gestió, els temes dels ports i dels aeroports.» I els hem dit més; els hem dit: «El sector privat i el sector públic empresarial de vostès va més de pressa que l'Administració i la màquina administrativa. Si AENA ha participat en una operació internacional amb el sector privat, si ACS, Ferrovial o Abertis han començat a posicionar-se per entrar en el negoci dels aeroports a Espanya i al món, què fan, vostès, pensant que poden continuar tenint el monopoli de la gestió de la navegació i de la gestió a terra? Trenquin el monopoli de la gestió i, per tant, privatitzin o concertin sector públic i sector privat.» Primera qüestió que els hem dit.

Segona qüestió: «Donin entrada a les comunitats autònomes i permetin que, finalment, hi hagi un repartiment competencial que doni pes i entrada a les comunitats autònomes.» I si en algun moment els havia sonat estrany, perquè ho deia Catalunya, quan han sentit que també els ho deia Balears, i que els ho deia Galícia, i que els ho deia Canàries, i que els ho deia Andalusia, han començat a pensar que, sent de tots colors –PP, PSOE, Coalició Canària-, potser no era una qüestió d'aixecar especials suspicàcies respecte a la pretensió competencial de Catalunya, sinó que era hora també per als ports i els aeroports de plantejar una nova manera de fer política en aquesta matèria en l'àmbit competencial.

Els hem plantejat el tema de peatges, els hem plantejat el tema de la xarxa estructurant de carreteres sense fronteres competencials i els hem plantejat, en l'àmbit del transport ferroviari, temes tan concrets com la necessitat de concretar el programa de donar preferència al quadrant nord-est pel que fa a la introducció de l'ample de via europeu per al transport de mercaderies i passatgers, la creació d'una nova línia d'altres prestacions per cobrir el corredor mediterrani, la necessitat d'incorporar la línia orbital i l'Eix Transversal ferroviari i la necessitat de fer un pla de rodalies específic per a la regió metropolitana de Barcelona.

Això és tot el que els hem plantejat, en termes potser, si vol, molt genèrics, però alguna cosa més podem concretar després...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...en el torn de rèplica. He acabat, senyor president.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor conseller, ha acabat, bàsicament, dient: «A la segona part, a la rèplica, ja parlarem de temes concrets.» Escolti, doncs, ens haurem d'esperar a la segona part, i ho lamentem, perquè aquesta interpellació, bàsicament, no volia debatre sobre qüestions genèriques, filosòfiques, sinó sobre qüestions concretes. Jo el que li he plantejat són tres o quatre temes de tres o quatre infraestructures que són essencials, que són fonamentals i que no hi queden recollides, aquí.

El problema, sap quin és? És que vostès estan donant constants xecs en blanc al Govern espanyol. Bàsicament, amb el que ens ha dit, ens ve a explicar que en aquest Pla, aquest Pla que ja s'ha acabat el termini de presentar-hi alegacions, la seva capacitat d'influència –ho torno a dir– ha sigut mínima, perquè bàsicament tot allò que ens ha explicat amb relació a les alegacions no hi queda reflectit de cap de les maneres, aquí. Han hagut d'esperar-se a aquestes alegacions, que han fet vostès sols, renunciant a la força que els podria donar aquest Parlament, per poder incorporar això.

Però sap què és, des de la nostra perspectiva, el més greu? Que entre aquest projecte de desembre fins avui hi ha hagut un element molt rellevant i molt operatiu, senyor conseller, que són els pressupostos generals de l'Estat. I en els pressupostos generals de l'Estat, que ja no és filosofia, que ja no són grans conceptes, que ja no és només porositat amb l'Estat francès, escolti, el que hem vist és que hi ha hagut una rebaixada molt dràstica d'inversions de l'Estat a Catalunya.

Sap què més ha passat? Ha passat que s'han planificat i s'han pactat les aportacions de l'Estat al Pla director d'infraestructures de l'ATM. I aquí, bàsicament, el que hem vist és que la Generalitat ha de fer el doble d'esforç, perquè l'Estat redueix la inversió. Això és el que passa, i això és el que a nosaltres ens preocupa.

Vol que li expliqui més coses que passen? Doncs, passa bàsicament que en aquests moments la inversió de l'Estat a Catalunya se centra en projectes que ja estaven elaborats, que són els que nosaltres vam pactar amb l'anterior Govern. Si no s'elaboren nous projectes, hi haurà una aturada radical de la inversió en aquest país, que és el que està passant en aquests moments.

Diu: «Home, el que demanem és, el nostre Pla de carreteres i el nostre Pla d'infraestructures ferroviàries, poder-los col·locar aquí.» Però és que no el tenen, vostès no el tenen. Vostès no tenen pla de carreteres, que el van anunciant, és a dir, ens van explicant: «Ara, pla d'autovies. Ara, pla de carreteres...» Presentin-lo d'una vegada.

Com el tema del Pla director d'infraestructures ferroviàries. Senyor conseller, fa un any i dos mesos que vostès haurien pogut aprovar un pla director d'infraestructures ferroviàries que ja estava fet, ja estava pactat, ja estava consensuat. Amb quin pretext? «No, és que no incorpora el tema de l'eix transversal ferroviari.» Només per això s'ha d'aturar i alentir la resta de planificació? Un pla –li ho recordo–, el que havia presentat Convergència i Unió, que no només contemplava les actuacions pròpies de la Generalitat de Catalunya, sinó que feia un dibuix ampli, fins i tot incorporant-hi les infraestructures ferroviàries que eren competència de l'Estat.

Això és el que passa. I vostè, avui, bàsicament ens ve a parlar de grans elements filosòfics. Però se'n deixa un, l'essencial, el fonamental, que li deia, que és l'element que pot aviar aquesta tirallonga de bones voluntats, aquest homenatge al *talante* i res més, que és el tema dels peatges, senyor conseller –que és el tema dels peatges. No han aconseguit que el Govern espanyol, el Govern socialista, es mulli amb relació a aquest tema, simplement fent un reconeixement que s'han d'homogeneïtzar els peatges en el conjunt de l'Estat i que homogeneïtzar peatges vol dir alliberar determinats peatges a Catalunya, rescatar determinats peatges a Catalunya. Aquest era l'element essencial. I han tingut, senyor conseller, tot un any. Vostès, la resta de membres del tripartit..., de la Catalunya lliure de peatges, senyors del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, al Plan Estratégico de Infraestructuras del Transporte; és a dir, han passat d'una cosa a l'altra. Res, no se'n diu res, de peatges. D'això és del que volem sentir-li parlar.

Però, en qualsevol cas, voldria acabar en positiu i dir-li: nosaltres presentarem una moció subsegüent amb els elements que puguin sortir de la seva segona intervenció, amb aquests elements del Pla a Catalunya que nosaltres, amb aquesta Moció subsegüent presentada al Congrés dels Diputats, ja vam posar sobre la taula. I el convidem, senyor conseller, a fer un acte d'Estat, si m'ho permet, que és aconseguir allò que vostè no sap fer, que és –i tant de bo ho pugui esmenar– un gran acord català, nacional, amb relació a les infraestructures que necessita aquest país per garantir el seu creixement i la seva sostenibilitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Jo tinc un avantatge, senyor Rull, i és que puc establir, fil per randa, un sistema comparatiu entre els setze mesos de govern tripartit i els vint-i-tres anys de Convergència i Unió. I vostè no ha esmentat ni una sola cosa que es pugui situar en el crèdit dels assoliments dels seus governs. I, per tant, tenim un enorme avantatge, i és que, per poc que fem en matèria de relacions polítiques i concrecions materials entre el Govern de l'Estat, el Ministeri de Foment, i Catalunya,

haurem fet força més que vostès. I la prova és que hi ha un conjunt de competències, o infraestructures, o inversions que vostè diu reiteradament que vostès van deixar preparades i que no existien –no existien– i que estan a punt, a punt de poder-se convertir en realitat. No existien.

La primera –i no té res a veure amb això de què estem parlant, i en parlarem amb detall el dia que vulgui– és el punt autènticament catastròfic en què vostès ens van deixar la planificació del desdoblament de l'Eix Transversal, pel qual vostè reiteradament em pregunta. I ara, el pròxim dia que em preguntí sobre aquest tema, li desplegaré aquí davant un quadre de sis entrades que explicarà, per als sis trams, en quin estat de tramitació els seus governs el van deixar. I li puc assegurar que per a tots sis trams –excepte un, que va quedar acabat, el de més a prop de Cervera– quedarà demostrat que hem fet, en un any, més que vostès en vint-i-tres.

Perquè, és clar, vostè pot afirmar tot el que vulgui i posar-hi tota la retòrica de què és capaç, que n'és molt i molt i molt. Però li asseguro que, per molta retòrica que hi posi, ha posat més filosofia vostè en la primera intervenció que jo mateix en la meua primera intervenció. Però bé, concretament –concretament.

Pel que fa al règim d'homogeneïtzació de peatges, vostès no van aconseguir absolutament cap pas endavant pel que fa a l'homogeneïtzació. I ens trobarem abans d'un any, abans de final d'aquest any, que hem fet un pas endavant molt més significatiu i que representa, a més a més, una inversió en obra pública a Catalunya, pel que fa a l'àmbit de les autovies i les autopistes, sense precedents.

Segon. Pel que fa al ferrocarril i a la concreció en els pressupostos, jo no sé fer potser l'acord d'Estat que vostè em proposa. Però ja li ho reconec, amb tota la modèstia de què sóc capaç: jo només sé sumar, restar, multiplicar i dividir, i no fer faltes d'ortografia en el *dictado*; és l'únic que sé fer. Però li asseguro que, com que sé sumar i restar, encara ara em costa d'entendre que vostè, que també deu saber sumar i restar, no entengui que, amb el 19 per cent d'inversions de l'Estat a Catalunya des del Ministeri de Foment, hi ha enguany més inversions que cap altre any anterior precedent, fins i tot actualitzant els preus, més que cap altre any. I si a més a més, abans del proper pressupost, tanquem el Pla a Catalunya i el conveni amb el Ministeri de Foment, no més: molt i molt més, no només sumant, sinó multiplicant.

I una darrera qüestió, perquè em sembla que és bo que quedi aclarida. En les nostres allegacions, hem dit al Ministeri de Foment –i em remeto i faig referència a la qüestió de l'esquizofrènia de què parlava el senyor Rull– que ha d'incorporar en el Pla estratègic un pla conjunt de mobilitat de l'àrea del Vallès que contempli, que consideri el quart cinturó. El Govern no està dient: «Volem el quart cinturó»; que quedi clar. El Govern està dient: «Fruit de l'estudi de la mobilitat dels dos Vallès, i més enllà dels compromisos del Govern de crear un enllaç eficient Abrera - Terrassa, la mobilitat és el que ens donarà la clau de com ha de ser una infraestructura d'altres prestacions en la comunicació entre el Vallès Oriental i el Vallès Occidental.»

I per això, i perquè quedi clar, el que ha fet el Govern de Catalunya és signar un conveni amb la Universitat Politècnica i encarregar al senyor Herce, pel preu de..., crec que són 296.000 euros –li ho dic de seguida..., 196.000 –perdó–, 196.000...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Acabo, acabo de seguida... 196.000 euros, aquest estudi de mobilitat al Vallès, per tal que, d'aquest estudi de mobilitat, se'n puguin desprendre les alternatives en matèria d'infraestructures viàries i els compromisos ferroviaris corresponents, pel que fa a la mobilitat. I és en aquest marc que prendrem decisions de futur sobre aquesta o altres infraestructures...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...de manera que no busqui tres peus al gat, i tornem a sumar i restar, i veurà com s'haurà d'adonar que tinc més raó jo que vostè.

El president

El setè punt de l'ordre del dia ha estat posposat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona (tram. 302-00114/07)

Per tant, passariem al vuitè punt, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de la tramitació de la gestió i el pagament dels ajuts per a les persones afectades per l'esvoranc de la línia 5 del metro al barri del Carmel, de Barcelona. Presentada pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Josep Llobet i Navarro.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, jo crec que la Moció d'avui és fruit de la interpellació que vaig fer fa dues setmanes a la consellera Anna Simó, una interpellació que, evidentment, no va tindre els fruits que jo volia. Evidentment, nosaltres el que volíem era que s'acabessin de clarificar aquelles qüestions que encara resten pendents, i en aquell moment, doncs, no es va produir.

També hauríem desitjat –i ho dic d'una forma honesta– avui pujar al faristol i poder dir que retiràvem aquesta proposta, aquesta Moció, perquè totes les qüestions que estan encara en discussió entre els veïns, els comerciants, els afectats, al barri, amb les diferents administra-

cions, estaven totes solucionades. Per mi, no hauria tingut més joia que pujar i dir: «Escoltin, la retirem. Efectivament, s'ha arribat a acord; potser no és allò que hauríem negociat nosaltres, però, evidentment, si els ciutadans hi estan d'acord, nosaltres la retirem.» Això no pot ser, perquè encara ens trobem en una fase, en alguns casos, embrionària, i, en uns altres casos, evidentment, s'ha millorat. Fruit d'aquella interpellació i fruit d'interpellacions que també ha fet l'altre partit de l'oposició, el de Convergència i Unió, evidentment, les negociacions han anat millorant. Tot i així –tot i així– no estan tancades; jo crec que això és una realitat. És una realitat quan els mateixos veïns ho reconeixen i ho diuen públicament i ho manifesten.

En aquest sentit, jo vull deixar clara una cosa, perquè a vegades no es donin males interpretacions per ningú: els veïns, el que volen és recuperar el seu patrimoni, no volen guanyar patrimoni. No vulguem donar una imatge errònia de persones que estan patint el que pateixen i que simplement el que volen i reclamen és recuperar allò que en el seu moment van perdre.

Nosaltres el que hem fet és una moció amb grans eixos, amb cinc blocs; blocs que encara cap d'ells està tancat en la seva totalitat. Un primer bloc, que serien aquelles persones que han perdut el seu habitatge o s'hi ha de realitzar micropilotatge, per tant, són els habitatges, les «vivendes» més perjudicades, que en el moment d'ara la problemàtica ja no està en els danys morals, que m'hi referiré al final, sinó que està en relació amb la permuta que els ofereix l'Administració, que al seu dia es va comprometre l'Administració a donar-los, a aquelles persones que se'ls anava fent el micropilotatge i la rehabilitació integral dels seus edificis.

El que crec que és lògic que es facin unes taxacions justes dels seus habitatges, i que es faci una taxació justa de l'habitatge que se'ls ofereix per part de l'Administració, i el que no entenem, evidentment, és que, si el preu és superior, en base a aquestes taxacions, el que se'ls demani és una afectació per part de l'Administració a noranta anys. Nosaltres proposem deu anys, perquè entenem que, a diferència d'aquelles trenta-quatre famílies que han perdut el seu habitatge, ells sí que aporten un habitatge a canvi a l'Administració i, per tant, no entenem que la compensació sigui tan diferent de la d'aquelles famílies que han perdut l'habitatge, els trenta-quatre habitatges, i se'ls ha ofert un habitatge lliure a canvi del que tenien.

També amb relació a aquelles persones que han estat desallotjades del seu habitatge, evidentment, i aquí sí que faig referència a les morals, s'ha avançat. Aquí sí que haig de reconèixer que l'Administració sembla que ha arribat a un acord, perquè en el fons, ells, el seu problema no era tant el tema econòmic, sinó el tema de seguretat. I, efectivament, aquesta última proposta que s'ha fet per part de l'Administració, de deu mil euros per persona i habitatge, evidentment és una solució que sembla que hi estan d'acord, i si ells hi estan, nosaltres, com a grup polític, també ho compartirem. Però ara mateix la problemàtica que ells volen, sobretot, és revisions periòdiques per comprovar la situació dels immobles durant els propers anys i la compensació de la pèrdua del valor respecte al preu de mercat, si en un

futur aquests habitatges perden el valor que actualment tenen. Jo crec que són reclamacions lògiques, que algunes d'elles han estat ateses per part de l'Administració.

Amb relació als comerciants, sembla que ahir va haver-hi una reunió, una nova reunió, amb la qual tampoc s'han tancat les negociacions, encara estan obertes; una negociació en la qual el que ells demanen sobretot és un calendari d'actuacions. Sembla que sí que s'ha aconseguit que no es tanquin d'una forma definitiva les dietes que s'estan percebent, sinó que continuïn com a mínim més mesos. No acaben de dir quins mesos seran, fins a quan. Nosaltres creiem que fins que s'estabilitzi, mes de setembre. També creiem, perquè així ja ho vam dir en el Ple monogràfic del Carmel, que haurien de ser a fons perdut, igual que amb els ciutadans. I esperem i encoratgem que veritablement el Govern de la Generalitat termini, d'una vegada per totes, aquestes negociacions obertes amb els comerciants, que, com bé van expressar en el seu dia, en la seva compareixença davant de la Comissió, estan molt lluny del que ells demanen.

També demanem, perquè ha sigut publicat, amb relació a les millores del barri, un pla de dinamització comercial del barri del Carmel, jo crec que necessari quan sigui adient; reclamar al Govern de l'Estat aquelles ajudes, que, evidentment, ara estan venint amb comptagotes diferents aportacions que fa l'Estat, però el que interessa, evidentment, és que l'ARI se signi, que el conveni se signi, i que l'expedient s'envii al Govern central, que aquest expedient es tramiti, que es creï la comissió bilateral i, per tant, d'una vegada per totes, les diferents aportacions que faci l'Administració local, la Generalitat, l'Administració de l'Estat i Europa siguin completament definitives i acordades.

Jo crec que això tampoc és demanar massa, és el que es va prometre i és el que esperem els ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari de Convergència i Unió; per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento haver de dir que no hi ha cap conseller, en aquests moments, del Govern. De fet, en la substanciació de la interpellació que dona lloc a aquesta Moció subsegüent també hi va haver..., home, jo..., em sembla una voluntat clara del Govern de defugir el debat a fons. Vam tenir la sensació, nosaltres, que érem observadors, aleshores, dels arguments que emprava l'interpellant..., i la resposta de la consellera interpellada no tenia absolutament res a veure. Es van defugir tots i cadascun dels temes. I, escoltin, això és una mala notícia, no només pels veïns i els afectats del Carmel, sinó per la seguretat que es pugui traslladar al conjunt de l'opinió pública amb relació a la solvència del mateix Govern.

Segon element que voldríem plantejar, que és, i s'hi ha referit el representant del Partit Popular, el senyor

Llobet..., és a dir, el lògic hauria estat que aquesta Moció subsegüent s'hagués retirat, si el Govern hagués complert com a mínim alguns dels elements que consten aquí. El que és terrible és que una moció subsegüent de l'envergadura d'aquesta, que repeteix molts dels arguments de la Moció que ja havia plantejat Convergència i Unió..., i no s'han acomplert i són elements molt bàsics, molt substancials.

Jo, permetin-me, que faci una mica un repàs. Hi ha un punt, que intuïm que vostès hi votaran en contra, en el qual el que es demana és que el Govern es comprometi a fer revisions periòdiques d'aquells habitatges que han estat rehabilitats. I aquí, com que el tema de les indemnitzacions a vostès els costa molt d'afrontar-lo, perquè han traslladat la imatge a l'opinió pública que aquí hi ha algú que se'n vol aprofitar... Doncs, escolti, estem parlant d'un tema bàsicament de seguretat, d'un tema essencialment de seguretat, i, per tant, vostès tenen la possibilitat d'incorporar-lo en els acords amb els veïns o no.

Un segon element fa referència als comerciants, que el que estan demanant és una qüestió bàsica d'equitat, de dir: si la situació al Carmel no es normalitzarà fins al mes de setembre, no té cap mena de lògica que els ajuts als comerciants, que vol dir lucre cessant, que vol dir els recursos que deixen d'ingressar, que vol dir que aquells comerços que encara no han obert no tindran cap mena d'ingrés, que es garanteixi, com a mínim fins al mes de setembre, que em sembla que és el que es planteja aquí, que rebin algun tipus d'estabilitat. Tampoc això? Això és excessiu? I no estem parlant d'unes quantitats elevadíssimes, estem parlant d'un simple concepte d'equitat.

O hi ha un altre punt que nosaltres, a la nostra Moció, també el vam subratllar, que és el que fa referència al compromís del Govern de l'Estat. Després de la visita triomfal del senyor Zapatero, en la qual anunciava una inversió multimilionària per part del Govern de l'Estat, al final no n'ha quedat res, perquè l'ordre, diguem-ne, que empara els ajuts de l'Estat és una ordre que té una mica de trampa, si m'ho permeten.

Per què? Què diu? Diu que el Govern de l'Estat només contribuirà en la mesura que no hi hagi ni indemnitzacions d'assegurances, ni aportacions d'altres administracions. I, per tant, en lloc de ser ajuts acumulatius, són simplement complementaris, i al final no en queda res.

Però els llegeixo un parell o tres d'elements, no?: «Reclamar al Govern de l'Estat una rebaixa en els índexs o mòduls de l'IRPF als contribuents afectats en matèria de comerç.» És difícil, això, d'aconseguir-ho? No tenen la influència necessària? Com és que s'ha aconseguit en altres catàstrofes i en aquesta no? O establir ajuts amb relació a les quotes de la Seguretat Social. És una qüestió, simplement, ens sembla, de tenir el mínim sentit de la diligència.

I el darrer punt, en el qual nosaltres ja hem presentat aquesta esmena, que és demanar..., simplement, constatar que en l'ARI, en l'Àrea Extraordinària de Rehabilitació Integral, no només estem parlant del Carmel, sinó que estem parlant d'altres barris –del Coll, dels Tres Turons, de la Teixonera i de la Font d'en Fargues.

Ahir el regidor, el tinent d'alcalde Xavier Casas, de l'Ajuntament de Barcelona, reconeixia, i és molt honest de part seva, que no hi ha res signat amb ningú amb relació a l'ARI. Vostès no volen aquí prendre un acord formal de les aportacions que haurà de fer tant la Generalitat com el Govern de l'Estat. I ahir, des de l'Ajuntament de Barcelona, es diu que encara no hi ha res. I, per tant, home, tenim la sensació que entre aquell anunci del senyor Maragall dels 200 milions de dòlars i el que hi ha ara, doncs, no han variat massa les coses.

Aquesta és una moció com la que va presentar en el seu moment Convergència i Unió, que està plantejada en termes positius, que està plantejada en termes d'aconseguir un cert element de consens i seguretat, amb una qüestió sensiblement diferent de l'estació de Sallent, del Turó de la Peira, en el qual, senyora Bet Font, que hi va fer referència en la interpellació anterior, a la Moció subsegüent anterior, allò no era responsabilitat directa del Govern, el Govern va heretar una situació anterior; en el cas del Carmel qui té la principal responsabilitat és l'actual Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Poden intervenir ara per fixar posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'illustrat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Sí. Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Llobet i senyor Rull, hem escoltat amb molta atenció les seves intervencions, però, escoltin, les segones parts mai són bones, perquè aquí ens dona la impressió que estan repetint tot un reguitzell d'arguments i de plantejaments que cada dia que passa s'esmicolen, perquè, precisament, el que està fent el Govern és portar a la pràctica allò que va aprovar aquest Parlament, allò que està acordant amb els veïns. Però vostès convindran amb mi que les coses no són immediates, com no eren immediates les indemnitzacions que es van fer quan es va cremar mig Catalunya als pagesos, que van trigar anys i panys, com no és immediat cada vegada que s'han de prendre mesures que tenen un vessant econòmic i que necessiten negociació i acord i tractament per evitar, precisament, allò que vostès ens criticarien, que és que no es faci un ús fàcil i ràpid de diner públic, perquè el diner públic s'ha d'administrar amb rigor.

Per tant, senyor Llobet, el que hem de veure en primera instància és que s'estan fent les coses amb la velocitat que permet la negociació, però també amb el rigor que ha de tenir una administració pública quan està treballant amb diners de tots els catalans.

Jo li voldria dir dues coses; de la seva intervenció, se'n desprenen dues possibilitats. La primera, que a vostè el guii l'afany, que jo crec que és el que ha de tenir un diputat, d'intentar arreglar les coses, intentar afavorir els ciutadans d'una zona de Catalunya, d'una zona de Barcelona, que estan passant per una situació dramàtica.

I si aquest és l'afany, si aquesta és la possibilitat que jo vull creure que a vostè l'inspira, li he de dir amb tranquil·litat, també, que el Govern està fent allò que cal fer, que els acords estan arribant, que jo li puc explicar aquí moltes coses de les que ha dit vostè. Puc començar per dir-li, però segurament li ho dirà algun altre intervingent, que ja s'han lliurat els vint-i-nou pisos de les persones que van patir l'esvoranc en primera línia; que Regesa n'ha donat, ha posat la resta de famílies..., fins a trenta-quatre, els ha donat compensacions econòmiques; que amb els comerciants s'han estipulat un seguit d'acords econòmics, etcètera. Tot això està aquí i segurament un altre intervingent li ho explicarà.

Jo vull pensar que a vostè el mou aquesta intenció. Ara, pot haver-hi una altra possibilitat: que les interpellacions i les mocions que es fan vostès aquí –que no voldria que fos així– serveixin o estiguin destinades a erosionar políticament el Govern, a intentar no allò que és bo per als ciutadans del Carmel, sinó simplement posar el dit a la nafra i, fins i tot, incitar alguns determinats sectors que no es firmin els acords, aconsellant-los que es pot demanar, per exemple, «l'oro i el moro», que es diu vulgarment.

Miri, senyor Llobet, nosaltres sabem que pel Carmel va passar el senyor Zaplana i es va veure, precisament, amb algunes de les persones que han tingut les opcions i les posicions més trobades quan estaven signant pràcticament..., el noranta-vuit i escaig per cent dels veïns estaven firmant un acord. I, per exemple, sabem que hi han hagut sectors, reductes en els quals el que s'estava plantejant no era el benefici dels veïns, sinó simplement perllongar en el temps un conflicte i una discussió.

I nosaltres volem pensar –vull pensar– que no és aquesta la seva opció, que les posicions polítiques no es poden fer d'aquesta manera, com tampoc es pot fer d'aquesta manera, doncs, que es pugui instrumentalitzar les persones i els sentiments de les persones i els diners públics de tothom en ares de voler afeblir, diguem-ho així, un govern.

I li dic per què. Perquè això no és un tema que hagi sortit espontàniament, perquè això forma part d'una lògica, d'una manera de fer que jo crec que està portant el Partit Popular a nivell de Barcelona i a nivell de Catalunya. Miri, vostè mateix, estem tenint una comissió d'investigació sobre els temes i els fets del Carmel, que està treballant molt bé, amb un rigor exquisit. Però precisament és des de les files del Partit Popular des d'on s'hi està donant un vessant realment conflictiu, realment d'intentar parlar de coses que no són les que ens ocupen, d'intentar portar el debat polític en un terreny que és el terreny, precisament, de l'embolica-que-fa-for, que jo crec que és el que no interessa ningú i el que ens estan reclamant els ciutadans que no fem. Perquè si hi ha un clam dels ciutadans en aquests moments, a Catalunya, a Espanya, a Euskadi, a tot arreu, és dir: «Escolti, senyors polítics, resolguin això que és el nostre problema; no en base al nostre problema facin vostès la seva política d'erosió dels governs.»

I això, crec, senyor Llobet, que és el que vostès ens estan fent presentant-nos dia rere dia les mateixes mocions, les mateixes resolucions, les mateixes interpellacions aquí, perquè ens posicionem sobre un tema que

sabem i tenim la certesa, i vostè també la té, la certesa, que el Govern està entossudit, està dedicat en cos i ànima a resoldre, perquè té un problema polític de primera magnitud, però també perquè aquesta cambra li va encarregar aquesta feina específica.

M'avisarà, senyor president, però ja acabo. Dir-li...

El president

Ja l'avis, senyor Joan Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

...que hi ha una cosa que es diu «lleialtat institucional», que hi ha una cosa que es diu «elegància», «delicadesa»; que l'ARI es farà; que els acords arribaran; que nosaltres confiem en aquest Govern, perquè confiem que és l'únic govern que ha sigut diligent comparativament amb tots els altres que hi han hagut abans en aquests vint-i-tres anys en intentar resoldre de forma ràpida i concreta un problema tan específic i tan greu com han tingut els ciutadans del Carmel.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyor Llobet, en primer lloc, voldria agrair-li el to de la seva interpellació i de la seva Moció, i de la defensa que avui ha fet d'aquesta, perquè, certament, al llarg d'aquests dies hem passat d'un primer moment en què vostès venien a dir que el món s'ensorrava en quinze dies i que havia de dimitir tothom, menys potser l'uíxer de l'entrada del Govern, a una moció que, en essència, s'assembla molt a allò que ja fa el Govern.

En la majoria de conceptes que vostè proposa el Govern treballa exactament en el mateix sentit. Hi ha un parell o tres de matisos conceptuals. Per exemple, allò que vostès diuen que les indemnitzacions pagades han de ser a fons perdut i no amb bestretes a recuperar quan el Govern es rescabali dels responsables dels estralls que determinarà la justícia, i en aquest concepte, com pot vostè imaginar, no podem estar-hi d'acord, i el problema no està en el fet que suposi un perjudici per als veïns del Carmel, perquè a ells una opció i altra els deixa exactament igual, sinó senzillament que, per responsabilitat de govern, el Govern ha de rescabalar-se d'allò a què tingui dret perquè la justícia ho determini.

Per tant, tenim aquesta diferència de concepte important. I, després, una sèrie de petites diferències en les quantitats i en els marges amb què es negocia, i aquí sí que ja no li agraeixo tant el to, perquè jo entenc que si el Govern està en un procés de negociacions, tots els que som govern, o tots els que som Generalitat –perquè el Parlament també és Generalitat, no és govern, evidentment, i vostè té tot el dret a criticar el Govern–, tots els que som Generalitat, tots els que som institucions públiques, hem d'esperar, o hem de donar suport, o

hem de, senzillament, tenir lleialtat institucional al govern que negocia, i, després, quan ho hagi acabat de fer, vostè, amb tota la legitimitat i tota la raó que cregui que tingui del món..., criticar allò que li sembli.

Anem pam a pam. El passat dia 15, el Govern de la Generalitat va lliurar vint-i-nou pisos nous a les famílies de cinc edificis del Carmel enderrocats, amb convenis que també contemplaven indemnitzacions de 70.000 euros per llar, 10.000 euros per persona i a partir de la segona persona que hi residia legalment, en compensació del mobiliari perdut, i també 30.000 euros per danys morals a les persones, i garantia, al mateix temps, la neutralitat fiscal en benefici dels afectats d'aquestes mesures.

Vostè sap que el Patronat Municipal de l'Habitatge va lliurar dotze pisos al carrer Llobregós i, a través de Regesa, la societat comarcal, disset pisos al carrer Garcilaso. La resta de famílies, fins a trenta-quatre, van optar per compensacions econòmiques, i, per tant, en aquest capítol que vostè esmenta en la seva Moció, en el primer apartat, sap que hi ha hagut acord i que el procés de negociació ha estat resolt favorablement, o favorablement..., així ho han entès els afectats.

Respecte als punts 1, 2 i 5 de la seva Moció, volíem dir-li, sobre el punt primer, que el dia 15 d'abril de 2005 es van firmar la majoria dels convenis que, en compliment del preacord de 2 de març de 2005, permeten que les famílies que es van quedar sense habitatge recuperin el valor patrimonial o un habitatge equivalent. Val a dir que la majoria dels afectats han optat per accedir a la propietat d'un dels habitatges oferts al carrer Llobregós o als del carrer Garcilaso. En cas de diferències de taxació –que aquest era un problema que preocupava molt els veïns, lògicament–, les famílies s'han beneficiat del compromís d'equivalència de valor per metres quadrats. Les taxacions han estat realitzades per un perit independent, acordat per Administració i veïns, i vostè sap que la taxació era un dels elements que preocupava, i la credibilitat d'aquesta, i per això s'ha posat un tècnic independent acordat amb els veïns. Els habitatges es lliuren sense qualificació de protecció oficial, llevat d'aquells casos en què siguin llogaters, que accedeixen a la propietat amb qualificació de protecció oficial durant vint anys.

Sobre el punt segon, dir-li que el Govern està acabant de fixar un acord amb els veïns dels habitatges no enderrocats per tal de garantir la revisió i la reparació dels danys actuals i futurs derivats de les obres de metro i la compensació d'eventuals pèrdues de valor. Estem d'acord que la possible devaluació és un tema que ens preocupa, i el Govern treballa en aquest sentit. Quan hagi tancat l'acord, critiqui'l, senyor Llobet, si no està bé, però sàpiga que el Govern treballa en el mateix sentit que vostè demanava en aquest aspecte.

Sobre el punt 5.a, entengui que no pot ser assumit, perquè, en tot moment, les indemnitzacions ja lliurades ho són a compte de les que s'acordin finalment. És el que li deia al principi: aquí el Govern, per responsabilitat, no pot –no pot– desistir de rescabalar-se quan el jutge així ho determini.

Respecte al punt tercer, relatiu a titulars individuals d'explotacions econòmiques, la realització del qual es

portava a terme en els immobles afectats, aquests perceben una quantitat en concepte de lucre cessant. Per tant, també es treballa en això.

Vostè demanava també un pla de dinamització comercial, però vostè sap que als comerciants, el pla de dinamització comercial, quan més els beneficiarà no és ara...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Amorós i March

...sinó quan el barri torni a la normalitat. Per tant, vostè sap que és perfectament lògic que això no estigui endegat però que estigui perfectament previst de tirar endavant.

Volia seguir amb tota la relació....

El president

Senyor diputat.... Sí, s'ha acabat el temps.

El Sr. Amorós i March

S'ha acabat el temps. En qualsevol cas, dir-li, senyor Llobet, que tot això que vostè demana el Govern ho fa, que possiblement hi han diferències en quantitats, però que possiblement no sigui una tàctica gaire legítima amb les institucions intervenir, ficar-se al mig de les negociacions, per dir: «Jo en donaria més.» Deixem que es faci la feina, critiquem-la globalment.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, la il·lustre senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Senyor Llobet, he estat temptada de rellegir o de llegir la transcripció de la meua intervenció en el darrer Ple, perquè és que tenim ben bé la impressió que no hi ha cap idea nova, que els arguments que vàrem fer servir en el darrer Ple els hem de tornar a fer servir forçosament ara, perquè donem voltes sobre el mateix.

Sembla ben bé que vostès el que busquin és poder dir que han estat vostès els que ho han proposat, quan ja vàrem dir, també en el darrer Ple, que, precisament, el Govern ja treballa, el Govern ja negocia; el Govern es va posar les piles des del primer dia.

Ens sembla que ja n'hi ha prou, d'instrumentalitzar el Carmel i els veïns per posar-se medalles amb finalitats partidistes. I, per tant, nosaltres no volem, com he dit abans, donar-hi més voltes, perquè ens sembla que hi ha un procés de negociació, hi han uns convenis amb què, com explicava el senyor Oriol Amorós, doncs, s'ha avançat molt, molts dels veïns hi estan d'acord, i ens sembla que ara ja no toca tornar a furgar en aquestes mateixes consideracions, anar repetint i anar repetint cada vegada el mateix.

Dèiem que tenim ben bé la impressió, n'estem convingudíssims, que el Govern ha reaccionat correctament, no amb precipitació. Ja s'ha dit abans, ho ha dit el senyor Ferran, que una cosa és anar ràpid, que és el que s'ha fet, i l'altra seria voler-ho fer tan que es fessin les coses mal fetes. S'ha reaccionat ràpidament, i, com vaig dir en l'anterior intervenció en el darrer Ple, aquesta reacció encara es pot valorar molt més positivament si ho comparem amb altres reaccions que hi havien hagut abans des dels governs de Convergència i Unió, als quals vostès donaven suport.

El senyor Rull parlava del Turó de la Peira, però no ha parlat de Sallent: deu anys d'afectació sense que s'hagués reaccionat de cap manera. Turó de la Peira... Si hi tenien vostès la total competència o no, vostès havien d'haver intervingut a Sant Roc, etcètera. Quantes vegades han vist en el Govern de Convergència i Unió una reacció tan ràpida i unes indemnitzacions com aquestes que tenim ara sobre la taula? Vostès ara van parlant d'indemnitzacions, quan vostès no n'havien donat mai cap, i, per tant, ens sembla que ja n'hi ha prou i que tant de bo aquí, en aquest hemicicle, no haguem de tornar a parlar més d'això per finalitats partidistes, com deia en un principi.

I és evident que el nostre vot serà contrari.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'illustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Sí, sí, les esmenes de Convergència i les esmenes del tripartit. (*L'oradorriu.*) A veure, evidentment com canvia, no?, quan s'està a l'oposició o quan s'està al Govern, no? És una cosa que és evident; em sembla que no fa falta entrar massa en aquest detall, no?

Jo el que sí que diria és que, fent una sèrie de comentaris a les diferents intervencions que han fet, jo he dit en la meua intervenció inicial que, a mi, m'hauria agradat retirar la Moció. Parlem de tres mesos després del primer esborrany, tres mesos ja, i parlem de dues setmanes després de la interpellació, i, encara, tots els punts de la Moció, tots, estan oberts –tots, oberts; de tancats..., i no tindrè temps, però si els féssim un per un, de tancats, no n'hi hauria cap –de tancats no n'hi hauria cap. Després en faré un reguitzell. Primer, us contesto una sèrie de puntuacions que heu fet, i, després, llavors, analitzem-los un per un: veuran que cap dels punts fixats –cap– resten tancats, cap.

El senyor Ferran deia: «El Govern hi està compromès.» No, el Govern no hi està compromès, el Govern hi està obligat. El Govern està obligat a donar solucions als problemes que crea el mateix Govern, directa o indirectament. Els que hem realitzat l'obra pública hem sigut nosaltres, i he dit «nosaltres», tots, els que els hem creat el problema, i tots els l'hem de solucionar.

Aquí no és res gratuït, no es fa per gràcia divina, no es fa perquè el Govern ho faci perquè vulgui fer-ho; ho fa perquè és la seva obligació. I el que ha de fer el Govern

és tancar ja d'una vegada per totes les negociacions. I nosaltres jo crec que hem sigut molt respectuosos, l'oposició jo crec que ha sigut molt respectuosa. Dos mesos sense enraonar exactament gens de la crisi, de les indemnitzacions; dos mesos, el Partit Popular va trigar per fer la interpellació per preguntar com estava la situació; dos mesos després. Dubto molt que si hagués governat Convergència i Unió i nosaltres hi haguéssim donat suport vostès haguessin restat callats durant dos mesos abans d'interpellar un conseller per preguntar-li com estan les negociacions amb els veïns. I ho vam fer, també, perquè els veïns ens ho van reclamar i ens ho van demanar, perquè hi havia certa preocupació, i nosaltres, en cap moment, volíem utilitzar... Em fa la sensació que cinc minuts?

El president

Tres –tres.

El Sr. Llobet Navarro

Ah!, són tres, ara?

El president

Sí.

El Sr. Llobet Navarro

En cap moment la nostra intenció és utilitzar els veïns; simplement utilitzo un mecanisme, que és el Parlament de Catalunya, per aquí debat i arribar a solucions.

Ja per finalitzar, perquè veig que el temps... Senyor Amorós, nosaltres ja vam enraonar del tema del fons perdut, i no és un tema nou, no sortim ara a la palestra intentant anar a remolc del que diuen els veïns i els comerciants. Ja en aquella reunió que vam fer ho vam plantejar, i, al final, no vam arribar a acords. Sembla com si vostès a la Comissió d'Investigació no hi haguessin estat. Se'n recorden perfectament, se'n recorda perfectament, de les intervencions de totes les associacions..., i dic «totes» –«totes»– van ser crítiques amb la gestió del Govern, totes: la Federació de Comerciants, l'Associació de Comerciants, la de Dignificats. Cap de les associacions presents, en cap moment, van plantejar una gestió de la crisi correcta per part del Govern.

I nosaltres..., jo crec que la virtualitat d'aquestes mocions i d'aquestes interpellacions és dir-ho al Govern, i jo crec que des del moment que es fan interpellacions i es fan mocions, el Govern, i deixeu-me l'expressió, es fica les piles i intenta solucionar les coses millor de com ho feia fins aleshores.

Esperem que ho acabin de solucionar, i els ho adverteixo: si d'aquí a un temps prudencial seguís igual i el tema no es tanca, tornarem a portar en aquest Parlament de Catalunya la qüestió de les indemnitzacions i la solució als veïns del Carmel.

Moltes gràcies.

El president

Cridarem a votació, doncs.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció amb l'esmena acceptada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 71 vots en contra.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura i de Salut, els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i el conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

I la reprenem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu capteniment amb relació a l'actual situació política (tram. 317-00124/07)

La primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada. Té la paraula.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, ens preocupa el finançament de la sanitat, i ho demostra també que s'ha generat un debat social i polític molt intens, necessari i urgent, i el Govern de la Generalitat ha fet bé de plantejar-ho com un element estratègic en el marc del finançament general; jo crec que és important.

Sabem també que a partir del document dels experts, el que n'anomenem ja «informe Vilardell», el Govern està elaborant mesures executives per solucionar el finançament. Esperem que avui –no sé si serà possible– ens pugui dir quan estarà gest aquest document, ja que necessitem posar-nos en marxa el més aviat possible per portar a terme accions polítiques efectives. No serà fàcil, en som conscients, i cal començar a desenvolupar tots els mecanismes.

Senyor Maragall, ens reiterem en el valor de les propostes contingudes en l'informe Vilardell i ens inquieten alguns rumors que han començat a circular, i notifi-

cies a la premsa, respecte a les mesures que pensa portar a terme el Govern. Ja sap vostè que els rumors, a vegades, s'eleva a la categoria de certeses.

Ens preocupa la possibilitat d'introduir desgravacions fiscals per pagament de les quotes de les mútues, ja que suposaria obtenir menys ingressos pressupostaris, incentivar el sector privat i, a més, pot fomentar la desconfiança en la sanitat pública, que és justament la que cal consolidar. I també ens preocupa que es puguin introduir copagaments; recordi que l'informe Vilardell els contemplava, en última instància, com una correctiva individualitzada i temporal per evitar l'ús inadequat dels serveis de salut.

Sabem que caldrà arbitrar moltes mesures per millorar la qualitat, eficiència i transparència del sistema, i moltes més per reduir la despesa en consum de medicaments. I aquí, senyor Maragall, li demanem valentia i innovació pel que fa referència al consum de medicaments.

Els ciutadans també ens hem d'implicar en el sistema sanitari, en la promoció de la salut i a fer un bon ús del sistema, però no oblidem que no som els responsables de les ineficiències ni de la demanda excessiva de medicaments. Per això és important la participació activa dels ciutadans en els organismes sanitaris com, per exemple, els consells de participació.

Però haig de dir-li que valorem molt positivament que s'hagi obligat els metges a tenir dedicació exclusiva, i això és una mesura d'estalvi, de qualitat i racionalització dels recursos que altres varen ser incapaços de portar a terme. Per nosaltres, aquest és un bon camí.

Quines altres mesures, senyor Maragall, pensa introduir el Govern per a la millora del finançament de la sanitat?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, els departaments de Salut i d'Economia han estudiat les recomanacions, que vostè coneix, del grup de treball sobre aquest tema, i el Govern està ultimant el document sobre les mesures a adoptar. No trigarà molt. Estigui tranquil, les informacions aparegudes sobre les mútues i el copagament no es corresponen amb la posició del Govern, que és la següent.

Constatem que la despesa sanitària creix més de pressa que no pas els recursos i que encara no tenim la clau dels ingressos, com vostè sap perfectament. Constatem també que l'any 2004 no hi ha hagut desviació pressupostària, per primer cop des de 1981, i això és una dada molt positiva. I constatem que Catalunya ha augmentat la despesa en farmàcia menys que cap altra comunitat autònoma, només un 4,6 per cent, quan les xifres de les altres comunitats són molt més altes. Constatem, tanmateix, que calen mesures de racionalització de la demanda; això, no li ho puc amagar.

La proposta que presentarà el Govern s'ha de considerar com un document de base per arribar a un ampli consens polític i social, i aquestes reformes, per descomptat, exigeixen l'acció concertada i la col·laboració entre la Generalitat i l'Estat. Aportarem la posició del nostre Govern, i l'aportarem, justament, en la segona conferència de presidents de comunitats autònomes, que està prevista de celebrar abans de l'estiu, per tal d'establir l'horitzó de la despesa sanitària respecte del PIB –primer punt– i –segon– reduir el diferencial existent entre les despeses i els ingressos que proporciona el sistema.

I acabo. En aquesta tasca és imprescindible la col·laboració entre les comunitats autònomes i el Govern central, per mitjà d'un pacte d'Estat. I el tindrem.

El president

Senyor president, en tot cas, l'han confós els telèfons mòbils, que hem demanat més d'una vegada que estiguin apagats a l'hemicicle, si us plau.

Senyor Boada... *(El Sr. Boada i Masoliver renuncia a fer ús de la paraula.)*

— Pregunta al president de la Generalitat sobre les infraestructures que necessita Catalunya (tram. 317-00123/07)

Doncs, passem a la segona pregunta, que és..., la fórmula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. La pregunta queda formulada tal com està recollida en l'ordre del dia d'aquest Ple.

El president

Té la paraula el senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, sobre els criteris sobre infraestructures, estic disposat a contestar-li totes les preguntes que vostè pugui formular. Si la seva pregunta va per la línia d'alta tensió –perquè és una de les possibilitats, i m'imagino que vostè la té al pap–, el Govern dóna suport a la línia d'alta tensió, i la considerem imprescindible per alimentar el TGV i donar més potència a Girona.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Efectivament, li preguntaré sobre la línia d'alta tensió, però també li voldria fer abans alguns petits comentaris sobre altres infraestructures que són, des del nostre punt de vista, enormement necessàries per a Catalunya.

M'agradaria saber –potser no ho pot contestar avui, però crec que seria molt bo conèixer-ne l'opinió del

Govern, no?– com està el tema de la dessaladora del Prat i si, efectivament, s'abandona definitivament la interconnexió de conques. M'agradaria saber quina és la posició real del Govern de la Generalitat respecte al PEIT, al Pla estratègic d'infraestructures i transport; em consta que s'han presentat esmenes, però no les coneixem. M'agradaria saber, una vegada més, com està el tema del quart cinturó i si hi ha una posició unitària en el si del Govern; què passa amb la futura quarta pista del Prat, i si hi ha alguna idea respecte a, finalment, quin serà el traçat de l'AVE, del tren d'alta velocitat, en la seva entrada a Barcelona.

Però també li vull preguntar sobre la línia, efectivament, de Bescanó. Crec que tots estem convençuts –i vostè ho acaba de dir, i hi estem d'acord– que és absolutament imprescindible per subministrar energia i que no es produeixin problemes al conjunt de Girona, de les comarques gironines, i en particular la Costa Brava; també sabem que és absolutament imprescindible perquè l'alta velocitat ferroviària tingui el subministrament energètic elèctric que necessita, i també perquè és molt important per interconnectar les nostres xarxes elèctriques amb França.

I m'agradaria conèixer la posició exacta del seu Govern, perquè tinc la impressió, a través dels mitjans de comunicació, que, malgrat les seves manifestacions, no hi ha una posició unitària, cada dia es manifesten contradiccions, i és molt bo que..., com més aviat ho sapiguem tots, millor; també els francesos, que tenen el seu traçat ja perfectament establert i que probablement, doncs, els agradaria saber si els direm que sí o que no, en francès, ara que sembla el prioritzarem sobre l'anglès, perquè avui hem descobert que l'anglès s'aprèn viatjant i a través de classes particulars i que, per tant, això pot permetre que el nostre sistema educatiu doni entrada al francès, i a més a més tindrem una gran projecció internacional, que és la que necessita Catalunya, a través del seu impacte a través de l'Organització Internacional de la Francofonia.

Gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, mai m'havien fet una pregunta amb tantes preguntes, però, en fi, tractaré de contestar-ne almenys una part. Per descomptat, el francès és molt important per a nosaltres, i aquell que ho oblidí, jo crec que estarà negant la pròpia història d'aquest país. França ha estat, per a nosaltres, la porta de la llibertat, i, això, no ho oblidarem mai.

Ara, parlant d'infraestructures, recullo les seves paraules quan parla que és necessari un gran acord sobre les infraestructures a Catalunya en un horitzó llarg, de deu anys. I, amb aquest objectiu, la inversió pública sobre el total, nosaltres pensem que s'ha de mantenir al voltant del 18, 19 per cent del PIB, la qual cosa és una aposta molt forta, no? Té raó vostè: la manca d'infra-

estructures és el coll d'ampolla més important de la nostra economia. No sé a qui hem d'adjudicar el fet que ho sigui, però en tot cas és cert.

Amb l'Estat compartim les línies generals i els objectius del Pla estratègic d'infraestructures de transport, l'anomenat PEIT. Estem negociant, dintre del PEIT, un veritable pla a Catalunya perquè se signi –si no ho tinc mal entès, senyor conseller– en el curs d'aquest any 2005. Ahir mateix, el conseller Nadal va mantenir contactes amb representants del Ministeri en aquest sentit. I estem fent els deures, senyor diputat.

Considerem fonamental que aquest Pla sigui un pla integrat que reculli –al PEIT, em refereixo, el de l'Estat– el nostre Pla de carreteres i el nostre Pla ferroviari. Mentrestant, nosaltres no ens aturem, però: el pressupost 2005 recull una actuació importantíssima en aquesta matèria, una actuació inversora, per exemple, amb 1.200 milions d'euros a la xarxa de carreteres. També ho fa el pressupost del Ministeri; vull que quedi clar que no som nosaltres solament els que hi estem invertint. Hi ha una inversió de 1.200 milions d'euros a la xarxa de carreteres per part nostra, però el pressupost del Ministeri té: infraestructures viàries, inversió total, 259 milions, de transformació de la nacional 340 en l'autovia del Mediterrani A-7; en ports, inversió de 523 milions d'euros al port de Barcelona per a construcció del dic d'abric i del dic sud, dels quals 277 vénen del Fons de cohesió de la Unió Europea; quant als aeroports (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...previsió –aquesta sí que és veritat (*rialles*)– d'inversió, 319 milions; xarxa ferroviària en alta velocitat, amb obres en execució per valor de 1.248 milions d'euros. Total...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...400.000 milions de pessetes aquest any, senyor diputat.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'opinió que li mereix la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00127/07)

Té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Estem a dos dies de Sant Jordi, una data important en el món de la cultura i la literatura catalanes, i és cert que diuen que no hi ha res que esgoti tant com la defensa de les obvietats. I en aquests moments a vostè no se li escapa que, entre aquelles entitats que reuneixen l'associacionisme dels escriptors en llengua catalana, existeix una situació de neguit i de preocupació davant el que serà, per exemple, la futura presència o el present i futur suports de la literatura catalana en manifestacions tan destacades com és la Fira del Llibre de Frankfurt, la més important del món.

Celebrem enguany l'Any del Llibre i de la Lectura, i ho fem, entre altres coses, amb centenars d'actes al voltant d'una obra tan cabdal per al patrimoni cultural de la humanitat com és el *Quixot*, de Cervantes. No serem nosaltres els qui ens posarem a la cua a l'hora de reivindicar la importància d'aquesta obra per al patrimoni cultural de la humanitat. Però tenim una altra literatura, que és la nostra, perquè aquesta literatura, com totes les literatures del món, fa que una literatura sigui una llengua, aquí i a tot arreu del món. Per això Kafka era un ciutadà txec que pertany a la literatura alemanya, com Joyce era un ciutadà irlandès que pertany a la literatura anglesa.

Fatiga una mica, com deia abans, la defensa de les obvietats. Fatiga veure, per exemple, com, lamentablement, una obra com *Solitud*, lògicament, d'una magnitud diferent de la del *Quixot* –tampoc nosaltres ho qüestionarem–..., potser hauria hagut de tenir un suport més intens enguany, que és el seu centenari, que no pas el que ha tingut.

De la mateixa manera que *Tísner* i Calders, quan escriuen a Mèxic, no pertanyien a la literatura mexicana ni a la literatura en llengua espanyola pel fet que residissin a Mèxic, sinó a la literatura catalana, feta a milers de quilòmetres de distància d'aquí. Crec que no hauria de comportar cap problema reconèixer aquesta obvietat: que la literatura catalana és aquella que s'escriu en llengua catalana. Això, en el seu moment, hi va dedicar un número molt destacat –com algun conseller, no pas precisament del ram de les lletres, sinó de l'economia, deu recordar– una revista destacada, que es deia *Taula de Canvi*, que crec que valdria la pena tornar a rellegir en tots els seus números i, en particular, en aquest.

(*Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

La pregunta és: senyor president, creu vostè que és la literatura en llengua catalana aquella que primordial-

ment ha de ser objecte del suport del Govern a la Fira de Frankfurt?

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, per descomptat que sí. Vostè, com sol passar, ens treu les paraules de la boca. Vostè diu que de vegades ens veiem obligats a defensar les obvietats, i penso que és un sentiment molt compartit en aquest hemicle i, en general, a Catalunya. Vostè ho ha formulat millor que ningú. Vostè torna a donar en el clau. I els exemples que ha donat de Joyce i de Kafka jo crec que són absolutament adients a la situació en la qual estem.

Ara bé, si nosaltres volem mostrar una radiografia real de la nostra cultura, hem d'acceptar com un fet natural que hi hagi escriptors a Catalunya que utilitzin una llengua o l'altra o totes dues indistintament. Això vagi per davant, i estic segur que vostè ho deu entendre. Però defenso, com vostè, que cal encara una discriminació positiva en favor de la llengua catalana en literatura i en favor de la literatura en català en l'ensenyament, en la promoció i en la difusió. No és pas, és cert, negant els altres que ens enfortirem nosaltres; l'experiència i el balanç dels anys passats és il·lustratiu en aquest sentit.

Vostè parla d'*El Quixot*, i és veritat: l'obra més universal de la literatura castellana té dos moments extraordinaris per al nostre país i per a la nostra cultura, les escenes a Barcelona i la referència a *Tirant lo Blanc*, que vostè coneix.

Permeti'm que aporti, si tinc temps, una reflexió que no és meua, sinó d'en Miquel dels Sants Oliver. La va fer fa pràcticament cent anys. Va dir: «Raons elementals de civilització aconsellen a la nova Catalunya que prengui la seva part en el centenari d'*El Quixot*.» Miquel dels Sants Oliver. «Si en determinades ocasions cal retreure els greuges i fer-los valer, la justícia i la gratitud han de ser més fortes i visibles quan es tracta d'aquelles personalitats altíssimes que suposen una desviació del temperament dominant.», va dir, d'una forma, jo crec, molt clarivident. «I suposen també» —deia— «un esperit d'amplitud i de llarguesa capaç de produir, si prosperés algun dia, la veritable i íntima comunió dels pobles ibèrics.»

Del *Tirant* es diu, en *El Quixot*, que es «un tesoro contento y una mina de pasatiempos». I, més endavant, diu que «por su estilo es éste el mejor libro del mundo». La nostra aspiració: que el dia que celebrem un aniversari rellevant del *Tirant* les institucions culturals de l'Estat s'impliquin tant en la celebració com ho hem fet nosaltres a Catalunya en el IV Centenari d'*El Quixot*, i, per descomptat, que a la Fira de Frankfurt nosaltres hi tinguem la posició que hi hem de tenir.

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa del retorn dels papers de Salamanca (tram. 317-00126/07)

Té la paraula.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Segurament, la Víctor Català, si hagués pogut firmar des del seu primer inici amb el seu nom, com a dona, la seva valoració hauria estat també una altra.

Passo a formular la pregunta que em correspon. Senyor president de la Generalitat, el propassat dia 15 d'abril, en el Consell de Ministres, el Govern espanyol va aprovar un projecte de llei que permetrà restablir situacions jurídiques il·legalment extingides. Em refereixo als mal anomenats «papers de Salamanca». Això significarà, un cop finalitzada la seva tramitació, el final d'una lluita moltes vegades començada, una lluita originada per un acte de guerra, originada per un espoli, l'espoli que va significar la Guerra Civil. El general Franco va originar aquest espoli contra els seus enemics, que eren els defensors de la República, de l'ordre constitucional i de la llibertat.

Ha estat, crec jo, un gest de coratge compartit entre el conjunt de la societat catalana, tota la societat catalana, i el Govern espanyol, un acte de dignitat i de justícia amb Catalunya. Crec també, senyor president, que aquesta ha estat una manifestació del que podem aconseguir si anem alhora, si treballem plegats, si fem les coses amb unió, amb la força de la unió. Aquesta ha estat una demostració d'unitat, com deia, una demostració de la força de la unió. Hi ha hagut, també, arguments rigorosos, raons de pes, que han sigut els aportats per la Comissió d'Experts. Unitat, vull tornar-ho a dir, de les forces polítiques catalanes i unitat i suport cívic i social del poble de Catalunya.

És per això, senyor president, que li pregunto sobre quina valoració fa de la restitució dels documents decomissats amb motiu de la Guerra Civil i sobre la seva opinió en aquest procés d'unitat, que ha comptat amb la unitat política i cívica i social del poble català.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Quan sento parlar Manuela de Madre, amb el seu accent entre andalus i de Cuenca, però català, parlant català, tinc la impressió que hem guanyat la batalla de la singularitat catalana i de la unió dels pobles d'Espanya.

Senyora de Madre, Catalunya ha viscut massa anys sense respostes, i ara parlo del tema concret de què vostè ha parlat, no? Ara mateix canviem de llenguatge: parlem de propostes, i les propostes, si són raonades, tindran resposta. El camí fins a obtenir el compromís per al retorn dels papers ha estat llarg, ha estat difícil, ha estat complex, fins que hi ha hagut al Govern Zapatero, diguem-ho clarament.

A mi, no m'agrada parlar de victòries. Com ha dit la consellera Mieras, s'ha restituit la dignitat, simplement. La de tots. La dels catalans, que havia estat ultratjada, i la de l'Estat, que, a través del seu actual Govern, ha defensat amb coratge, a prova de «bronques», a prova d'escribassades, la solució política avalada pels experts. I aquesta serà la clau en els objectius de reforma institucional que tenim fixats.

Presentarem el nostre Estatut i la nostra proposta de finançament amb el major aval possible, però, tornant al que ens interessava i al que vostè preguntava, que són les realitats concretes, com els papers de Salamanca, vostè, senyora de Madre, deia en aquesta cambra, fa pocs dies, que la unitat és la clau, vaig entendre, que ho ha estat sempre. I això és el que vull impulsar i espero d'aquest moment: unitat i objectius compartits. Estem carregats de raons. Si és així, aconseguirem els papers de Salamanca, com també aconseguirem el nou Estatut i el finançament que Catalunya vol. I això obrirà la porta de la nostra reforma social, de la nostra ambició econòmica i d'un país més transparent i més proper.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix l'actualitat política dels darrers dies (tram. 317-00125/07)

El president

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Fa un parell de mesos li vaig preguntar, senyor president de la Generalitat, pel procés de regularització d'immigrants extracomunitaris que aleshores s'encetava. Han passat ja bastantes setmanes; aquest procés està a punt d'acabar-se, té implicacions de tota mena en el conjunt del país. Dono per descomptat que vostè, com a president de la Generalitat, l'ha seguit, doncs, dia a dia, pel seu interès i per les seves implicacions, i, per tant, li demano molt concretament, amb una sola pregunta: quines actuacions ha fet vostè com a president de la Generalitat per conduir al millor possible i al més eficaçment possible tot aquest procés de regularització?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, vostè pregunta, senyor diputat, quines actuacions ha fet personalment el president de la Generalitat. El president de la Generalitat el que ha fet és conduir un govern que afronta aquest problema, tot i que, com vostè sap perfectament, les competències en aquest tema no són solament nostres.

El president

Té la paraula el senyor Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, si tot el que ha fet és, si no ho entenc malament, constituir un govern, em sembla que no és el que... (*Remor de veus.*) Conduir un govern em sembla que no és una resposta massa concreta a una pregunta que era molt concreta.

Jo observo, i suposo que vostè hi deu coincidir, que hi ha un caos molt gran en aquest procés de regularització. De fet, hi ha una sensació de desori en un tema que és molt sensible de cara al nivell ciutadà, no?

Evidentment, no en faig responsable, amb les seves competències, al Govern de la Generalitat, perquè no les té. No faig responsable al Govern de la improvisació amb què actua el Govern del senyor Zapatero en aquest tema i que està a ulls vista. Però sí que crec que podem denunciar, i hem de denunciar, la passivitat del Govern de la Generalitat en aquest tema. Fa la sensació que en un tema de tantes implicacions vostès són simples espectadors. Es comportem com a *outsiders*, i aquest és un tema que, hi insisteixo, té implicacions de tota mena, no?

Mentrestant, s'aboca sobre els ajuntaments una responsabilitat que tampoc és seva, se'ls posa en una situació difícil, i, a més a més, vostès, que fan normalment discursos molt municipalistes, resulta que en aquest cas concret fa la sensació que han abandonat els ajuntaments a la seva sort, i, a més a més, amb responsabilitats sobreafegides a les quals no poden donar resposta.

Crec que vostè, com a president de la Generalitat, hauria d'haver fet algunes coses més. Per exemple, hauria d'haver convocat el delegat del Govern, les entitats municipalistes de Catalunya, totes dues, els agents socials, i havia d'haver dibuixat un bon camí de cara a aquest procés de regularització que tantes implicacions té. O, per exemple, hauria d'haver ofert la Policia de la Generalitat, els Mossos d'Esquadra, per reforçar el control a les fronteres.

I això no ho han fet. Lluny d'actuar, em temo, em temo molt, que han aplicat aquella no diré màxima, però sí aquella expressió que, en terminologia francòfona, se'n diu *laissez faire, laissez passer*. I fa la sensació que en temes importants de país...

(*Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Fa la impressió, senyor president, que en temes importants de país, molt importants, vostè no hi és, i el Govern que representa, tampoc.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, les competències que tenim són les que vostès van obtenir. Les competències que tenim sobre

aquest tema són les que tenim, i les que tenim són les que hem heretat, i les que puguem anar afegint, que n'anirem afegint, i estigui'n segur, d'això.

Ara com ara, vostè parla de cues, i jo li puc dir que, efectivament... En fi, vostè parla de problemes, i jo li puc dir que, efectivament, en aquest moment, gràcies a la col·laboració dels ajuntaments i els certificats d'empadronament, podem tenir una idea més clara de quin és l'embalum del problema, perquè pensi que hem descobert relativament fa poc que som 7 milions d'habitants en comptes de 6. I això, per què és? Això és perquè ens han estat efectivament els ajuntaments, a través dels seus padrons, els que ens han anat dient quina és la realitat del que tenim.

L'altre dia vaig estar a Mollerussa amb una família que tenia els nanos a l'escola, i em van dir: «—Ens n'anem a Lleida. —Per què? —Oh!, perquè a les escoles que hi han aquí hi ha tants immigrants, i aquests immigrants tenen una situació econòmica tan precària, que no és possible que a les escoles hi hagi el finançament de les activitats extraescolars.» Això és el que passa a Mollerussa, senyor exconseller i senyor exalcalde, a més.

Per què passa, això? Perquè, efectivament, nosaltres no triem ni controlem quina és la distribució de la immigració del nostre territori. I això és el que nosaltres volem tenir i que vostès no van tenir, i que el Govern, fins ara, no ha tingut, que és no tant allò que és impossible, que nosaltres diguem si per l'estret de Gibraltar hi han de travessar més o menys persones, sinó quina és la distribució dels efectius immigrants que tenim en el nostre territori.

Miri, jo crec que, per experiència pròpia, com a alcalde, també, que barris tan difícils com el barri del Raval, on aquest fet es va produir d'una manera primerenca i massiva, van tenir la solució perquè l'Ajuntament respectiu, en aquest cas l'Ajuntament de Barcelona, s'hi va bolcar, va invertir-hi moltíssims diners i va aconseguir que davant de la situació, davant del creixement del problema, hi hagués un creixement superior de les solucions. Aquesta és l'única solució —és l'única solució.

És a dir, que els ajuntaments, comptant, per descomptat, amb l'ajut de la Generalitat...

(Sona el senyal que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...tinguin capacitat de superar amb els seus recursos la magnitud dels problemes que els venen al damunt.

El president

Entrem a les preguntes al Consell Executiu.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre l'emplaçament del nou equipament de l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona (tram. 310-00392/07)**

I, la primera, la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, aquesta pregunta fa referència a l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona, i, de fet, no és la primera vegada que se'n parla, en aquest Parlament. Ahir mateix, a la Comissió de Política Cultural, es va aprovar una proposició no de llei referida a aquesta Escola.

La situació que pateix aquesta Escola des de fa una bona colla d'anys és la insuficiència de les instal·lacions. Aquest fet va en perjudici de la qualitat del servei que s'ofereix a la ciutadania i el pateixen, en primera persona, tant els professors com els alumnes del centre.

Estant tothom d'acord que aquesta diagnosi..., cal posar-hi remei, la solució també està compartida entre totes les parts, i aquesta no és altra que la construcció d'un nou edifici i una nova ubicació.

Però, precisament, ha estat decidir la ubicació el que ha portat que la construcció d'aquest necessari equipament encara no sigui una realitat. Des de l'any 1996 ja se'n parlava, de la possible ubicació d'aquest centre, i, de fet, a Tarragona mai una construcció no ha tingut tantes possibles ubicacions com aquesta de què parlem avui. No vull llegir, per tant, la llarga llista de les possibles ubicacions d'aquest centre.

Les dues administracions implicades per decidir aquesta ubicació són l'Ajuntament de Tarragona i el Departament d'Educació, per tant, la Generalitat de Catalunya, i des del passat 1996 mai no s'havien posat d'acord fins que l'any passat, casualment amb el nou Govern de la Generalitat, s'arribava a un acord sobre la ubicació definitiva, concretament a la zona de la ciutat que es coneix com els Quatre Garrofers.

Si ja tenim la ubicació, després de més de vuit anys, ho repeteixo, cal posar fil a l'agulla ràpidament, però malauradament la realitat sembla que ens mostra que el procés torna a alentir-se.

Senyora consellera, a la ciutat de Tarragona hi ha el que podríem anomenar un «cansament» ciutadà sobre aquest tema; ja fa massa anys que dura aquesta història i es demana unànimement que se solucioni definitivament el problema.

Entenem que aquest Departament ja està fent els deures, quan va aconseguir el que semblava un impossible: que es posessin d'acord dues administracions sobre la ubicació i, a més a més, d'una manera consensuada.

Per tant, li demanem en quin punt es troba actualment aquest projecte per poder arribar al que sembla un somni que es pugui fer realitat durant aquesta legislatura.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Educació, senyor Marta Cid.

La consellera d'Educació (Sra. Marta Cid i Pañella)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, tot i que el temps per respondre a les preguntes orals és molt breu, en aquest cas no puc deixar de fer un petit resum de la història de la nova ubicació de les instal·lacions de l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona.

Vostè em parla de «cansament»; jo, el que li vull transmetre és que nosaltres no n'estem, de cansats, i, per tant, continuarem amb aquest tema per tirar-lo endavant.

Però sí recordar-li que fa sis anys i dos dies, el 1999, el Govern de la Generalitat va acordar encarregar a GISA la redacció del projecte bàsic i executiu de les noves instal·lacions de l'Escola Oficial d'Idiomes a la fàbrica Chartreuse, a la plaça dels Infants de Tarragona.

De l'avantprojecte dut a terme segons contracte de 5 d'abril de 2000, l'aleshores consellera d'Ensenyament en va trametre còpia a aquesta cambra, atès que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi li n'havia demanat un exemplar.

L'any 2000, doncs, segons sembla, la cosa estava encarilada. Ara bé, el 2001, i a pregunta del Grup Popular, la consellera d'Ensenyament va respondre, i literalment és així, tal com està registrat: «L'Ajuntament de Tarragona ha manifestat el seu interès per poder disposar de l'antiga fàbrica de licors Chartreuse, un edifici emblemàtic de la ciutat que, a hores d'ara, pertany a la Generalitat de Catalunya; un interès legítim, per part de l'Ajuntament, sense dubte, que li permetrà disposar d'un espai amb un gran interès artístic i arquitectònic.» El que no és comprensible és que gairebé quatre anys més tard l'Ajuntament encara no hagi cedit un espai per ubicar-hi l'Escola Oficial d'Idiomes.

En un primer intent de desbloquejar aquesta situació, vaig mantenir una entrevista amb l'Ajuntament el 8 de setembre del 2004, i posteriorment els tècnics del Departament i de l'Ajuntament es van posar en contacte; sembla que havíem arribat a un acord, com vostè ha dit, a l'espai dels Quatre Garrofers, un terreny del qual se'ns deia que podríem disposar immediatament, però que sembla que a hores d'ara encara és de propietat privada. Avui, sis mesos després de l'entrevista, tot i els reiterats intents fets des del Departament, tot continua exactament igual.

Aquesta situació, deixi'm dir-li-ho, no es pot allargar per més temps, i l'Ajuntament n'és coneixedor. Cal que trobem realment un lloc per a l'Escola Oficial d'Idiomes i que es posi aquest espai a disposició del Departament com més aviat millor, perquè, si no, no podem donar aquesta oferta que l'Escola Oficial d'Idiomes de Tarragona ha de poder donar a la ciutadania de la seva ciutat.

Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre quina valoració fa de l'estat d'execució del Pressupost de la Generalitat i sobre l'evolució del dèficit fins el 31 de desembre de 2004 (tram. 310-00384/07)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Lluís Miquel Pérez Segura.

El Sr. Pérez i Segura

Gràcies, senyor president. *(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'orador.)* ...d'Economia i Finances. Aquests darrers dies ha tingut entrada en aquest Parlament l'estat de desenvolupament i d'execució del pressupost de la Generalitat de Catalunya, corresponent a l'exercici anterior, i també l'informe sobre l'evolució del dèficit a 31 de desembre de 2004, preceptiu, atès que estem immersos en un pla de sanejament.

Vàrem rebre, per tant, la liquidació global del primer pressupost elaborat per la majoria de Govern, i aquests pressupostos, en el seu dia, van ser anomenats com uns pressupostos de transició; de fet, no podia ser d'altra manera, era la transició entre un equip que els va conformar, anterior, i el nou, atès que hi havien uns pressupostos prorrogats. Aquesta transició, en tot cas, condicionada pel context polític en què es realitzaven i per la situació en què es van heretar les finances, de tots coneguda.

Amb bon criteri el Govern, al seu dia, va realitzar, va fer fer un treball d'anàlisi amb experts independents i amb professionals de la mateixa conselleria a través del que s'ha anomenat Informe econòmic financer, lliurat el maig de l'any passat i presentat aquí, en el Parlament.

En aquest Informe es posaven de relleu els principals dèficits, i, mai millor dit, de l'estat real de les finances de la Generalitat. Es va també tindre la constància que hi havia un dèficit d'una certa importància provinent, entre altres coses, dels ajuts obligats per l'aplicació de la metodologia SEC 95 i per l'altra també, per l'altra part, pel desplaçament que es va identificar de despesa acumulada fins al 2003 i que ha tingut de ser atesa en l'exercici de l'any 2004.

Com sospitàvem, doncs, havíem estat treballant durant anys amb uns pressupostos enganyosos que no reflectien fidelment la realitat de l'acció de govern del país.

Es va haver de fer, per tant, front a una situació preocupant, una situació que xocava frontalment amb el compliment de la Llei d'estabilitat pressupostària. I tots els grups parlamentaris que donem suport al Govern vam coincidir amb l'Executiu que els pressupostos del 2004 havien de significar un punt d'inflexió en la gestió de les nostres finances públiques, a fi de redreçar les desviacions que s'havien descobert.

Des del nostre punt de vista, aquesta liquidació, pel que hem pogut estudiar, representa, per tant, el primer examen de la nova Administració sobre la seva capacitat de donar compliment *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* als compromisos en matèria financera.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pérez i Segura

Quina valoració, no tan sols tècnica, sinó política, fa l'honorable conseller d'aquest estat i d'aquesta liquidació, i sobretot de l'estat del dèficit de l'exercici tancat el 2004.

El president

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. Il·lustre senyor diputat, senyors diputats, la valoració que en fa el Govern no pot ser més que una valoració molt positiva.

L'execució, efectivament, l'execució provisional, la liquidació provisional del pressupost del 2004 és una magnífica notícia, des del punt de vista de l'execució que estem duent a terme i d'allò que són els compromisos del Govern. I ho és per quatre raons.

En primer lloc, perquè demostra que aquest Govern ha estat capaç de complir els objectius que s'havia fixat i els compromisos que havia contret, perquè el pressupost no deixa de ser un compromís molt important amb el conjunt dels ciutadans de Catalunya.

En segon lloc, perquè és una demostració de rigor i d'eficàcia en l'execució del pressupost; rigor i eficàcia pels quals jo crec que ens hem de felicitar, i, sobretot, vull felicitar els serveis del conjunt de la Generalitat que ho han fet possible.

En tercer lloc, perquè ens permet reconduir una situació financera que no era una bona situació financera i que ens va obligar a fer un pla de sanejament, i, per tant, ens permet recuperar la confiança que és imprescindible perquè l'obra de govern pugui fructificar. Hem recuperat la confiança, la confiança, en primer lloc, dels nostres ciutadans; en segon lloc, dels mercats financers, i en tercer lloc, per descomptat, del conjunt del país.

I, en quart lloc, perquè assenta les bases, les bases que ja estan aquí i que ja ens han permès l'any 2004 i sobretot l'any 2005 aprovar un pressupost molt ambiciós.

Si l'any 2005 hem pogut aprovar el pressupost que hem aprovat, que vostès saben que era molt ambiciós, és perquè el 2004 hem fet aquesta bona gestió pressupostària. Bona gestió que jo resumiria amb tres o quatre dades molt clares.

Primera, una reducció del dèficit molt important, del 32,75 per cent –en termes de PIB pràcticament a la meitat: vam heretar un dèficit del 0,85 per cent del PIB, s'haurà reduït poc per sota del 0,50 per cent del PIB–, i amb un dèficit que al final ha estat per sota, fins i tot, del previst: havíem previst 854 milions d'euros, són 850 milions d'euros.

En segon lloc, perquè hi ha hagut un control i una reducció de la despesa desplaçada, per tant, no solament

del dèficit. La despesa desplaçada s'ha reduït en 304 milions d'euros, gràcies sobretot a la reducció de la despesa desplaçada en sanitat, la qual cosa voldria dir que la millora de la situació financera és superior a aquell 32,75 per cent; ho és perquè hem reduït el dèficit i ho és perquè hem reduït la despesa desplaçada, en conjunt....

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...només per acabar, senyor president, hem reduït la situació d'endeutament, la situació negativa, des del punt de vista financer, en un 56,80 per cent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Valls.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'aplicació i el desenvolupament del Programa d'educació per a la salut (tram. 310-00389/07)

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, fa mig any, potser una mica més, vostè i l'honorable consellera d'Educació, la senyora Marta Cid, ens van presentar un projecte innovador, el programa d'educació en salut «Salut i escola».

Malgrat constatar que la salut dels nostres nois i noies és bona en general, sí que estàvem veient que hi havien unes desviacions que estaven comproment fins i tot la seva salut futura, potser més que la present: el creixement de l'obesitat en la població infantil, amb un 11 per cent de nois de sis a catorze anys que són obesos, i de dones, un 9,5 per cent; per altra banda, un increment del tabaquisme, cada vegada en poblacions més joves, i, sobretot entre noies; un increment també de la taxa del moment en què estan prenent alcohol en quantitats que no són bones, ja, per a la salut; un increment dels problemes de salut mental, entre noies i noies de catorze i disset anys, que van passar, de 2.000 a 4.150, l'any 2003, a ser atesos en els centres d'atenció primària de segon nivell.

Per tant, hi ha tota una sèrie de problemes..., amb un increment també dels problemes derivats de les relacions sexuals sense precaució, com poden ser totes les malalties de transmissió sexual.

Per tant, creiem que un programa d'educació en la salut era imprescindible, necessari i ens en vam felicitar, que això es posés en marxa.

I ara ja sabem que és molt a prop, però ens agradaria saber i conèixer si vostès ja han definit els passos amb què s'ha de desenvolupar, si s'han elaborat protocols d'educació, si s'ha realitzat ja alguns avenços, i si han pensat també de quina manera podria avaluar els resultats d'aquests plans perquè veiéssim l'efectivitat d'aquests.

Res més i moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit aquest és un projecte, per al Govern, molt important, «Salut i escola»; nosaltres el varem presentar i aquest és un projecte que ja ha començat a caminar.

Però, si em permet vostè, explicar-li què hem fet fins ara i què estem fent, i sobretot què farem abans que s'acabi el curs, en acabar el curs i per als propers cursos.

Per descomptat, havíem de fer un procés, perquè és un programa que pivota sobre els centres de salut, especialment infermeres, que van als instituts. De fet, és un projecte adreçat a nois i noies de tercer i quart d'ESO, als seus professors i a les seves famílies, amb aquests tres grans blocs prioritaris com a indicadors de salut: salut alimentària i activitat física; salut sexual, i salut mental i addiccions.

Hem fet un procés formatiu, que ha fet l'Institut d'Estudis de la Salut, amb aquests professionals, sempre al costat dels ensenyants –per nosaltres aquest era un element important–, amb les associacions de pares i mares, amb el Consell Escolar, per elaborar, no només els materials, per consensuar quins eren els materials per fer els tallers, per a la intervenció a l'aula, per als mateixos ensenyats, per a les mateixes famílies.

El segon espai, sabia vostè que era una consulta oberta. Per tant, tenim un protocol d'acollida en aquesta consulta oberta que els nois i noies hi van espontàniament, si volen, o bé adreçats per les seves famílies o bé pels seus professors.

I el tercer era concretar els circuits per donar preferència, sense cap burocràcia, els nens i nenes que, en el mateix institut, de comú acord amb les famílies, tinguessin un problema important.

Per tant, això és el que hem fet fins ara a Ciutat Vella, Girona ciutat, Reus, Tarragona ciutat; són alguns dels llocs en què ja ha començat aquest programa, que vostè sap que tenia un procés d'implementació progressiva.

L'avaluació, la farem..., hem decidit que sigui la Fundació Gol i Gorina, una fundació important en recerca de primària, que ens en faci l'avaluació, i ja està treballant en quins seran els indicadors primerencs per a aquesta avaluació a final de curs.

Però al damunt d'això s'ha sobreposat un projecte molt important, que és un projecte liderat pel doctor Valentí Fuster, un projecte d'abast internacional, on algunes

escoles de Catalunya formaran part d'un multicèntric de prevenció de l'obesitat infantil com a prevenció de la malaltia cardiològica.

Per tant anem sumant més expertesa dintre un projecte que es va generalitzant, perquè entenen, ens creiem que la salut pública, la promoció de la salut en l'àmbit escolar, on hi són tots els nens i nenes, totes les famílies de Catalunya, per sort, es barregen allà, i els seus ensenyants, és el millor lloc o un dels millors llocs...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...per fer educació per a la salut.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora diputada, vol repreguntar? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per a l'elaboració del calendari laboral aplicable als sectors d'activitat econòmica (tram. 310-00391/07)

Doncs, passem a la següent pregunta, que formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat i Culleré. Té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable senyor conseller, el passat dia 24 de març, Dijous Sant, a Catalunya va ésser, és i crec que serà a tots els efectes dia laborable. Si és així, com és que hi ha un sector molt determinat dins del teixit industrial català que va trobar disminuïda pràcticament la seva capacitat laboral i operativa a causa, evidentment, de les restriccions de trànsit, segons la Resolució del Govern 3545, del 23 de desembre del 2004? L'afectació va ser en els principals eixos de comunicació i de transports de mercaderies a Catalunya, on –com molt bé vostè coneix, honorable conseller– conflueixen tots els moviments més importants entre ports, aeroports, polígons industrials de tot tipus i inclosos els centres logístics i comercials. Com i de quina forma pensa garantir l'exercici del dret constitucional i estatutari d'empreses i treballadors a poder treballar?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep Maria Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, jo suposo que vostè és conscient i coneixedora que la fixació dels horaris laborals, del temps de treball i la seva dis-

tribució és una potestat que ha estat transferida per les lleis a les empreses i als treballadors, i que l'Administració no participa en la determinació de com es distribueix la jornada en còmput anual. Això és negociació col·lectiva, el que ens correspon exclusivament a l'Administració de la Generalitat és fixar el calendari de festes i, segons diu la Llei, d'aquestes n'hi ha nou de caràcter estatal, tres les fixem les comunitats autònomes i dos els ajuntaments. Les comunitats autònomes, si alguna de les festes de caràcter estatal cau en diumenge, hi podem afegir alguna vegada una festa tradicional que considerem que també es pot i s'ha de celebrar com a festiu.

En aquest sentit, aquest calendari de festes laborals s'aplica a tots els sectors. Les altres regulacions adjacents, que obliguin limitacions o no a una determinada activitat econòmica, tenen la seva pròpia regulació, i les del trànsit no depenen del Departament de Treball i Indústria.

El president

Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Molt bé, moltes gràcies, president. Permeti'm, conseller, donar-li primer de tot les gràcies per la seva resposta, però vostè sap que el Dijous Sant, perquè vostè no m'ha dit el contrari, és dia laborable, i com a dia laborable totes les empreses de Catalunya, com vostè ha dit, tenen uns horaris comercials o, evidentment, de treball. Permeti'm que li recordi que les restriccions de trànsit, com vostè ha fet esment, per als vehicles de transport històricament, amb anteriors governs i fins i tot a la resta de l'Estat, s'han aplicat a partir de les catorze hores del dia esmentat. Amb aquesta restricció, de nova aplicació per vostès, pel Govern de la Generalitat, aquest any –enguany– ha sigut de les vuit hores del matí fins a les vint-i-dues hores del vespre. Per tant, han sigut catorze hores seguides que han afectat directament el transport, però també, directament i d'altres indirectament, totes aquelles empreses i sectors que no varen poder recepcionar o expedir les seves mercaderies o productes dins dels horaris laborals i comercials de Catalunya.

Com en anteriors anys, l'operació sortida, les retencions no es van produir dins de la jornada matinal laboral, sinó a partir de les disset hores, principalment a l'autopista A-7 i a l'A-2. Segons notícies del seu mateix Govern, l'operació sortida a Catalunya de vacances de Setmana Santa s'iniciava oficialment a les quinze hores. Per què, doncs, han impedit la llibertat de l'accés al treball a la indústria a Catalunya de vuit a catorze hores, senyor conseller?

El president

S'ha acabat el temps.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Però esperem i desitgem que el conseller sigui un conseller de tots en la defensa d'un sector que ha estat a precari en aquesta ocasió.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Rafé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, és veritat que a Catalunya –a Catalunya i en algunes altres comunitats– el Dijous Sant és un dia laborable –no així, a altres comunitats–, però també és veritat que cada vegada més, fruit dels convenis, aquesta situació, que és un dia que es pot treballar, es compensa en els convenis col·lectius i molta gent ja surt abans.

Des d'aquesta perspectiva és la necessitat de regular el trànsit la que obliga a establir restriccions. Li poso, per exemple, un exemple que es va produir l'any passat: un accident a les 9.18 del matí, un camió implicat, autopista AP-7, la retirada d'aquell camió connectada amb la sortida va produir retencions de trenta quilòmetres que no van poder superar-se fins a les 19.17 del mateix dia. No és una experiència inventada, és la de l'any passat. Sobre experiències com aquestes és com es prenen les decisions a fi i efecte d'evitar-les.

Possiblement, quan s'estableix una restricció sobre la circulació s'ha de fer d'una manera motivada. Crec que hi han motius evidents com perquè aquesta mesura sigui...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...equilibrada i positiva amb el conjunt de la ciutadania.

El president

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre d'òrgans judicials que es preveu crear durant l'any 2005 (tram. 310-00387/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, la pregunta és conèixer el nombre d'òrgans judicials que es preveu crear durant l'any 2005. Vull recordar que l'any 2004 es van crear a Catalunya quatre nous jutjats, a part dels jutjats mercantils, i que vostè ha dit en alguna pregunta parlamentària que durant

l'any 2005 es crearien sobre uns vint o vint-i-cinc jutjats. Voldria saber si aquesta previsió és real i quan es preveu aquesta creació i, si es possible, a on.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Josep Maria Vallès.

El conseller de Justícia

Efectivament puc confirmar que durant l'any 2005 es crearan vint-i-dos jutjats i tres seccions d'audiència. D'aquests jutjats, set entraran en funcionament abans de l'estiu i la resta abans que finalitzi l'any, d'acord amb la normativa corresponent.

El president

Té la paraula l'honorable senyora diputada.

La Sra. de Gispert i Català

La meua pregunta, honorable conseller, va en la línia que si bé vostè ha afirmat la creació d'aquests vint-i-cinc jutjats, per les notícies que nosaltres tenim, no verbals, sinó en paper, els jutjats que es crearan abans de l'estiu no seran set sinó cinc dels vint-i-cinc que vostè ha dit. I ho dic perquè tenim un informe del Consejo General del Poder Judicial sobre el Reial decret del Ministeri de Justícia el qual estableix la creació de cinquanta-sis o cinquanta-set òrgans judicials per tot l'Estat espanyol, dels quals cinc –només cinc– són per a Catalunya. Llavors, a part que això sembla que sí que va d'aquesta manera i que en un parell de mesos, doncs, tindrem l'ordre ministerial corresponent, del que ja no tenim tanta seguretat és si els altres vint es crearan abans de final d'any. Aquest és l'interrogant que nosaltres tenim i que posem a la seva consideració, perquè des del Consejo General del Poder Judicial, doncs, diuen que no hi ha anat cap altre informe ni esperen cap altre informe del Ministeri en aquest sentit.

Vull recordar-li que en la Comissió de Justícia d'aquest Parlament moltes proposicions del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per a la creació de jutjats de tots els ordres jurisdiccionals han estat rebutjades pels partits que donen suport al Govern, precisament, per la imminència d'aquestes ordres ministerials. És clar, la imminència no és tal si en principi l'únic que ens vindrà són aquests cinc jutjats. Jo espero que els altres vint vinguin, però, com que ja no és tan imminent, espero que les properes proposicions, doncs, es puguin aprovar i s'accepti que si realment això ha de venir d'aquesta manera, doncs, tots «apretem» i instem amb més seguretat el Govern de l'Estat i el Ministeri de Justícia per a la seva creació.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, em ratifico en la primera part de la resposta: seran set, dos jutjats contra la violència domèstica, que

ja han sortit publicats en Reial decret del 4 de març, i cinc jutjats més, per tant, set, d'acord amb el projecte de Reial decret del qual tenim coneixement en el Departament de Justícia.

Però aprofito per fer alguns aclariments en benefici de la cambra sobre la política de creació d'òrgans judicials. Primer, és cert que no hi ha òrgans judicials suficients per la càrrega que genera una societat dinàmica, cada cop més inclinada al litigi judicial i cada cop menys pactista, com em deia ahir un professional del dret d'una comarca septentrional del país.

En segon lloc, s'ha de saber, i vostè ho sap, senyora diputada, que la fragmentació competencial i la centralització del poder judicial priva la Generalitat de poder crear aquests òrgans. Ha de fer-ho amb negociació amb el Govern de l'Estat, comptant amb informes del Tribunal Superior, del Consell General, que tenen en compte criteris interessants, però no tots els criteris que han de conduir a la creació d'aquests òrgans.

Tercer, no per crear més òrgans judicials, no per crear més òrgans assegurarem més eficiència del servei si qui tenen l'autoritat per a gestionar-los, que no és la Generalitat, no els gestionen adequadament.

Per això és essencial que l'increment vagi acompanyat de reformes molt importants en l'organització de la justícia, com les que preveuen l'Estatut i les reformes proposades de la Llei orgànica del poder judicial.

El nombre i la ubicació d'aquests nous òrgans s'aniran ajustant a les recomanacions del nou mapa judicial de Catalunya, que com vostè sap s'està elaborant en el si del Consell de la Justícia de Catalunya, amb participació de representants de tots els sectors implicats i d'acord amb una combinació de variables que són pertinents en aquesta qüestió: càrregues actuals, població actual i futura, canvis estacionals, sistemes de comunicació, etcètera.

Finalment, mentrestant, el Govern s'ha proposat no crear, perquè no pot encara que vulgui...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...sinó impulsar la creació de no menys de cinquanta òrgans judicials durant la legislatura.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

Si durant aquest any... –amb permís del president–, si durant aquest any n'hem obtingut vint-i-dos, espero poder arribar a la fita que ens havíem establert.

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a eliminar la prostitució de les carreteres de Girona (tram. 310-00390/07)

El president

Té la paraula per poder formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera. Té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies, president. Honorable consellera Tura, suposo que en aquests moments ja sap que a les comarques gironines ha ocasionat vostè una gran decepció ateses les grans expectatives que havia generat en un principi quan havia anunciat que acabaria amb les xarxes de proxenetes i amb la prostitució a les carreteres. Lluny de tot això, dos anys després d'aquests anuncis, la prostitució s'ha incrementat en un 50 per cent, les prostitutes a la carretera estan a totes les carreteres de Girona i, el mes de setembre, els diaris de la majoria del país van recollir les seves visites nocturnes a alguns bordells de l'Alt Empordà, on deixarem de banda la qualitat dels llençols que vostè va inspeccionar.

Sabem que va anunciar també mesures, com obstacles en els vorals de la carretera perquè no s'aturessin els cotxes i, també, que els Mossos d'Esquadra identificarien tots els clients de les prostitutes de carretera.

En aquest moment, senyora consellera, què ha fet de tot això?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. D'entrada ser molt realista i no formular les qüestions com vostè les acaba de plantejar, perquè les acaba de plantejar amb una exageració i amb un to que fins i tot ens ha allargat el període de temps que portem governant. No sé si ho sap, però no portem dos anys, per tant, és impossible, d'acord?

Bé, m'alegro que es generessin expectatives i espero que la decepció no sigui plena sobretot si aconseguim que algunes persones no en facin, d'aquest tema tan seriós, alguns temes de superficialitat i de demagògia a l'hora de plantejar-los.

Per tant, jo el que li puc explicar, si em deixen..., el que els explicaré és que efectivament el nombre de controls estàtics i mòbils que s'ha fet per part de la Policia de la Generalitat ha estat més del doble del que es va fer l'any anterior, i que la resposta o l'acció policial, buscant i esbrinant si es dona algun supòsit penal per poder actuar, doncs, s'ha incrementat considerablement.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Miri, senyora consellera, superficialitat i demagògia la seva, perquè vostè té una política de titulars. Recorda?: «Tolerància zero a l'alcohol», va haver-la de retirar per discrepàncies amb el conseller d'Agricultura. «Turisme de borratxera», no li diem ja el mal que va fer a la Costa Brava.

Miri, la seva eficàcia ha sigut nul·la o pràcticament nul·la. Per què? Perquè amb titulars, amb política de titulars i amb excursions esperpèntiques no s'arregla el problema de la prostitució a les carreteres. Perquè la mesura d'identificació dels clients era pràcticament inaplicable perquè era pràcticament inconstitucional, és així, perquè es vulnera el dret a la intimitat d'uns clients d'un negoci que en aquest moment no és il·legal.

Per tant, el que li recomanem és que insti la regularització d'una vegada. Li recomanem també que tingui en compte el conjunt de mesures que es van prendre en el Govern anterior, que utilitzi el Decret que fixa els requisits dels locals de pública concurrència i li anunciem que presentarem la iniciativa que va acordar el Govern ja en la passada legislatura, i a la qual el seu Grup polític va votar en contra, per tal que es regularitzi el tema a Madrid, que és on tenen les competències. Insti'n la regularització, consellera, i així donarà als mossos d'esquadra els instruments que necessiten per acabar amb aquest problema.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. El que li puc dir és que durant aquest any 2004 s'han produït un total de vint-i-sis detencions de proxenetes que comercialitzaven amb persones humanes, que les maltractaven, que les esclavitzaven, que les obligaven a prostituir-se. I, per tant, per nosaltres, això, que a més és el cent per cent més del que es va aconseguir l'any anterior, no és ni superficialitat, ni demagògia. Primera qüestió.

Segona, el Departament d'Interior té molt avançat un text per regular i plantejar una regulació integral d'aquesta qüestió, tot i sent conscient que no tot recau en l'àmbit del Parlament de Catalunya.

No obstant això –no obstant això–, no confongui el públic. Perquè vostè formula una pregunta sobre la prostitució a les carreteres, acaba parlant d'un decret que regulava només les condicions físiques que havien de tenir els bordells, i res té a veure, per tant, les condicions físiques dels bordells amb l'existència o no de persones que caminen per una carretera i que vesteixen, potser, tal vegada, extravagantment.

Ara sí...

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

...sembla que a vostès això els fa molt mal als ulls. Nosaltres fem un plantejament més global, d'allò que es veu i d'allò que no es veu també.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions previstes davant l'anunci del Govern de l'Estat de construir una línia de 400 kV entre Bescanó (Gironès) i Baixàs (Rosselló, França) (tram. 310-00383/07)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Honorable conseller senyor Rañé, ara fa quatre mesos, vostè va tenir oportunitat, contestant una interpellació, de recordar allò que fixa l'Acord del Tinell: evitar la construcció de línies d'alta tensió fins que s'hagi finalitzat el nou Pla energètic de Catalunya, excepte les que siguin valorades com a imprescindibles per a la implantació de transport ferroviari.

Recentment també ha transcendit l'acord de govern en el sentit de garantir el subministrament al tren d'alta velocitat, i, per tant, els corredors fins Riudarenes i Santa Llogaia, amb una línia d'alta tensió, deixant per al Pla d'energia, que en aquests moments s'està redactant o s'està ultimant, la necessitat o no, la conveniència o no de la nova interconnexió amb França.

Ara fa una setmana vaig tenir oportunitat, en representació de la coalició d'Iniciativa per Catalunya Verds i Esquerra Alternativa, de presentar una proposta alternativa a la que planteja –de fet, fa anys que planteja– Red Eléctrica.

Es fa necessari, doncs, esgotar totes les vies de negociació per resoldre les qüestions de caràcter tècnic i mediambiental relacionades amb la potència i el traçat, les que es plantegin, les que plantejem els diferents grups parlamentaris, els partits polítics, les entitats i sobretot els ajuntaments i altres administracions locals.

De fet, vostè mateix ho deia, contestant aquella interpellació: «Qualsevol mesura que es prengui en aquest tema hauria de comptar amb els acords dels ajuntaments, i fins i tot tenir present, molt present, tots els efectes mediambientals que podria produir.»

No cal que li recordi, perquè vostè ho sap perfectament, el malestar que ha creat la tramitació per part de Red Eléctrica i del Govern estatal dels estudis d'impacte ambiental de la connexió amb França. Ajuntaments de tots els colors, li ho asseguro, i n'hi ha que no tenen cap mena de relació amb entitats ecologistes, dels consells comarcals i de la Diputació de Girona s'han manifestat obertament en contra d'aquesta manera de fer.

Per tot això, li preguntem quines actuacions pensa portar a terme el Consell Executiu davant de l'anunci del

Govern central de la construcció d'una línia de 400 entre Bescanó i Baixàs, menystenint o menyspreant el que tenim a dir, que pensem que és molt, des de Catalunya.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, crec que l'actuació del Govern, pel que fa a aquesta situació, ha estat sempre la mateixa: la de defensar els interessos globals de Catalunya, els de les persones que hi viuen i les oportunitats de treball per a aquestes persones. Aquest és el criteri bàsic, fonamental, i el primer.

A partir d'aquí, ens hem plantejat una actuació que té com a horitzó el respecte al pacte del Tinell, el respecte als acords que ha assolit aquest Govern amb els empresaris i els sindicats, en el si de l'Acord estratègic, i també l'objectiu claríssim de gestionar amb cura, dialogant amb el territori, informant-lo, buscant generar l'opinió i el posicionament sobre la realitat de les propostes que hi ha, i respecte a les qüestions relatives a la línia elèctrica, perquè aquesta infraestructura sigui l'adequada, sostenible i respectuosa amb el medi ambient.

El pacte del Tinell, com deia vostè, preveu evitar les línies d'alta tensió mentre no hi hagi el Pla d'energia. I a partir d'aquí, per activa, per passiva, a molts diputats que han preguntat en aquesta cambra, i a la mateixa Red Eléctrica i al Govern, se li ha dit que, del tros que va des de Santa Llogaia fins a la frontera, el procés d'interconnexió que no és necessari per alimentar l'AVE, només en parlarem després d'haver definit la posició del Pla de l'energia.

Els trossos, o els dos trossos, o els dos ramals, que vénen des de Bescanó fins a Santa Llogaia i de Bescanó fins a Riudarenes, i les tres subestacions que configuren aquesta activitat, el Govern ha manifestat..., ha constatat la necessitat que es facin a fi i efecte d'alimentar el tren d'alta velocitat.

El Govern ha informat els ajuntaments i ha dialogat amb els ajuntaments afectats per aquestes infraestructures, Bescanó - Santa Llogaia, Bescanó - Riudarenes, que són les que en aquests moments considerem necessàries per alimentar l'AVE. I tot això sense perjudici (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que l'actuació de la interconnexió...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Treball i Indústria

...quedarà sempre en funció del que decidim en el Pla de l'energia.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial (tram. 302-00115/07)

Doncs, s'ha acabat el torn de preguntes, i passàrem al novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'equilibri territorial. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Gràcies, senyor president. Bé, la interpellació que ha donat lloc a la Moció que ara substanciem se sustentava en un conjunt d'indicadors –en vaig enumerar més de vint-i-cinc, però probablement en podia haver enumerat molt més– que constataven, des del meu punt de vista, nítidament, tal com vaig exposar, no només la paràlisi, sinó fins i tot un clar retrocés en les polítiques d'equilibri territorial dutes a terme pel Govern de Catalunya; una situació, des del nostre punt de vista, que, si no es corregeix, portarà a una situació en la qual cada cop més Barcelona i la seva àrea metropolitana actuaran com un xuclador que ho arrossegarà tot.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

D'aquests indicadors, basats en fets, propostes i declaracions d'intencions, n'hi ha uns de molt significatius, com els pressupostaris –m'hi vaig referir en la interpellació–, o la lletra de fons de temes tan importants com la llei electoral i la futura organització territorial, si acaba quallant.

Són indicadors que incideixen en molts àmbits sectorials –sanitat, indústria, turisme, agricultura, medi ambient, comunicacions, ensenyament– i indicadors que també afecten, des d'un punt de vista territorial, bona part de Catalunya.

Per això hem presentat una moció extensa, conté setze punts, dels quals, si em permeten, en destacaré els més significatius en tres o quatre blocs.

El primer d'ells és impulsar una nova llei de muntanya. L'actual, nosaltres creiem que ha permès fer molta feina, però que, entre d'altres coses, aquesta nova llei ha de potenciar els plans comarcals de muntanya, que són unes eines que s'han demostrat extraordinàriament útils i que han permès fer polítiques transversals amb eficàcia, gràcies a la coordinació del Departament de Política Territorial.

Un projecte de llei de petits municipis que garanteixi la seva viabilitat i que els doni veu institucional. Ho deia abans, ho vaig dir en la interpellació: ens preocupen molt els criteris que alguns partits, especialment el socialista, defensen, pel que fa a la llei electoral.

I també ens preocupa la proposta que ha fet el tripartit, per incloure en l'Estatut, que, de fet, es carrega les comarques –ja tindran temps, segurament, això, de veure-ho–, un ens que pensem que està fent moltíssim per l'equilibri territorial i per fer possible que els municipis petits i mitjans puguin donar també serveis de qualitat.

En un altre bloc, dins de la Moció, proposem avançar per treballar per aconseguir períodes transitoris que

permetin que moltes comarques de l'interior de Catalunya –comarques amb tradició industrial, comarques on el pes específic del sector primari encara és considerable– puguin continuar rebent fons europeus. S'ha fet molta feina aquests anys gràcies a aquests fons per consolidar i fer créixer el sector turístic i el sector industrial. La canalització cap a aquestes comarques de fons comunitaris, també ho deia en la interpellació, ha permès subvencionar actuacions tan importants com centres d'empreses, centres de formació, centres tecnològics, polígons industrials, aules d'hostaleria, etcètera.

També relacionat amb l'àmbit econòmic, i atesa la poca sensibilitat que fins ara ha tingut el tripartit a les iniciatives realistes, possibilistes presentades en comissió, demanem que s'impulsi un programa específic d'empresa i territori per promoure la creació d'empreses adaptades al medi arreu del país.

I també demanem en aquesta Moció que hi hagi un impuls de les infraestructures de comunicació transversal de les comarques de l'interior, amb una atenció especial a les comarques del Pirineu. El mateix president Maragall s'ha referit més d'una ocasió, per exemple, a l'eix pirinenc, tot subratllant-ne la seva importància. No obstant, ni als pressupostos de l'Estat, ni tampoc als de la Generalitat, com a mínim fins avui, veiem que continguin cap partida pressupostària que no siguin anualitats de projectes del Govern de l'època en què hi havia Convergència i Unió.

Bé, i, en la mateixa línia, altres iniciatives que per nosaltres són importants, com, per exemple, consensuar amb tot el sector de l'àmbit del turisme rural actuacions que permetin això, no?, actualitzar la normativa reguladora d'aquest àmbit, perquè hi ha molta preocupació en el sector.

O d'altres que el que pretenen és que la mateixa intervenció que va tenir el conseller en la rèplica que va fer quan parlava que s'estava fent una tasca molt important, per exemple, en sòl residencial i sòl industrial... Bé, nosaltres ho coneixem perquè ho ha explicat a la premsa, però el que sí que demanem és que vingui aquí, en seu parlamentària, i que, durant el decurs de l'any 2005, presenti una proposta clara d'actuació en sòl industrial a totes les comarques de muntanya i un catàleg específic per a les comarques del Pirineu; és a dir, allò que ell diu, de cara enfora, que es farà, doncs, que es concreti on s'ha de concretar, que és en seu parlamentària.

El vicepresident primer

Senyor Casadesús, ja se li ha acabat el temps...

El Sr. Casadesús i Barceló

Bé, simplement, doncs, aquests eren els blocs que volia defensar com a més importants.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Casadesús. El Grup Parlamentari Popular ha presentat esmenes; per a la seva exposició, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., bé, evidentment, nosaltres vam seguir molt atentament la interpellació que va fer el diputat Casadesús. I, evidentment, va ser una interpellació molt densa, amb molts temes a tractar, que nosaltres compartim, en línies generals, i que entenem que és d'una importància cabdal per a la cohesió territorial de Catalunya.

Evidentment, nosaltres compartim bona part d'una moció que, evidentment, és molt llarga, estem enraonant de setze punts, i el que hem fet és introduir una sèrie d'esmenes per..., sobretot unes esmenes moltes d'elles de caire tècnic, unes altres més de concreció de la redacció a l'hora de pactar terminis... Jo crec que en línies generals són esmenes que són acceptables. I, per tant, si el ponent les accepta, nosaltres li donarem suport..., en línies generals, donarem suport a la Moció presentada per Convergència i Unió.

La primera de les esmenes, o les dues primeres esmenes van amb relació al desenvolupament de la nova llei de muntanya, per la millora dels plans comarcals de muntanya, per potenciar-los, i després també impulsar l'activitat de l'Institut de Desenvolupament i Promoció de l'Alt Pirineu i Aran.

I aquí el que volem fixar sobretot són terminis. Evidentment estem acostumats que el Govern sempre digui que farà moltes coses, que aprovarà molts plans, però nosaltres el que volem és que el Govern, d'una vegada per totes, fixi uns terminis per la qual cosa això definitivament..., estiguin marcats i definits. Nosaltres demanem que no excedeixi, l'aprovació d'aquesta nova llei de muntanya, el 31 de desembre del 2006. I em refereixo a l'aprovació del projecte definitiu, no a l'aprovació inicial, com a vegades sembla que vulgui fer el Govern.

Una altra de les esmenes que aquí, a la millor és més complicat d'arribar a un acord és amb relació a la supressió del punt 4.

Però nosaltres entenem que la llei de petits municipis, encara que no diem que hi estem en contra, evidentment, sí que entenem que, per un criteri d'oportunitat, seria bo mirar a veure..., primer, ja tenim ara mateix la Llei municipal i de règim local, esperar a veure com està la Llei d'ordenació territorial i, a partir d'aquí, fixar, a la millor, uns criteris complementaris a aquesta llei de petits municipis.

Hi ha també una esmena, hi ha fet també referència el senyor Casadesús, envers el turisme rural, a la modificació de la legislació, que nosaltres tenim una certa preocupació. El sector ens ha traslladat aquesta preocupació envers la legislació. No hi ha acord i, per tant, entenem que efectivament, aquesta legislatura s'ha d'adaptar a les noves necessitats del sector i no impulsar, d'una manera directa, i, més que impulsar, a vegades imposar al sector quina és la dinàmica que han de tenir ells mateixos, que, es vulgui o no, és la seva pròpia activitat econòmica.

I també una sèrie d'esmenes importants, amb relació als fons de cohesió, als fons europeus; unes esmenes que ja són el reflex d'allò que en el seu moment el diputat del nostre Grup, Manuel Ibarz, ja va defensar en una interpellació al conseller envers aquests fons. Evidentment, el que es demana és un règim transitori 2007-2013, per

no perdre aquests fons, que són necessaris per a la cohesió territorial del nostre país. Evidentment, les últimes notícies que tenim de les negociacions que s'estan obrint en el si de la Unió Europea no són positives; evidentment, jo crec que hi ha un posicionament de feblesa per part del Govern de l'Estat envers aquestes negociacions. Esperem que es capgirin i que el Govern del senyor Zapatero faci el que jo crec que uns altres governs, en aquest cas governs del Partit Popular, van fer amb relació a la defensa dels fons europeus.

També, i fent comentari de la resta de la Moció, evidentment el punt 1, l'impuls de les infraestructures, és evident que en els últims pressupostos de l'Estat no es contempla la millora, per exemple, de la nacional 260. I en el PEIT –que aquest matí hem tingut ocasió de veure, amb la interpellació del senyor Rull, o la pregunta del nostre president, senyor Piqué– també creiem que és oblidat, en el PEIT que s'ha formulat; esperem que sí que estigui en les al·legacions que ha fet el Govern, que a hores d'ara també desconeixem.

Amb relació al que és la Xarxa Natura 2000, ja hi va haver una interpellació, que va fer el senyor Espadaler, a la qual nosaltres, el nostre Grup, mitjançant la diputada Eva García, hi vam donar suport. Evidentment no es poden imposar aquelles modificacions de la Xarxa que afecten tants municipis del nostre país, o alguna cosa tan emblemàtica com el gravamen autonòmic a l'impost sobre vendes minoristes al gasoli, que molt bé va defensar la nostra diputada Dolors Montserrat en una Proposició per retirar aquesta modificació de llei, que jo crec que impedeix, perjudica, les activitats econòmiques del nostre país, sobretot a les empreses transportistes i, en línies generals, tots aquells sectors que depenen molt del gasoli o de l'impost que això genera, no?

Evidentment, també hi ha una sèrie d'afirmacions. Evidentment, hi va haver una disminució –i això ho va defensar el senyor diputat Ibarz en els pressupostos–, una manca d'inversió a les comarques. Més de vint-i-tres comarques baixen el seu pressupost d'inversions envers l'any anterior. També és veritat que ho reconeix el mateix senyor Nadal en la resposta que fa al senyor Casadesús, en què hi ha comarques que disminueixen d'una forma alarmanant la seva inversió de l'any anterior.

Per tant, jo crec que, en línies generals, nosaltres hi donem suport, i esperem que s'acceptin la majoria de les nostres esmenes per poder donar suport a la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Nosaltres, senyor Casadesús, no donarem suport a aquesta Moció. És una moció extensa, densa, variadíssima, però que, en tot cas, reflecteix la diferència de model en matèria de polítiques d'equilibri territorial que tenim els grups que donem suport al Govern i el Govern actual, i el seu Grup.

I per què ho diem, això? Per què ho dic, això? Miri, vostè començava la seva interpellació parlant, o denunciant que el Govern tenia barcelonacentrisme; i aquesta, ja li va dir el conseller –jo ho recordo avui i li ho volia aclarir– que és –i segurament vostè s'hi sentirà identificat– una clàssica acusació de la política de Convergència i Unió amb relació a les tesis polítiques de model de país que el meu Partit, el nostre Grup Parlamentari, en aquest cas Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sempre hem mantingut. Ara, donant suport al Govern, vostè acusa el Govern del mateix; i ho fa extensiu a la resta de forces, progressistes, polítiques, d'esquerra que li donen suport.

El tema és que nosaltres tenim una Catalunya, una única Catalunya, variada, plural, riquíssima en la seva pluralitat i en la seva varietat, en la qual per al Govern l'objectiu fonamental no és dir que aquest és un territori de primera o aquell és un territori de segona, sinó que és el benestar dels ciutadans i les ciutadanes del país. I amb base a aquest objectiu fonamental –fixi's vostè quina diferència–, no ha de ser aquí un territori que ha de ser prioritari o un que no ho ha de ser; nosaltres diem: els ciutadans i les ciutadanes que conviuen, que viuen en aquest país han de tenir al seu abast, per part del Govern de la Generalitat, tots els recursos, tots els serveis que són necessaris. Perquè l'objectiu és la cohesió social, i per fer la cohesió social són necessàries les polítiques de cohesió territorial, per fer les polítiques de cohesió territorial i cohesió social es necessita una organització, una complicitat i l'establiment de tots els ponts necessaris perquè les institucions col·laborin, i després ve el tema de les fronteres. I el que no val ara, senyor Casadesús, després de vint-i-tres anys de Govern del seu partit, és que vostè em digui que hi ha aquí uns que són els aneguets lleigs, i altres, que són els aneguets *guapos*, per dir-ho d'alguna manera; perquè això no és així, és una forma errònia d'entendre la realitat d'aquest país.

Però dit això, el concepte d'equilibri territorial en el qual es basa el nou Govern parteix d'aquesta realitat única, en la qual tenim uns territoris amb diferents dinàmiques, i és evident que aquestes dinàmiques en alguns casos les hem de potenciar i, en altres casos, les hem d'equilibrar en base a una sèrie de polítiques determinades. I el Govern ho està fent, senyor Casadesús. Hi ha una llei de barris, en la qual vam tenir cura, tots els ponents i el mateix Govern, que recollís la necessitat que les inversions en matèria de barris es fessin d'acord amb un criteri d'equilibri territorial. Perquè és evident que a llocs que es concentra la població, es concentra una gran quantitat de necessitats; i també tots coneixem l'evolució urbanística d'alguns barris i ciutats de Catalunya. Però les problemàtiques estan disperses per tot el territori, i així s'estan atenent. I li diré que és objecte de la primera convocatòria de barris el centre històric de Balaguer, podríem parlar de la Mariola, de Lleida, podríem continuar en aquest camí.

O la inversió en carreteres, que vostè, per exemple, l'altre dia deia: «El 70 per cent de les inversions van a la regió metropolitana.» Miri, no. Les inversions en carreteres, que s'han incrementat un 70 per cent, permeten que en territoris i en comarques, com per exemple la Terra Alta, es faci per primera vegada una inversió en

matèria de carreteres per part del Govern de la Generalitat. O li diria també del tema de la Vall d'Aran, o li diria la comarca del Garraf, després de vint anys esperant les inversions en la C-31.

O li podríem dir que el Programa de sòl residencial, o de sòl industrial, que planteja –i no confonguem– la concentració de les polítiques de sòl industrial, però que, evidentment, estan equilibrades en tot el territori. I el Govern ho ha previst en el Programa que va aprovar el 23 de març passat, una inversió en matèria de sòl industrial, des de l'Alt Pirineu, a l'àmbit metropolità, les comarques centrals, les comarques de Girona, les de Tarragona, les de Lleida, les de Terres de l'Ebre.

Tota l'acció del Govern, senyor Casadesús, està justament impregnada d'aquesta transversalitat i aquest concepte que l'equilibri, l'equilibri territorial, és que l'objectiu són els ciutadans; hem d'anar allà on es necessiten les polítiques de foment, les polítiques públiques de foment del territori, de la seva economia, però sobretot de la seva cohesió social.

I és per això, senyor Casadesús, que nosaltres no donarem suport a aquesta Moció, ni tampoc a les esmenes del Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Moció que presenta el Grup de Convergència i Unió ens dóna la impressió, en primer lloc, que ens ha causat una certa sorpresa per la seva extensió, sobretot perquè intenta abastar-ho absolutament tot, però al mateix temps, des del meu punt de vista, doncs, no aprofundeix pràcticament en cap dels punts, no? Per tant, pretén solucionar d'un dia per l'altre problemes estructurals, problemes que no són pas conjunturals sinó que són de fons, problemes estructurals que s'arrossegueu des de fa molts i molts anys, i que, a més a més, el grup polític al qual pertany el diputat senyor Casadesús ha governat al llarg d'aquests anys, per la qual cosa ens causa aquesta sorpresa, no?

Per tant, jo no sé on deguera ser, on deguera estar, el senyor Casadesús, els darrers vint anys, però, efectivament, o bé ens han deixat el país de manera molt complicada, o bé els punts aquests –considero que és aquesta segona la vàlida–, aquests punts que vostè planteja d'un dia per l'altre no es poden plantejar amb aquesta frivolitat. Segurament no es poden plantejar amb aquesta frivolitat, justament, quan les dinàmiques o la planificació que el Govern planteja pel que fa a l'equilibri territorial està fent unes passes importantíssimes. Vostè sap que dissabte, per exemple, es va presentar –ho dic perquè vostè parla del Pirineu, de manera especial, a l'hora de fomentar i potenciar les comunicacions viàries i les infraestructures, al Pirineu especialment– el Pla territorial de l'Alt Pirineu i l'Aran, una eina seriosa, una eina potentíssima, per planificar el present, per planificar el futur,

una eina bàsica per protegir el nostre territori; però, al mateix temps, per evitar la dispersió urbana, per reforçar els nuclis urbans, els nuclis de població; i, per tant, per convertir-se, també, en una eina de desenvolupament econòmic molt i molt important.

A mi em sorprèn que vostè plantegi en aquests moments, doncs, de potenciar els consells comarcals, quan aquests consells comarcals... Ai, perdó, els plans comarcals de muntanya, quan aquests plans comarcals de muntanya han estat incomplets durant anys i anys, sistemàticament, en aquest mateix Parlament de Catalunya. Jo recordo que hi havia una moció, quan vostè era alcalde de Ripoll, en què justament l'adreçava al Govern perquè es complissin els plans comarcals de muntanya, com ho feia l'alcalde de Sort o com ho feien tants alcaldes del Pirineu, no?

Per tant, aquests plans comarcals de muntanya en el seu moment s'incomplien; ara demana que es potenciïn. Hi estem d'acord, però és que resulta que demana també que s'impulsi la vegueria..., perdó, la vegueria, l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran. I a mi també em sorprèn, perquè vostè sap que vostè mateix ha votat en contra, en aquest mateix Parlament, de l'establiment de l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Alt Pirineu i l'Aran, durant una votació, i una altra, i una altra. Bé, ara es demana que aquest Institut es revitalitzi, potser justament en el moment en què aquesta revitalització, diguem-ne que un cop hi hagi instituïda la vegueria de l'Alt Pirineu, tindrà menys sentit que existeixi.

Però en aquest cas, segurament tampoc hi estaran d'acord, perquè mentre els diputats del territori, els diputats pirinencs prenen plena coincidència a defensar l'establiment d'aquesta vegueria del Pirineu, doncs el president de la Diputació de Lleida expressa, de manera rotunda, radical diu ell, als mitjans de comunicació que està radicalment en contra de l'establiment d'aquesta vegueria de l'Alt Pirineu.

En tot cas, tot un seguit de contradiccions per arribar, doncs, a les comunicacions que vostè demana, les comunicacions que vostè exigeix. Precisament, aquest Pla territorial que es va presentar dissabte a Sort, com deia, és l'eina més seriosa de planificació per tal d'establir criteris objectius a l'hora de marcar prioritats per a les infraestructures. Un pla territorial que, efectivament, ens parla del túnel de Toses, ens parla de Comiols, ens parla de l'eix pirinenc. I ens parla d'una qüestió importantíssima, que és el foment del transport públic al Pirineu; per primera vegada, al foment del ferrocarril. Aquesta és la gran assignatura pendent de tots aquests anys; al llarg de tots aquests vint-i-tants anys no s'ha construït ni mig metre sol de via fèrria nova al nostre país. Per tant, tenim una oportunitat molt important, molt gran, per tal de vertebrar el país, també, alhora de les comunicacions i, per tant, a favor de l'equilibri territorial.

Pel que fa a les noves tecnologies, vostè és coneixedor dels projectes, dels plans, perfectament pressupostats, a l'hora d'estendre la banda ampla al territori, a l'hora d'estendre la fibra òptica al conjunt de les comarques de muntanya, un avenç molt important, com mai s'havia produït en el nostre país.

Parlava d'altres qüestions, importants, sens dubte. Però jo li vull recordar que, pel que fa al suport als petits municipis, aquest Govern ha multiplicat els seus esforços pressupostaris, de la mateixa manera que també ha dut a terme programes de planificació territorial, amb ajuts a plans d'ordenació urbanística per als petits municipis, com mai s'havia produït. De la mateixa manera que vostè sap que, per exemple, el fons de cooperació local destaca perquè el 72 per cent de les seves aportacions se situïn en àmbits territorials fora de l'àrea metropolitana de Barcelona, o bé, per exemple, que el Pla únic d'obres i serveis...

El vicepresident primer

Senyor Ausàs...

El Sr. Ausàs i Coll

...ha incrementat, les seves inversions, un 63 per cent, i el 75 per cent de les inversions es localitzen també fora de l'àmbit metropolità.

Per tant, per aquestes qüestions, nosaltres votarem negativament la seva Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ausàs. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Senyor Casadesús, nosaltres som els primers que volem reclamar l'equilibri territorial i, de fet, ho hem anat dient moltes vegades aquí, en aquest mateix Parlament. Creiem que a tot Catalunya s'han de tenir les mateixes oportunitats tant de qualitat de vida, de guanyar-se bé la vida, qualitat de serveis, de capacitat o disponibilitat per moure's d'un lloc a l'altre...

I nosaltres creiem que, precisament, això no és el que havia fet el Govern de Convergència i Unió. Faci la reflexió, senyor Casadesús. Potser ho havien intentat; dic «potser» volent ser benèvola, però el que està clar és que no ho havien aconseguit: comarques mal comunicades, amb carreteres a les quals no es feia mai cap manteniment; pobles que no tenien ni abastament d'aigua en condicions, i molt menys pobles amb electricitat o, fins i tot, amb telèfon en condicions. I ara vostè demana internet a tot arreu, però és que n'hi ha que encara no poden ni trucar correctament. I, per tant, ens sembla que una cosa és el discurs que estan fent ara i l'altra és la pràctica que havien portat a terme durant molt anys.

Però, com que això ja s'ha anat dient pels companys que m'han precedit, i anant més a la Moció, el que li hem de dir és que d'entrada ens n'ha sorprès el contingut, perquè no s'ajusta, no coincideix amb el que es va anar dient en el darrer Ple amb la interpellació. A la interpellació es va parlar molt de pressupostos, molt amb el mateix estil del debat de pressupostos, en què ja havíem viscut, doncs, unes interpretacions, entenem que molt esbiaixades, de com el Govern destinava di-

ners a unes comarques o a les altres. I es va centrar novament, aquesta vegada, en la interpellació, també a fer, entenem nosaltres, uns càlculs amb trampa.

I m'explico: perquè vostès el que feien era d'agafar..., com si el que anava a les comarques fos només el que sortia a la llista d'inversions, quan està clar que el que va a una comarca sí que és el que surt en la llista d'inversions, però també és allò que va en partides generals per a tot Catalunya i que està clar que després es distribueix per a tot Catalunya. No està escrit, en una comarca determinada, la part que li correspon del pressupost que va a centres sanitaris, o del pressupost que va a Educació, o del pressupost que va, per exemple, Al transport per carretera. És a dir, és evident que si hi ha una partida per a autobusos o per a transport de viatgers per carretera que ha crescut molt en el darrer pressupost, doncs, se'n beneficiaran totes les comarques, no les de Barcelona. I, a més a més, les Barcelona probablement són les que comparativament s'hi coneixeran menys, perquè les que estaven més desafavorides són les que proporcionalment més hi notaran els increments, en els darrers pressupostos que es varen donar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Per tant, nosaltres entenem que aquí el que s'està fent és molta demagògia, que aquest nou Govern de la Generalitat el que ha fet és incrementar partides que donin lloc a unes polítiques de més qualitat en temes bàsics, socials, de salut, d'educació, fins i tot, també, com ja he dit, de transport, de temes de medi ambient i de conservació del nostre entorn. I, per tant, nosaltres el que els demanàvem és que les properes vegades que vulguin fer càlculs ho facin d'una manera més acurada, que no es fixin només en aquella llista d'inversions, perquè està clar que si en unes inversions que hi han a l'àrea metropolitana de Barcelona tenim la línia 9 del metro, doncs, quedaran comparativament molt més altes les inversions a l'àrea metropolitana que les d'una altra comarca que no tingui la línia 9 del metro. Però és que només amb això no sabem si es persegueix o no es persegueix l'equilibri territorial. I nosaltres entenem que amb les noves línies, amb el nou model d'aquest Govern catalanista i d'esquerres, sí que s'està buscant molt més l'equilibri territorial del que s'havia buscat en els darrers anys.

I és per això que entenem que no té sentit aquesta Moció, la considerem innecessària, i per això hi votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Eudald Casadesús.

El Sr. Casadesús i Barceló

Bé, gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, doncs, agrair al Partit Popular les esmenes que han presentat; demostra que s'han llegit amb sensibilitat, doncs, una moció que des del nostre punt de vista en té molt poc, de demagògica. Jo crec que, si hi ha algú en aquest hemicycle que durant molts anys ha demostrat que són mestres de la demagògia, precisament no som nosaltres. Precisament, si hem presentat unes propostes en aquesta

Moció que podrien semblar, doncs, poc aprofundides, tenien un objectiu clar: facilitar a tots els grups que hi poguessin donar suport, que no se sentissin incòmodes amb la seva proposta; aquest ha sigut un objectiu clar.

I, per tant, doncs, agraeixo, en aquest cas, al Partit Popular que hagi presentat les esmenes, esmenes en què jo, concretament a la 1, 2 i 3, el que faria seria una proposta de transacció, que ho hem comentat aquest matí, que sembla que el senyor Llobet acceptaria, i també una proposta de transacció entre la nostra i la número 5, i, simultàniament, li acceptaríem l'esmena número 4 tal com s'ha formulat. El text de les transaccions és aquest, senyor president. *(L'orador en lliura el text al president.)*

Bé, i ja per acabar, doncs, dir que una vegada més he de lamentar la poca sensibilitat del tripartit en un tema com aquest. *(Remor de veus.)* El senyor Labandera entenc que és un bon orador, té molta retòrica, la té bona, però, escolti, el que compta són els fets. I els fets ens diuen –i va per a tothom–, contrastats i contrastables, que l'any 2004 va ser un pressupost perdut i que el 2005... El senyor Ausàs em sorprèn molt, jo sí que estic sorprès de la seva actitud, com canvia, si dóna suport al Govern o si està a l'oposició; vostè sí que ha fet un canvi espectacular, camaleònic, senyor Ausàs, no? Però els fets són que el 70 per cent de les inversions del pressupost del 2005, s'ho mirin com s'ho mirin, van a l'àrea metropolitana de Barcelona i al seu entorn més immediat.

Per tant, aquesta tendència s'ha de trencar, perquè si no, senyores i senyors diputats, allò que deia abans: que Barcelona i l'àrea metropolitana actuaran com un xucclador, serà un fet inevitable. I aquí hi ha molts diputats i moltes diputades que, encara que aparentment facin un discurs en un altre sentit, sé perfectament que, quan pensen internament, saben que això que estic dient és veritat.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Casadesús, s'ha de firmar...

El Sr. Casadesús i Barceló

No, és que n'hi havia donat una... *(Veus de fons.)* Val, ja la signo.

El president

Gràcies. *(El Sr. Llobet Navarro demana per parlar.)* Senyor Llobet...

El Sr. Llobet Navarro

President, és per demanar votació separada del punt 4.

El president

Molt bé.

(Pausa llarga.)

El Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya ha demanat votació separada del punt número 4. Votaríem, per tant, en primer lloc, el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 39 vots a favor, 15 abstencions i 72 vots en contra.

Votaríem la resta de la Moció, amb les esmenes transaccionals incorporades.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 72 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran (tram. 302-00116/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atenció a la gent gran. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem la Moció subsegüent a la interpellació que varem fer el dia 7 d'abril, i és una moció que vol posar remei a la situació de frau a la ciutadania en què es troben les famílies, les persones grans que tenen necessitat d'una residència, i, tot i que el Departament de Benestar i Família, és a dir, el Govern de Catalunya, té 1.600 places d'oferta pública buides, no les adjudica. Això és un frau als ciutadans i ciutadanes i, a més a més, un engany a aquest Parlament que s'ha produït doblement. Des de Convergència i Unió estem segurs que tots els grups donaran suport a aquesta Moció, perquè no hi ha excusa per no votar-la.

Primer, parlem de minimitzar la llista d'espera, una llista d'espera que, gràcies a la gestió de l'actual Govern de la Generalitat, és de més de vuit mesos i tenen gairebé tres mil expedients de sol·licituds per valorar pendents, reconegut pel director general de l'ICASS en la reunió del 15 de març a la taula tècnica de la gent gran. Segur que estaran d'acord a donar suport a minimitzar les llistes d'espera.

També demanem cobrir immediatament les 1.600 places col·laboradores acreditades, buides, que són oferta pública, perquè en la darrera nota de premsa de la consellera de Benestar i Família, quan diu que té 19.710 places d'oferta pública, hi té les col·laboradores; fins i tot hi té les 1.600 buides, aquí dins. Si la consellera no sap comptar, anem espavilats.

(El vicepresident segon substitueix el president en la direcció del debat.)

I fins i tot se n'ha adonat el Síndic de Greuges, que aquest diputat, tal com va prometre, l'endemà de la Moció del 7 d'abril, va fer una queixa al Síndic de Greuges i en va demanar la intervenció, perquè és vergonyós tenir 1.600 places buides i que el Govern de la

Generalitat miri cap a una altra banda quan hi ha 1.600 famílies, com a mínim, patint i podent tenir una solució al seu problema i tenint pressupost per donar-hi resposta. És una autèntica vergonya.

I, per tant, cal també complir els compromisos que la Generalitat té en tot el sector de les residències, que també es van concretar en aquesta taula tècnica de la gent gran i que el director general de l'ICASS, amb sou de secretari general, va també refermar. I, per tant, doncs, demanem que es compleixi el compromís. No hi estan d'acord, que la Generalitat compleixi el seu compromís? Donar compliment real al compromís expressat pel president de la Generalitat de crear 1.500 places noves. No hi estan d'acord, en el compromís que va dir aquí el president de la Generalitat? Estem segurs que qui dóna suport al Govern també donarà suport al seu president, i crearan les 1.500 places noves i no ens enganyaran amb places adjudicades l'any 2002 i amb places col·laboradores, les que no omplen; després, les places que no omplen ens diuen que seran les que ampliaran l'oferta pública. Això, realment, no hi ha qui ho entengui; és una autèntica contradicció.

I, també, per tant, modificar el Pla d'acolliment residencial per fer-lo accessible de les rendes més baixes a les rendes mitjanes, perquè això ho posen en el programa electoral del tripartit i ho posa el programa electoral de Convergència i Unió, amb una diferència: nosaltres ho haguéssim fet, i vostès no ho fan.

I, per tant, doncs, el que els demanem és que posi solució a aquest temes, perquè això crea una situació d'indefensió de la gent gran. Una persona gran amb dependència avui a Catalunya es troba que l'esforç de la darrera legislatura del Govern de Convergència i Unió de crear més de 7.000 places s'ha quedat en res, perquè vostès ara les tenen i no les omplen.

El pressupost de la Generalitat en aquest concepte la consellera ens explica que ha crescut. El que voldríem que creixés de veritat és la sensibilitat d'aquest Govern cap a la gent gran, cap a donar solució als seus problemes, i no estar amb notes de premsa que no s'aguanten per enlloc, i celebrem que el síndic de greuges hagi intervingut d'ofici. Nosaltres ens hi hem queixat, encara no ha intervingut per la nostra queixa, que és del 8 d'abril, però del que estem segurs és que el síndic de greuges, Convergència i Unió, les associacions de gent gran i tots plegats posarem remei a aquesta situació de desgavell, que només afecta les persones grans amb dependència, que ja es ben trist, i les seves famílies.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat, senyor Cleries. En aquesta Moció ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular. Té la paraula per defensar-les i presentar-les la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Moltes gràcies, senyor president. Molt bé, senyor Cleries! *(Rialles.)* Vostè ha tingut una bona i extraordinària

intervenció; vostè ja la va tenir quan va fer la seva interpellació. No hi ha dret, el que succeeix a Catalunya per part de la conselleria de Benestar Social. Vostè acaba de dir que és una autèntica vergonya, i jo manifesto que sí senyor!, és una autèntica vergonya!, i una autèntica vergonya que no hi hagi cap membre del Govern de la Generalitat, ni un, fins i tot ni la mateixa consellera.

És evident que segurament la consellera en aquests moments deu estar ocupada i preocupada per la denúncia que s'ha fet avui, i que ha sortit a la premsa, doncs, de les places de geriàtrics que estan sense cobrir, com vostè molt bé deia. Ja és hora que hi hagi algú que s'atreveixi a dir la realitat! És a dir, ens hem empenyat de polítiques socials, paraules socials, socials i socials, però la paraula «social», després, s'ha de portar a terme i, evidentment, s'ha de fer quelcom per a la nostra societat, per a les nostres famílies. Per això se'n diu la «conselleria de la Família». I resulta que les persones més perjudicades, com són la gent gran, es troben que 1.600 places que hi podrien haver per solucionar tant i tants problemes resulta que estan buides. I això ho hem dit i ho hem denunciat, i, fins i tot, aquesta diputada que els parla; hem fet diferents preguntes parlamentàries, en què preguntàvem com estava tota aquesta qüestió. I sap quina és la resposta? Doncs la resposta és que ens demanen ajornar la resposta, la mateixa conselleria. Alguna cosa hi ha d'haver, perquè si la veritat és que no és cert, i que es compleix, i que aquestes places es donen, doncs, amb una resposta per part del Departament i de la mateixa consellera, problema resolt, i tindríem una eina de treball en aquests moments per dir: «Escolti'm, senyor Cleries, no és cert el que deia, perquè tenim aquesta resposta en què el Govern ens diu això i això altre.» No, en lloc de tenir les respostes adients, el que té el Grup Parlamentari Popular són..., posposades les preguntes per poder-les donar més endavant.

Per aquest motiu, el Grup Parlamentari Popular hem presentat un seguit d'esmenes. No vegi, senyor Cleries, en cap moment, perquè nosaltres donarem suport total a la seva Moció, que les nostres esmenes van en detriment de la seva Moció ni per rebaixar, ni molt menys, sinó que, ans al contrari, nosaltres, conscients de la seva preocupació i també de la nostra, el que hem volgut és encara ser més contundents, pe dir-ho d'alguna manera, i mentre que en la seva Moció –què li'n dic!, la trobo extraordinària–, doncs, vostè demana «promoure les accions oportunes per tal de minimitzar», doncs no, nosaltres volem aportar-hi promoure les accions i «adoptar les mesures urgents necessàries per tal de reduir al màxim un termini de vuit mesos».

I a l'esmena número 2 estem pràcticament igual: nosaltres el que volem és resoldre en lloc de valorar; no cal valorar. Escolti'm, anem de cara a la feina i resolguem, perquè, com que ells no resolen, doncs, siguem els de l'oposició en aquests moments els que puguem ajudar que es resolguin totes les qüestions.

En el punt sisè, és veritat que en aquesta esmena potser m'he passat una mica. Senyor president, li demanaria, si vostè m'ho tingués a bé, de retirar-la o que aquesta esmena es pogués acabar en l'apartat on diu «per tal que abans del 31 del 12 del 2005 aquestes places estiguin creades» i que no hi constés «i en ple funcionament».

Aquí m'he passat; tenia tantes ganes que es posessin en marxa i en funcionament que jo ja volia que, doncs, dintre d'aquest any 2005 funcionessin totes aquestes places, i això, doncs, és difícil de complir. Però és evident que el senyor Cleries en la seva Moció i Convergència i Unió en la seva Moció ells diuen «per tal que es contempli la resolució del Parlament» No, no, de contemplar res! Si hi ha una resolució del Parlament, és per complir-la. Per tant, nosaltres, en el nostre contingut de l'esmena, hi posem «per tal que es porti a terme el compliment de la resolució», i, en aquest sentit i amb aquest criteri, senyor Cleries, li hem presentat aquesta esmena.

En el punt setè, pràcticament és el mateix. Potser a vostè aquí se li ha anat, diguéssim, el bolígraf, perquè parla, doncs, de «classes». Crec que això de les «classes» ja ni en els trens ni en els autobusos no existeix, i nosaltres hi hem posat la paraula «renda». No s'ho prengui malament, ho dic en to cordial.

I en el punt vuitè, doncs, ja veu vostè que va en la mateixa dinàmica. Vostès resolien les coses en dos mesos; ara es resolen entre vuit i nou mesos. Vostè em comentava: «Dolors, poder t'has passat pel temps, perquè nosaltres dèiem que la resolució tingui prioritat, i que es faci en quinze dies hàbils...» Escolti'm, si abans es feia en dos mesos i ara és un tripartit, són tres que governen; vostès governaven sols. Doncs vol dir que si ho fem proporcionalment pel tripartit, no en dos mesos, ara ho han de fer en quinze dies.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Aquesta presidència ha pres nota de la seva petició de retirada de l'incís final de l'esmena tercera. Correspondria ara intervenir els grups que no han presentat esmenes, i, en primer lloc, ho farà el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per fer-ho la il·lustre diputada senyora Consol Prados.

La Sra. Prados Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, igual que la interpellació que es va substanciar en l'últim Ple posa, de manifest les tensions que té el sistema residencial geriàtric, i ho reconeixem; és un sistema que té tensions, no ho podem amagar i no ho volem amagar.

Compartim la preocupació per la situació del sector, però ho fem des de la seriositat i el rigor, i no des de la demagògia, que només fa confondre la gent (*remor de veus*), perquè les places col·laboradores...

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau, només té la paraula l'oradora.

La Sra. Prados Martínez

Les places col·laboradores no són places públiques, com ja va explicar la consellera, i cal tornar-ho a explicar, sobretot per la confusió que pot crear entre l'opinió pública.

Els centres privats s'acrediten per poder rebre usuaris, posen a disposició una sèrie de places perquè les persones que l'Administració resol que poden rebre els ajuts d'acolliment residencial puguin triar d'anar-hi –puguin triar d'anar-hi–, i crec que això ho saben tots vostès.

Però quin és el problema? La planificació l'ha fet el sector privat, i no les necessitats de la ciutadania; no s'ha fet una planificació pública; la gestió ha de ser des de la concertació pública i privada, és necessari, però la planificació necessàriament ha de ser pública, perquè ha de respondre a les necessitats de les persones i els territoris, i no en funció només de l'oferta.

Per tant, no es van prendre les decisions polítiques oportunes, per la qual cosa ara patim un gran desequilibri territorial. No s'ha fet previsió en funció de les dinàmiques de la població..., com cada vegada més hi haurà més demanda, més necessitat d'atenció a les persones grans, més necessitats d'atenció a la dependència. No és nou, es veia venir des de fa temps, i això no ho expliquen, senyors diputats.

La creació del Programa d'acolliment residencial partia de la bona voluntat per tal de resoldre el dèficit de places residencials d'acord amb un inici. Però, què és el que ha acabat provocant? Una oferta desigual a tot el territori per la falta de planificació i per la falta de decisió política en el seu dia, unes expectatives del sector privat a expenses del finançament públic, i no comporta, això, un encaix automàtic, ni per volum, ni per localització de els places, i augura, és cert, seriosos problemes de finançament.

El Programa d'acolliment residencial és complementari; no és, i no ha de ser, el programa central; no és la solució; és complementari, i l'anterior Govern hi va donar una centralitat que és el que ens ha provocat la situació actual. On es concentren les places col·laboradores existents i on es concentra la demanda? A una persona de Barcelona, Badalona, Santa Coloma se li pot demanar que vagi a una residència a la Conca de Barberà o al Pla de l'Estany, quan el que volen les persones grans, tots ho sabem, és quedar-se a prop de casa que és on tenen la seva vida?

Però el sistema també té altres tensions, arrossega altres tensions, com és la situació dels professionals; tensions del sistema, problemes que acaben patint la gent i sobre què aquest Govern actua i actuarà, i aquest Grup Parlamentari ho seguirà de ben a prop.

L'atenció a la gent gran és l'acolliment residencial, però també són altres serveis que poden actuar i que han d'actuar com a vasos comunicants. La gent gran vol quedar-se a casa sempre que sigui possible, amb serveis de qualitat, amb el suport, amb l'atenció, de les seves administracions, i per això cal potenciar tots els serveis de proximitat, que, entre altres coses, també ajudaran a baixar la tensió sobre el sector residencial.

Com s'ha de millorar el sistema? Com creiem nosaltres que s'ha de millorar el sistema i que no ho diuen en la seva Moció? Des de la planificació pública, des de la decisió política i en funció de les necessitats i l'equitat territorial, en concert entre el públic i el privat, però des de la planificació i la decisió política, des del diàleg i el concert entre els sectors, des de la inversió, molt neces-

sària; també des de la revisió de les normatives i els continguts dels concerts i la revisió dels processos per fer-los més àgils i menys burocràtics; des del reconeixement i la dignitat dels professionals, i des de l'atenció a la gent gran de forma integral.

Què ha fet, el síndic de greuges? De fet, fer aflorar una situació heretada, una més, senyors diputats, que és l'atenció del sistema d'acolliment residencial de la gent gran.

No podem acceptar, per tant, una moció que continua centrant el debat exclusivament en el Programa d'acolliment assistencial, sense entendre que és un tot i que tot actua de forma relacionada, com ja he explicat. No podem acceptar una moció que intenta resoldre els dèficits del sistema que vostès mateixos van provocar i no va corregir i no van arreglar. Sí que acceptem que s'han de resoldre les llistes d'espera i que s'han de posar els mecanismes adequats, adients, perquè la gent gran i les seves famílies puguin accedir a uns serveis de qualitat de forma equitativa, visquin on visquin, ja sigui una plaça de residència, un centre de dia o d'atenció al domicili.

Per tot plegat, el nostre vot serà contrari.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Correspon ara la intervenció al representant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Concretament, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Capdevila.

La Sra. Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Cleries, senyora Dolors Montserrat, els dic d'entrada, perquè no vull crear falses esperances, que el vot del nostre Grup Parlamentari serà un vot en contra de la Moció subsegüent a la interpellació sobre la gent gran i a les esmenes que ha presentat el Partit Popular de Catalunya.

Però abans de passar als arguments m'agradaria fer una consideració que crec que és molt i molt important. Senyor Cleries, vostè va dir en la seva interpellació, ho va fer en totes les seves declaracions de premsa, que vostè hi és molt aficionat, també en aquelles notes que vostè envia a totes les entitats..., vostè va fer un discurs reiteratiu, va fer un discurs molt insistent en el fet que hi havia places públiques buides, places públiques; no va dir, vostè, «places concertades», «places privades» o «places concertades en centres privats»; vostè va dir «places públiques».

Després de tants anys liderant el Departament de Benestar i Família, aquests lapsus –aquests lapsus– deixen força interrogants damunt de la taula. Interrogants com, per exemple, pel que fa al coneixement que vostè tenia del seu propi Departament, o interrogants que deixen entreveure una voluntat per part de vostè i del seu Grup Parlamentari de distorsionar, d'embrutar la realitat actual. Vostès volen embrutar l'actual Govern distorsionant la realitat, distorsionant la veritat.

No poden cometre aquests errors; no es poden cometre errors d'aquesta mena, i menys en un tema de tanta sensibilitat social. Crec, senyor Cleries, que vostè

tindria de rectificar aquesta confusió, i fer-ho amb la mateixa intensitat, amb la mateixa postura reiterativa amb què va difondre la confusió, perquè potser el frau –potser el frau– és el que ha fet vostè distorsionant la realitat.

I, entrant en matèria, dir-li que els ingressos urgents, un punt de la seva Moció, no s'han de resoldre en un mes, perquè això seria un pas enrere. El Departament, l'actual Govern, els resol de manera immediata, els resol de manera automàtica. Per tant, no vulgui que fem marxa enrere.

La seva Moció no recull els interessos manifestats per la gent gran. Vostè ho sap. La gent gran vol estar a prop de casa seva, vol que es facin polítiques de proximitat. La seva Moció està orientada només a l'oferta assistencial. Però recordi que el 73 per cent de la gent gran declara que vol ser atesa a casa seva.

També vostè ignora, en la seva Moció, que els sistemes de protecció actuen de manera comunicada, i que quan incrementem els serveis d'atenció domiciliària, quan incrementem la teleassistència, o els serveis o els ajuts domiciliaris, el que estem fent és baixar la pressió assistencial.

Vostè és reiteratiu en el seu discurs, però ara, avui, també ho vull ser jo. La seva Moció exigeix a l'actual Govern que resolguem amb poc més d'un any el que vostès van ser incapaços de fer en vint-i-tres anys. I li'n posaré exemples. (*Remor de veus.*) I li'n posaré exemples!

Decret de preus públics! És de l'any 1996. Ara ens demanen que el deroguem. Per què no ho van fer vostès l'any 1997, o el 98, o el 99, o el 2000, o el 2001, o el 2002..., fins i tot el 2003. Van tindre l'oportunitat de derogar el Decret de preus. Per què no ho van fer? (*Remor de veus.*)

Ens proposen una moció que només aporta pegats. Ara tenen pressa perquè el nou Govern apedaci allò que vostès van crear i que ara no funciona. Recolza la seva exposició de motius a través de la informació d'una sola de les patronals; patronals que, per cert, no han trencat relacions ni negociacions amb l'actual Govern ni amb l'actual Departament de Benestar i Família. Aquest Govern –aquest Govern– no governa a impulsos de la patronal; aquest Govern governa des de la responsabilitat!, des del compromís amb el país! Però entenc molt bé que vostès això no ho entenguin! Ho entenc molt bé! –ho entenc molt bé.

Aquest Govern ha recuperat el consens, ha recuperat el diàleg, ha recuperat la iniciativa, la planificació, la programació territorial; ha incrementat la qualitat dels serveis, i la quantitat dels serveis a les persones grans. Hem incrementat el pressupost, en un 40 per cent amb dos anys...

El vicepresident segon

Senyora diputada...

La Sra. Capdevila i Palau

Hem situat la inversió en 101 milions d'euros.

Acabo, senyor president. Tinc altres coses amb les quals podria argumentar el «no» del nostre Grup Par-

lamentari a aquesta Moció, però, atès el temps, ho deixaria d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Confesso que, de vegades, he pensat que aniria molt bé tenir una vareta màgica i que de sobte se solucionessin tots els problemes, i pel que fa referència a les qüestions de Benestar i Família, i més en concret a les places residencials per a gent gran, i més encara a l'atenció a les persones grans que no poden valdre's per elles mateixes, de sobte poguéssim solucionar-ho.

Dic «de sobte» perquè, ni posant molts més mitjans, que se n'estan posant, per part d'aquest Govern, és possible modificar amb poc temps el que, efectivament, i encara que no els agradi sentir, el Govern de Convergència i Unió, amb el suport del Partit Popular, per cert, senyora Dolors Montserrat, han creat.

I, per tant, doncs, està molt bé sortir a aquesta tribuna i explicar el que ja sabem. Ho sabem. És a dir, efectivament, hi ha un problema en aquest sector. És a dir, no amaguem el cap sota l'ala. Hi ha un problema real. Altra cosa és que vostès tinguin els instruments i els hagin tingut per posar fil a l'agulla; cosa que en aquests moments es comença a fer.

Que hi ha persones que esperen residència? Sí, és veritat. Que hi ha places públiques lliures? No. Que hi ha places de centres col·laboradors lliures? Sí. (*Remor de veus.*) Sí, efectivament: places privades (*persisteix la remor de veus*), nascudes de la iniciativa privada, que, vull recordar... Què és el que estem patint en aquests moments? Un desajustament important, un problema social per part de les persones que esperen residència i per part de les famílies que les han d'atendre, i una gran inequitat territorial, perquè les places estan mal distribuïdes en el territori.

I això, per què és així? Perquè en els anys anteriors, de govern de Convergència i Unió, recordem-ho, es va anar molt per darrere de les necessitats en les polítiques d'atenció a la gent gran; en primer lloc. En segon lloc, una manca de responsabilitat pública; això ho hem vingut denunciant molts anys. En tercer lloc, fer recaure en la família, bàsicament, l'atenció a la gent gran, i per això no es feia res, des del punt de vista públic. I, per altra banda, deixant terreny, això sí, a la iniciativa privada, que va veure que era un camp obert, precisament, per explorar. I ha sigut la iniciativa privada la que ha planificat l'organització de residències en aquest país. I això què provoca? Inequitats territorials.

Mirin, dilluns vaig estar a Montblanc, precisament a la Conca de Barberà, que és dels llocs on hi ha un percentatge més elevat de places públiques. Així com a Barcelona hi ha un 1,2 per cent de ràtio de places públi-

ques, a la Conca de Barberà n'hi ha un 6,8 per cent; dels llocs que n'hi ha més. I això vol dir que les persones de la Conca de Barberà tenen millor solució a la situació? No ho pensem.

Què m'estaven dient? De dir: «Sí que tenim moltes places públiques aquí, més que altres llocs, però resulta que estan bona part d'elles ocupades per persones d'altres comarques, d'altres llocs, i nosaltres, quan hi volem accedir, quan algú de la nostra família hi ha d'accedir, ha d'anar a un altre lloc.»

La gent gran està reclamant el dret d'envellir a casa, s'estan fent esforços, pels ajuntaments i també per part de la Generalitat, de fer efectiva l'atenció domiciliària. Per tant, la pressió sobre els centres residencials no és la mateixa que fa uns anys.

I, per altra banda, hi torno a insistir, si la gent no pot estar a casa, el que vol, com a mínim, és estar a prop de casa; no eradicar-la, no eradicar-se del lloc on s'ha viscut, on es tenen les amistats, on hi han els punts de referència.

I, és clar, vostès el que estan dient és que d'alguna manera s'agafi, no la vareta màgica, sinó aquella, simplement, de l'*ordenó y mando*, i dir: «Vostès vagin aquí, que hi ha una plaça buida.» A 1.300 persones se'ls ha ofert places col·laboradores que no volen acceptar perquè estan massa lluny de casa seva. I això és resultat d'una mala planificació, no d'un any, que és el que porta aquest Govern, sinó de vint-i-tres anys, que és el que portaven els anteriors i que han fet possible tot aquest gran problema, aquesta inequitat territorial, aquesta manca efectiva de places públiques, que aquest Govern està, evidentment, fent esforços per arreglar, però que, hi torno a insistir, les varetes màgiques, tant de bo que existissin.

(*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. El senyor Cleries té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Bé, senyora Montserrat, acceptem les seves esmenes. Ens deia: «On és la consellera?» No l'he vista mai en cap moció; no hi és mai. Amb l'anterior Govern, sempre que hi havia una moció estava aquí el conseller o la consellera que li tocava. (*Forta remor de veus.*)

També dir-vos que ens sembla que demanar un pla d'inversions..., ho celebrem, que demanin un pla d'inversions ara, però el pla d'inversions que va anunciar el president de la Generalitat són obres adjudicades l'any 2002, eh? –tinc la pregunta..., ja li'n passaré una fotocòpia, de la resposta de la consellera Simó–, i, les altres, diu que ho faran amb places col·laboradores –que després no omplen–: Barcelona, Gràcia, carrer Siracusa, adjudicada el 2002; Barcelona, Porta, adjudicada el 2002; Barcelona, Sant Andreu, adjudicada el 2002... I també li passaré fotocòpia del *Diari Oficial de la Generalitat*.

En canvi, obres com el túnel del Carmel, que és del 2004, aquesta no en volen saber res. Per tant, això també s'ho han de fer mirar. (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyor diputat..., senyor diputat! Centri's en el tema que estem debatent en aquests moments, que és el tema de residències de la gent gran.

El Sr. Cleries i González

La situació ara... (*Persisteix la remor de veus.*) La senyora Carme Capdevila..., si em permet, agafi l'acta del dia 7 d'abril, i diu, li deia –ho llegeixo– que tenien «1.600 places col·laboradores acreditades buides»; per tant, 1.600 places públiques buides... (*Algun diputat diu: «I l'esmena?»*) Parlarem de l'esmena i del que convingui. (*Forta remor de veus.*)

El vicepresident segon

Senyors diputats, si us plau!, respectin el torn de l'orador. I el senyor diputat..., centri's en el torn que li correspon.

El Sr. Cleries i González

També l'atenció domiciliària i el «Viure en família»..., qui l'ha plantejat és el Grup de Convergència i Unió i qui l'està incomplint és l'actual Govern. L'any 2004 no es va augmentar ni un euro el que és l'atenció domiciliària als convenis amb els ajuntaments. I el programa «Viure en família» del 2004, el van convocar el 24 de desembre, la vigília de Nadal, i encara està esperant alguna resolució.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Per tant, no ens donin lliçons, perquè si algú són experts en demagògia són vostès, que han fet un curset accelerat. (*Forta remor de veus.*) I, sobretot, en la confusió, hi ha una persona que està confonent l'opinió pública i les entitats de gent gran, que és la consellera Anna Simó i els grups que li donen suport.

I, per tant, demanem rigor i seriositat, perquè aquí no estem parlant de semàntica, estem parlant de places que afecten les persones grans i les seves famílies. I el que s'ha de fer és solucionar-ho (*persisteix la remor de veus*), no fer demagògia barata i confondre l'opinió pública com vostès estan fent. I el que demanem són solucions i no paraules buides de sentit.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle i veus de fons. Pausa llarga.*)

El president

Posarem, doncs, a votació la Moció, el text de la Moció amb les esmenes que han estat acceptades.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 54 vots a favor i 70 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i tres minuts.